

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

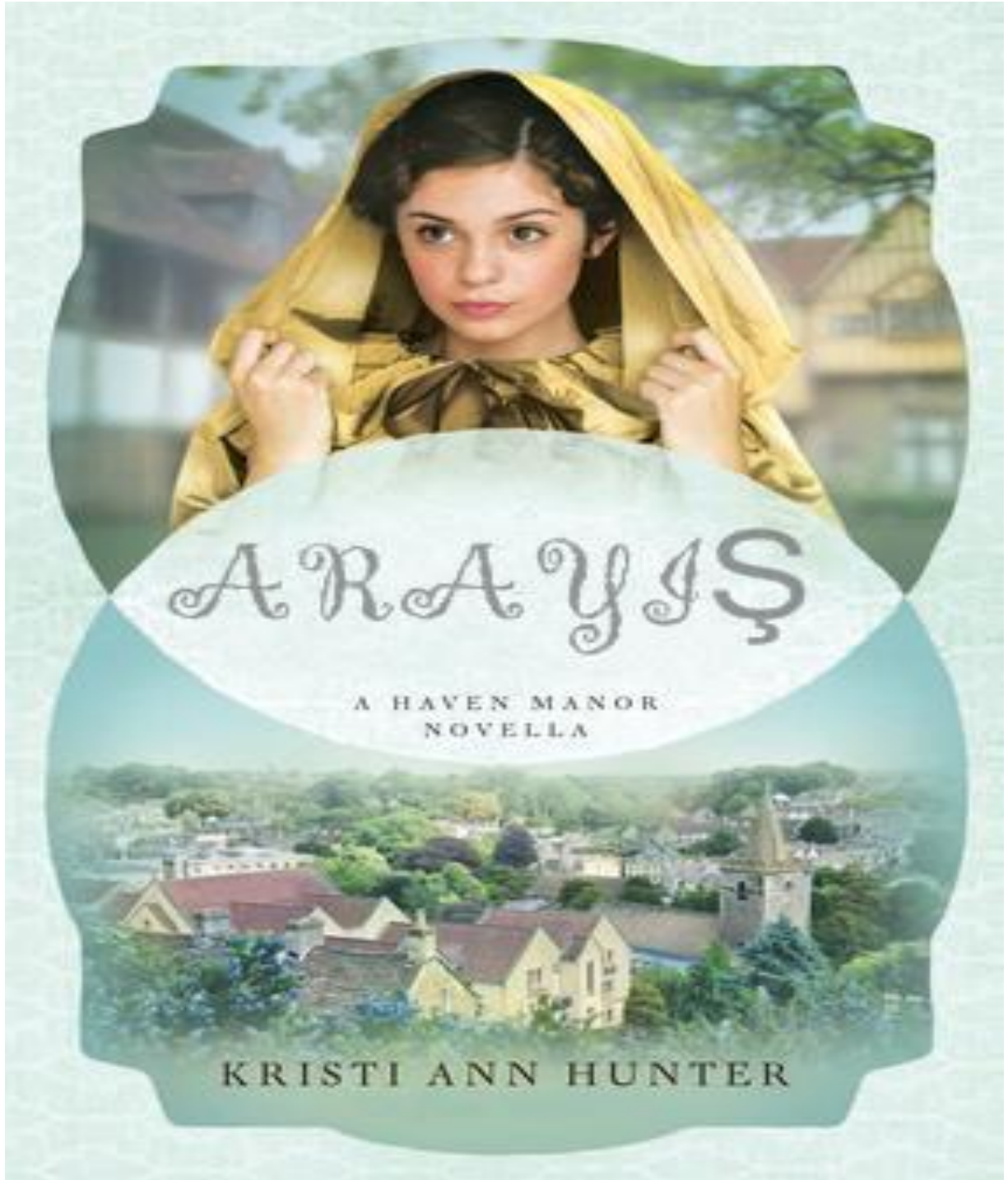
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRİNCİ BÖLÜM

MARLBOROUGH, ENGLAND
1804

çaresiz kelimesini hayatında birçok kez kullanmıştı ama bir posta arabasının açık kapısında durup elinde sekiz aylık bir mektupla durup bu küçücük pazar kasabasında birilerinin bulması için dua edene kadar anlamını asla tam olarak anlamamıştı . yazar gittiğinde nereye gittiğini bilecekti .

Ve Margaretta o yazarı Samuel Albany onu bulmadan önce bulabilmiş.

Çünkü o yazar Margaretta'nın son umuduydu. Ve umut, Margaretta'nın umutsuzca bulması gereken bir şeydi. Kelimenin tam anlamıyla.

"Buradan çıkıyor musunuz, bayan?"

Margaretta bakışlarını kırmızı tuğlalı binalar ve revaklı vitrinlerle çevrili geniş, taş döşeli caddeden uzaklaştırmaya çalıştı. Kapıyı tutan ve haklı olarak sabırsızlanan adam, İngiliz posta servisinin kırmızı ceketini ve kalın bir seyahat tozu tabakası giymişti. Ona göre Margaretta, şu anki rahatsızlığına kıyasla muhtemelen dünyayı umursamayan bir kadın gibi görünüyordu.

Onun hayatı için koştüğünü bilseydi, yine de böyle düşünür müydü?

Önemli olduğundan değil. Onun fikri önemli olamazdı. Kimse yapamaz. Margaretta gerçeği biliyordu, hangi kararlarla yaşamak isteyeceğini biliyordu ve önemli olmasına izin verilebilecek tek şey buydu.

"Evet, iniyorum." Mektubu parlak sarı pelerininin cebine tıktırdı ve elini valizinin yıpranmış deri sapına doladı. Ağır çanta aşağı inerken dizine çarptı ve onu kirli postacının üzerine atmakla ve onun burnunu daha da düzleştirmekle tehdit etti. Bunun yerine sıçradı ve yürüyüş botları yere çarptığında dizlerini sarstı. Araçtan en hafif tabirle hanımefendiye yakışmayan bir çıkıştı ama sırtüstü yere düşmekten çok daha iyiydi.

Büzülen dudaklarının arasından sert bir nefes üfleyen Margaretta kenara çekildi ve valizini ayaklarının dibine koydu. Pelerininin başlığını yüzünü gölgeleyecek şekilde düzeltti. Evet, etrafını görmesini zorlaştırıyordu ama aynı zamanda insanların onu görmesini de engelliyordu. İnsanların yüzünden çok gülünç, parlak sarı bir pelerinin devasa kapüşonunu hatırlamasını tercih ederdi. Sahnede tek başına dolaşan bir kadın olarak insanlar ona bakacaktı. Ya akılda kalıcı ve dikkat dağıtıcı bir şey giymek ya da yasın kasvetli renklerine bürünmekti ki bunu yapmak istemiyordu. Bu daha başlamadan yenilgiyi kabul etmek gibi olurdu.

Valizini kaldırıp kasabayı eleştirel bir gözle incelemek için başını çevirdi. Büyüleyiciydi, daha önce hiç yaşamadığı hatırı sayılır bir açıklıktı Londonama ortalıkta durup temiz havanın ve boş alanın faydalarını düşünme lüksü yoktu. Zamanı sınırlıydı, parası daha da sınırlıydı. Sorunlarını bu iki ürün de bitmeden çözecekse akıllı olması gerekiyordu. Ve her zaman ihtiyatlı ve pratik olmak için çok çabalamış olsa da, ondan hiçbir zaman zeki olması istenmemiştir.

Elini cebine attı ve zaten kırışmış olan kağıdın etrafına sardı. Yine de arkadaşı Katherine her zaman zeki olmuştu ve Margaretta, her şeyin olması gerektiği gibi olmasını ve en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca herkesin güvende olmasını sağlamak için arkadaşının zekice yolunu takip edebileceğine güveniyordu.

Umarım Katherine, Margaretta'nın çabalarını tamamen boşa çıkaracak kadar zeki olmamıştı. Bu mektup, Margaretta'nın arkadaşıyla kurduğu son bağlantıydı ve acınacak derecede az bilgi içeriyordu.

Tükenmişlik Margaretta'nın zihnini doldurdu. Üç gündür aralıksız seyahat ediyor, onu arayan kimselerden kaçınmak için geniş bir rotada posta arabasına biniyordu. Herkes onun güvenli bir yerde saklandığını London, Bayan Hollybroke ve kızlarıyla deniz banyosu yaptığını düşündüğü sürece, zamanı olacaktı. MargateSaklanma zamanı, bir plan yapma zamanı, Katherine'i bulma gibi imkansız bir görevi tamamlama zamanı. Tamamen ortadan kaybolma Katherine'in çözümünün bir parçası gibi görüldüğünden, Margaretta'nın tek yapabileceği mektubunun küçük bir ekmek kırıntısı izinin başlangıcı olmasını ummaktı.

Yani sorular şuydu, Margaretta özellikle bulunmayı istemeyen birini bulmak isterse nereden başlardı?

Midesi guruldadı ve kasıldı, ona yol kenarındaki bir handa kahvaltıda tükettiği etli turtanın çok uzun zaman önce yendiğini hatırlattı.

Açlıktan ve yorgunluktan sokağın ortasında yere yığılırsa kimseye, özellikle de kendisine bir faydası olmayacaktı. Önce yemek ve konaklama, sonra. Yarın aramaya başlayabilirdi.

Sağındaki büyük, üç duvarlı han ümit verici ve rahat görünüyordu. Aynı zamanda posta arabalarıyla seyahat edenlerin pahalı zevklerine de hitap ediyor gibiydi. LondonOrada kalmak, çantasının istediğinden daha hızlı azalmasına neden olmakla kalmaz, aynı zamanda onu tanıdığı biriyle karşılaşma riskine de sokardı. Margaretta'nın içinde olduğu haberini Marlboroughkimseye geri veremezdi London.

Böylece yürümeye başladı. Handan ve oradan yayılan hoş kokulardan uzakta. Koçtan ve son birkaç saatini küçücük bir alanı paylaşarak geçirdiği insanlardan uzakta.

Tanıdığı her şeyden uzakta.

Seyahat, hayatında çokça yaptığı bir şeydi. Deri kreasyonları denemek için bir veya iki şans olmadan eyer ve koşum işinde bir babası yoktu. Ama kendisi gibi diğer gezginlerin yaşadığı bölgelerden hiç yalnız başına ayrılmamıştı.

Derin bir nefes titreyerek dar ciğerlerine ulaştı. Bunu yapabilirdi. Bir ayak diğerinin önünde. İki adım için nefes alın ve iki adım için nefes verin. Ahırdan uzaklaştıkça sessizleşen geniş caddenin pastoral sakinliğini içinize çekin. Odaklanacak bir şey bulun ve bir çözüm kendini gösterene kadar ilerlemeye devam edin. Normalde pragmatik olan benliğini çizmelerinin içinde titreten korkunç bir olasılıktı, ama son bir buçuk aydır bu onun işine yaramıştı. Bir nokta seçin ve ona doğru ilerleyin.

Caddenin biraz ilerisinde bir kadın, bir mağazanın önündeki kaldırımı süpürdü. Tabela basitçe *Lancaster's yazıyordu*, ancak pencerede asılı olan demetler halindeki otlar ve altındaki yiyecek fiçıları, dükkânın muhtemelen bir bakkal olduğunu gösteriyordu. Margaretta'nın midesi yine guruldadı. Gurme bir yemek olmazdı ama meyve ve peynirle belki fazla hazırlık gerektirmeyen diğer yiyeceklerden oluşan bir öğünü bir araya getirebilseydi, bir hanın umumi odasında harcaması gerekenin yarısından daha azını harcardı. .

Şu anda sahip olduğu diğer seçenekler kadar iyiydi. Gücünü toplayıp bakkala doğru ilerlerken, onu takip eden var mı diye omzunun üzerinden bakmak istemesine neden olan gergin korkuyu görmezden gelmeye çalışırken dudakları kararlı bir çizgi halinde düzleşti .

Nash Banfield ofisinin kapısından uzaklaştı ve caddede kadının peşinden gitti.

Ofisinin Marlboroughmerkezi caddenin hemen dışındaki konumu göz önüne alındığında, birçok kişinin çeşitli vagonlardan indiğini görmüştü. Normalde onlara çok az dikkat ederdi, ama bu kadının pelerininin parlaklığını, arabanın kapısında durduğunda, solmuş, tozlu boya ve gökyüzünü kaplayan ince gri bulutlarla çerçevelenmiş bir güneş lekesi olarak gözden kaçırmak imkansızdı.

Koyu renk saçlarını ve solgun tenini gizleyen devasa kapüşonunu kafasına çekmesinin zaman almasını garip kılan bulutlar.

Kimse ona katılmamıştı ve o, vagonun tepesinden sandıkların ve çantaların hiçbirinin çıkarılmadığını iddia etmişti. Bunun yerine tek başına duran deri valizini almış ve kararlı adımlarla arabadan, handan ve tüm insanlardan uzaklaşmıştı.

Nash uzun yıllardır avukatlık yapıyordu ve yalnız seyahat eden, hafif seyahat eden ve yüzünü saklayan birinin iyi bir şey elde ettiğini nadiren görmüştü.

Kapüşon, güçlü kaşları ve dolgun ağzı derin bir gölgeye gömmeden önce bu yüzü yalnızca birkaç dakikalığına görmüştü. Bu mesafeden, onun yüz hatlarına hakim olan duyguyu seçemiyordu, ama bunu ne kadar güçlü hissettiğine dair çok az şüphe vardı. Omuzlarının karesinden, dudaklarının dokunuşundan, adımlarındaki kararlılıktan belliydi.

Nash'in deneyimine göre, her türden güçlü duygu tehlikeli bir hal alma potansiyeline sahipti.

Yerel peynir fabrikalarından birinin sahibi olan iyi giyimli bir adam olan Bay Tucker, giderken şapkasını devirerek onun yanından geçti.

Kadın onu kabul etmedi ve bunun yerine karşıdan karşıya geçmek için arkasını döndü. Sarı pelerininin kıvrımları etrafında dönerek altından masmavi bir elbise ortaya çıkardı.

Nash ellerini belinin alt kısmında birleştirip onun nereye gittiğini görmek için beklerken dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı. Kasabadaki bir yabancı yeni bir şey değildi. Onun kadar iyi giyinen ve çok daha ince giyinen birçok insan kasabayı Londra ile Bath arasında mütevazı ve rustik bir dinlenme noktası olarak görerek geldi.

Yine de bu insanların çoğu posta arabasına binmedi.

Birkaç gün içinde kasaba insanlarla dolup taşacaktı - hem yabancılar hem de yerel halk. Haftalık pazar kasabaya geldiğinde, Marlborough insanlarla dolup taşardı. Geniş parke taşlı cadde, onu geçmese bile sonuna kadar dolacak ve gürültü yüksek çatılardan ve dar yan sokaklardan yankılanacaktı. Ama şu anda kasaba sessizdi.

Küçük bir topluluktı; kasabayı sadece iki mahalle ayırıyordu ve hafta boyunca sokaklarda dolaşıp işlerini yapan insanlar yakındı. Kız kardeşinin ölümünden sonra Nash'in etrafını sarmışlar, çok değer verdiği son kişinin nihai kaybından kurtulmasına yardım etmişler, onu başına geleceğinden korktuğu karanlığa ve yakıcı bir melankoli içine çekilmekten alıkoymuşlardı.

Onun ailesi olacaktı.

Nash'in elleri iki yanına düştü ve kadının doğruca Bayan Lancaster'ın dükkânına doğru yürüdüğü anlaşılnca, doğal meraklı merakı ciddi bir endişeye kaydđ. Yaşlı kadın, kocasının ölümünden sonra işi elinde tuttu ve Marlborough sakinlerinin hafta boyunca Cumartesi günkü pazarın kalabalıklaşmasını beklemeden yiyecek, baharat ve çeşitli diğer ürünleri satın almaları için bir yer sağlamaya devam etti. Ancak kadın, özellikle genç kadınlara karşı cömert davrandı. Yerel düşkünler evlerinde çalışan ve karşılığında bir kuruş bile istemeden birden fazla küçük kızın ahşap çemberini değiştiren birçok hanımla arkadaş olmuştu.

Bay Lancaster hastalanınca, Nash'ten karısına bakacağına söz vermesini istemişti. Bu neredeyse beş yıl önceydi ama Nash'in Bayan Lancaster'a göz kulak olmanın kolay olmadığını öğrenmesi uzun sürmemişti, kadının hiçbir zaman uzaktan da olsa normal sayılabilecek bir şey yapmadığı gerçeğini düşünürsek. Nash, birinin yaşlı dul kadının nezaketinden yararlanacağı günden korkuyordu.

Sahneden inip doğruca bakkala giden kadın gibi biri. Belki de üzücü bir hikayeyi kazançla değiş tokuş edebileceğini biliyordu.

Duvardan uzaklaştı ve caddede yürümeye başladı. Marlborough halkı onu sekiz yıl önce kurtarmıştı. Geriye kalan tek ailesi bu kasabaydı. Gerekirse onu korumaya hazırđı.

Gıda maddelerinin, şıfalı otların ve bir bakkalda bulmayı asla düşünmediği sayısız başka şeyin bulunduğu rafları ve fiçileri incelerken Margaretta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Londra'da böyle mağazaları var mıydı? Londra'da hiç alışveriş yapmamıştı, en azından yemek için. Kurdeleler, şapkalar ve eldivenler ilgi çekiciydi, ancak mutfak potansiyeliyle dolu bir odayla aynı görsel dokuyu ve kokuları sağlamıyorlardı.

Baktığı her yerde başka bir şey görüyordu, bir dahaki sefere hizmetçiyle birlikte oturup menüyü gözden geçirmek, planlanan yemeklerde küçük ayarlamalar yapmak ve masaya yeni bir şey geldiğinde babasının ne kadar heyecanlanacağını tahmin etmek için hatırlamak istediği bir şey. akşam.

Tabii ki, Londra'daki şehir evlerine dönüp bir menü ve hayal gücüyle sabahı geçirmesi uzun zaman alacaktı. şu anda daha çok geç mevsim elmaları ve nektarin sepetleriyle ilgileniyordu ve onları çiğ olmalarına rağmen arka sokaklarda yemeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Umursamayacak kadar acıkmıştı ve zaten onları pişirecek bir yolu yoktu.

İçeri girerken yanından geçtiği kadın, Margaretta'yı içeriye kadar takip ederken ve süpürgesini kapının yanındaki bir kuytuya koyarken mırıldandı. Melodi belli belirsiz tanıdıktı. Belki de kilisede duyduğu bir şarkı? Dansa uygun bir ezgi olmadığı için bir balo salonundan söylenemezdi.

Margaretta'nın ağız sulandı, duyuları gezici arabanın gürültüsünden sonra bakkalın sessizliğine alıştı. Daha fazla rafı dolduran çeşitli bitki ve baharatların yanı sıra peynir ve ekmek kokusu alabiliyordu. Atlardan ve gezginlerin yıkanmamış vücutlarından hoş bir değişiklikti. Oda loştu, onu kapüşonunu geriye itmeye zorladı, bu yüzden kadın yaklaşırken sırtını kapıya dönük tuttu.

"Pekala, sahneden yeni müşteri çekmeyin. Size ne verebilirim?" Kadın tezgahın etrafından döndü. Yürürken sağ ayağını biraz geride bıraksa da dinçti. Başındaki şapkadan kaçan birkaç gri çizgili kahverengi bukleye çerçevelemiş, yuvarlak yüzünde yaşı rahatça duruyordu.

"Bunlardan ikişer tane lütfen." Margaretta, pelerinin kenarını üzerine örttüğünden emin olarak çantasını ayaklarının önüne yere koyarken meyve sepetlerini gösterdi. "Belki biraz peynir ve o ekmekten küçük bir somun."

Bayan başını salladı ve o konuşurken Margaretta'nın seçimlerini bir parça kahverengi kağıda toparlamaya başladı. "Bu ilçedeki en iyi ekmek, ama sokağın aşağısındaki fırında Bay Abbot'a söyleme. Dükkanımda Cecily White için somun satmam onu hâlâ rahatsız ediyor ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Bugün onları geç getirdiği için şanslısın. Genelde öğlene kadar satarım."

Margaretta çantasındaki madeni paraları dikkatle saydı. Kadın gevezelik ederken gülümsemekten kendini alamadı ama midesi yemeğin gecikmesine karşı yüksek sesle gürlediğinde ifadesi mahcup bir kaş çatmaya dönüştü.

Kadın sözünü kesmeden ekmekten bir parça kopardı ve ekmeğin geri kalanını pakete sarmadan önce Margaretta'ya verdi. "Şimdi bisküvi istiyorsan, seni Bay Abbot'a göndereceğim. En iyisini satıyor, ancak onları asıl yapan kızı. Ama bir turta kabuğunu yuvarlamakta bile zorlansa da, hepimiz karısı yapıyormuş gibi yapıyoruz. O kadının bir fırıncıyla evlenerek ne işi vardı, beni aşar."

Kadın göz kırparak baktı. Ah, merhaba Bay Banfield. Seni bugün ne getirdi?

Konuşurken gözleri Margaretta'ya kaydı ve bu, yaşlı kadının beyefendinin ziyareti için çok çeşitli yiyecekler yerine müşterisinin cazibesi olduğuna inandığı izlenimini verdi.

Margaretta yeni gelene göz ucuyla bakmaya çalıştı. Silindir şapkasını çıkarırken tek görebildiği, bir yığın siyah saç ve basit, kahverengi, tek pelerinli büyük bir paltoydu.

"İyi günler, Bayan Lancaster. Korkarım nane şekerim bitti." Tezgâhta Margaretta'nın yanında durdu.

Bayan Lancaster yarım ağız güldü. "Pekala, o zaman buraya gel ve onları al. İki gün önce bir kutu satın aldığına göre nerede olduklarını biliyorsun."

Adam tezgâhın arkasına geçti ve yaşlı dükkân sahibinin arkasından karşıya geçti. Parlak mavi gözleri yanından geçerken Margaretta'ya odaklandı ve Margaretta ona bakmamaya çalıştı ama yine de düz, ince bir burnu ve güçlü bir çeneyi seçebiliyordu.

"Bu sevimli genç hanımla daha tanışmadınız mı?" Bayan Lancaster, Margaretta'nın parasını alırken sordu.

Bay Banfield, elinde küçük bir teneke kutu ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle döndü. "Hayır, korkarım ki zevk almadım."

"Ben de değil." Kadın ona sırtıttı, yüzü rahat bir şekilde bir gülümsemenin çizgilerine yerleşti, bu da yüzündeki tüm kırışıklıkların yaşının orada olmadığını kanıtlıyordu.

"Kendimizi şımartabiliriz, o zaman, olur mu?"

Kadının geniş gülümsemesi ona doğru parlarken Margaretta iki lokma ekmek yuttu. Yemeğini alıp kaçmak, mahremiyetini ve anonimliğini korumak istiyordu ama Katherine'i bulmak istiyorsa insanlarla konuşması gerekecekti ve herkesle konuşsa çok daha az şüphe uyandıracaktı. Bu yüzden gülümsemek için elinden geleni yaptı.

Ben Bayan Lancaster, canım. Bu da yerel avukatlarımızdan biri, Bay Banfield. Kasabada yeni olduğuna göre, muhtemelen en iyi iki kişiyiz. Başını belaya sokacak en iyi yerlerin hepsini biliyorum ve o seni bundan nasıl kurtaracağını biliyor.

Kıkırdayan kahkahası, görüldüğünden çok daha genç geliyordu ve herhangi bir sayıdaki potansiyel olarak saldırgan ifadelerin avantajını ortadan kaldıracak bir kıvrıklıkla.

Margaretta'nın buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu rahatsızlık, elmacık kemiklerinde bir kızarma sıcaklığının yükselmesine neden oldu.

Bay Banfield öne çıktı, sonunda dikkati Margaretta'dan yaşlı kadına çevrildi. Gülümsemesi hoşgörölüydü ve kadına değeri verdiği belliydi. "Bayan. Lancaster, başını belaya soktuğün an, başkalarının kurtulmasına yardım etmeye çalıştığın zamandır."

Bakışları Bayan Lancaster'dan Margaretta'ya kaydı, gülümsemesi düz bir çizgiye dönüşürken sevgi dolu hoşgörü havasını kaybetti ve onunla yüzleşmek için ayaklarını hazırladı.

Margaretta omuzlarını dikleştirdi ve kibirli görünüp görünmediğini umursamadan burnunu havaya kaldırdı. Bu adamın alayını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve bunu kanıtlamak için dükkan sahibine cevap verirken adamın bakışlarını tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Lancaster. Ben Mi..." Tereddütünü gizlemek için öksürdü. Kim olduğunu söyleyebilirdi ki? Samuel, Bayan Albany'yi aradığından emindi, bu yüzden onlara gerçek adını vermesi mümkün değildi.

Bayan olmak, Samuel'i aramaya gelirse onu başından savmanın en kolay yolu olurdu, ama Margaretta bir iki ay içinde hâlâ kasabada olursa, bu onun için bir sürü başka soruna yol açardı. Kendine biraz zaman kazanmak için tekrar öksürdü ve özür diler gibi bir gülümsemeyle ekmek parçasını kaldırdı.

"Ben Bayan..." *Ad! İsim! Bir isme ihtiyacı vardı!* Fortescue.

Neredeyse inleyecekti. Kızlık soyadını kullanmak, evli adının Albany olduğunu kabul etmek kadar kötüydü. Samuel, Marlborough'a gelirse onu kesin bulurdu.

İKİNCİ BÖLÜM

Nash nane konservesini ceketinin cebine soktu ve tezgahın altına uzanarak Bayan Lancaster'ın seyir defterini çıkardı. Defterin kendi sayfasına şekerin fiyatını not etti ve kurumasını bekledi. Kitabı kapatmadan önce gereken sürenin iki katını aldıysa, bunu ondan başka kimse bilmiyordu.

Kadının evli olması onu şaşırtmıştı, özellikle şimdi yüzünü yakından görebildiğinde. Ne tür bir adam böylesine çarpıcı bir kadının posta sahnesinde tek başına ülkeyi dolaşmasına izin verirdi? Bay Fortescue her nerede olursa olsun, işini pek iyi yapmıyordu.

Bu, ya da Bayan Fortescue, Nash'in ılımlı endişe ve merakından daha fazla dikkat gerektirecek kadar sorundu.

Bayan Lancaster, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, arkadaş ya da yabancı herkesle yaptığı gibi hızla konuşmaya devam ederken benzer endişelere sahip görünmüyordu. Peki sizi Marlborough'ya getiren nedir Bayan Fortescue? Bu hafta sonu pazar için kalmaya mı geldiniz? Şanslısın. Bay ve Bayan Blankenship'in tezgah açacağını duydum. Gördüğüm en güzel kolyeler. Bay Lancaster aylarca para biriktirdi ve bana bir tavus kuşu broşu aldı. En değerli varlıklarımın biri."

Nash, dudaklarının bir kenarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Bayan Lancaster her zaman ne kadar bilgiyle kandırılacağını biliyor gibiydi. Onun kasabanın kişisel işindeki herkesi tanıdığından oldukça emindi, bu da Nash'in gerçekten hiç işi olmadığı için çok mutluydu. Bölgedeki insanların ihtiyaç duyduğu sözleşmeleri, arazi anlaşmalarını ve kira kontratlarını halletti ve elinden geldiğince şehrin ilgili ve dostane bir parçası olmak için yardım etmeye çalıştı. Ama geceleri odalarına yalnız gitti. Artık bir uşak bile tutmuyordu, bunun yerine giysilerinin temizlenmesi ve onarılması işini yerel çamaşırcılardan birine yaptırmayı tercih etti.

Yine de tahmin etmesi gerekirse, Bayan Fortescue'nun kişisel işinin, Nash'in kişisel işinin eksikliğini fazlasıyla kapattığını söylerdi.

Koyu renk saçlı kadın kağıda sarılı bohçasını biraz daha sıkı kavradı ve kara gözleri düz ve temkinli kalsa da, muhtemelen bir gülümseme gibi görünmesi gereken bir ifadeyle dudaklarını düzleştirdi. "Kulağa hoş geliyor ama Cumartesi günü hâlâ kasabada olur muyum bilmiyorum."

Nash rahat bir nefes alarak defteri tezgahın altına kaydırды. Eğer içinden geçiyorsa, içgüdüleri sebepsiz yere gümbürdüyordu. Her gün onlarca belalı insan Marlborough'dan sorunsuz geçti. Bayan Lancaster bile orada olmayan birine yardım edemezdi.

"Tabii ki yapacaksın. İngiltere'de Marlborough'dan daha güzel bir kasaba yoktur. Artık burada olduğuna göre, bir süre kalmak isteyeceksin." Bayan Lancaster başını salladı ve sanki sözü kanunmuş ve herkesin buna uymasını bekliyormuş gibi parmağını havaya kaldırdı.

Çoğunlukla, insanlar yaptı. Ama bu durumda Nash, sihrini üzerinde çalışmak için bu kayıp ruhu seçmezse hepsinin daha iyi durumda olacağını hissetti. Bayan Fortescue'nun çantasını koruma ve kendini dünyadan koruma şekli bu muydu? Çok acıktığı halde, hayatı

böyle bir durumda yaşamak hakkında çok şey bilen birinin bakışına katlanamaması? Nash'in aklında onun koştığına ya da en azından saklandığına dair hiçbir şüphe yoktu. Nash'in kendi içinde bulunduğu kötü durumu Bayan Lancaster'ın dükkânına getirmeye kararlı görünmesi dışında, isteyerek ilgileneyeceği bir şey değildi.

Başını eğdi ve tekrar Bayan Lancaster'a gülümsedi. "Marlborough'nun ötesinde bir dünya var, biliyorsun ve bazı insanların orada yükümlülükleri var."

"Sanırım bu doğru." Zaten kısa olan kadın, vücudunu da yüzü kadar yuvarlak gösterecek şekilde biraz kendi içine çekilmiş gibiydi. "Herkes Marlborough'da yaşasaydı, biraz kalabalık olurduk."

Bayan Fortescue'dan bir kahkaha sesi geldi ve bir an için gülümsemesi biraz daha az zorlayıcı göründü. O an çok geçmeden gitti ve yeniden gergin bir sessizliğe büründü.

O kısacık hafifleme anını geri getirme, onu onun gülüşünü duyana ve yüzünde gerçek bir gülümseme görene kadar genişletme arzusu Nash'in göğsüne saplandı. Belki de Bayan Lancaster'ın kayıp ruhları kurtarma eğilimi yıllar içinde onu yıpratmıştı. Kaşlarını çatarak böyle bir hırsı bastırmaya çalıştı. Kişisel hayırseverlik payına düşen, bu kasabanın üyeleri tarafından, özellikle de yararlanılan ve bir noktada onun hizmetlerine ihtiyaç duyanlar tarafından alındı.

Yine de Bayan Lancaster, onun onu koruma ve kurtarma girişimlerini asla kabul etmemişti ve bu an da bir istisna gibi görünmüyordu. "O zaman nereye gidiyorsun?"

"Ben, şey." Genç kadın parmağını paketinin üzerindeki katlanmış kağıdın ek yerinde gezdirdi ve üzerinde yol tozu bulunan, çizik ve yıpranmış açık kahverengi eldivenleri ortaya çıkardı. Londra'dan bir günlük seyahat için çok fazla hasar ve pislik.

Boğazını temizledi. "Tam olarak emin değilim."

Nereye gittiğini gerçekten bilmiyor muydu yoksa gideceği yere çoktan ulaşmış mıydı? En iyisini varsaysa bile, onun doğruca Bayan Lancaster'a doğru yürüyüşünün tesadüf olduğunu düşünse bile bu, Bayan Lancaster'ı korumasız bırakabileceği anlamına gelmiyordu. Genç kadın kesinlikle kaçıyordu. Ne yapmıştı?

Bayan Lancaster ellerini tezgaha vurdu. "O zaman kaçmana gerek yok. Burada kalıp pazarı görebilirsiniz."

Nash boğazını temizledi. "Keşif gezileri için ülkenin garip bir parçası gibi görünüyor. Wiltshire'in vahşi doğasının harikaları hakkında pek çok seyahat günlüğü satacak gibi değilsin.

Bayan Fortescue derin bir nefes aldı ve bir kez daha o garip, düz gülümseme girişiminde bulundu. Kimse kandırılmadı. En azından Nash değildi. "Ben... şey, biriyle tanışmak istiyorum."

Bayan Lancaster ellerini göğsünde kavuşturdu, yuvarlak, çizgili yüzü geniş bir gülümsemeyle gerildi. Ah, insanlar her zaman mücevherlerden çok daha ilginçtir. Kimi arıyorsunuz?

Bayan Fortescue, kara gözlerini yeniden Bayan Lancaster'a çevirmeden önce Nash'e şöyle bir baktı.

Nash'in kaşları çatıldı. Onun kendisine olduğu kadar o da ona karşı temkinli miydi? Bayan Lancaster'ı yalnız ve savunmasız bulmayı ummuş muydu? Yoksa gerçekten yardıma muhtaç ürkek bir kadın mıydı? Nash'in ensesinin dibine donuk bir zonklama yerleşti.

Kadın yutkundü ve omuzlarını bir kez daha dikleştirerek hacimli sarı pelerinin altından basit, koyu mavi bir elbiseyi göstererek ayrılmasına neden oldu. Daha önce caddenin

karşısına geçtiğinde eteğine bir göz atmıştı ama elbisenin geri kalanının bu kadar sade olmasını beklemiyordu. Boyun çizgisi sadece hafifçe yuvarlaktı, mütevazı kalmak için bir kombinezon bile gerektirmiyordu. Böyle bir elbisenin sahibi neden göz alıcı bir pelerin seçsin ki?

Sadece eski bir arkadaş.

"Arkadaşınızla buluşacağınız yere kadar görüşebilir miyim?" Nash tezgâhın arkasından çıktı ve başını Bayan Fortescue'ya doğru eğdi. Yalnız bir kadına eşlik etmeyi teklif etmek beyefendice bir davranıştı ama aynı zamanda kadının kendi küçük kasabasında kiminle bağlantılı olduğunu öğrenmesini de sağlayacaktı.

Yanaklarından solmaya başlayan renk geri döndü, belki de eskisinden daha parlaktı. Dudaklarını ıslatmadan önce birbirine bastırdı ve titrek bir gülümseme verdi. Ah, hayır, buna gerek kalmayacak. Bu gece kalacak bir yer bulacağım ve onlarla sabah buluşacağım.

Nash'in ihtiyatlı tavrı odadaki iki kadın için de yerini merak ve endişeye bıraktı. Bu genç kadın her kimse, hile onun normal tarzı değildi. Konuşma sürçmeleri çok yaygındı. Kasıtlı olabileceklerini düşündü, ancak komut üzerine kızarma ve kekeleme yeteneğine sahip herhangi biri, küçük bir kasaba bakkalından çok daha yüksek bir hedefi hedef alırdı. Aslında, daha önce gördüğü tanımlanamayan duygunun sadece korku olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Dükkanın yukarısında bir dizi oda var." Bayan Lancaster tezgâhın etrafından dolandı. "Bay. Banfield, isterseniz çantanızı üst kata çıkarabilir.

Nash, Bayan Lancaster'a bakmak için döndü. "Onun hakkında hiçbir şey bilmeden bir pansiyoncuyu öylece kabul edemezsin," dedi, aynı zamanda Bayan Fortescue, "Ah, ben bu kadar rahatsız edici olamam."

Nash'e kaşlarını çatarken çikolata kahvesi gözleri kısıldı. "Ne ima ediyorsunuz, efendim?"

Nash, özenle düzenlenmiş hayatını alt üst edeceğine her an daha fazla inandığı büyüleyici kadına karşılık olarak bakışlarını kısıtı. Onu tüm kötü niyetlerinden temize çıkarmış olması, ona güvenmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu. "Seni Eve'den tanımadığını ve bu nedenle mülkünü sana bedava vermemesi gerektiğini ima ediyorum."

Bayan Lancaster aralarına girdi. "O, yardım ettiğim ilk genç bayan değil, Bay Banfield. Başka neden posta geldiğinde adımlarımı süpürdüğümü sanıyorsun? Tanrı'nın kutsamam için kimi şehre getirdiğini görmek istiyorum."

Nash içini çekti. "Çok asilsiniz, Bayan Lancaster."

"Tabiki öyle. Mukaddes Kitap bunu yapmamızı söylüyor, değil mi?" Bayan Lancaster, Bayan Fortescue'ya döndü. "Neden bana arkadaşından bahsetmiyorsun? Ben de ona yardım etmiş olabilirim."

Bayan Fortescue yaşlı kadına gülümsedi, ifadesinin geri kalanı biraz üzgün görünse de içten bir gülümsemeydi. "Korkarım Katherine buradan birkaç ay önce geçmiş olmalı."

"Senin gibi yalnız mı seyahat ediyorsun?" diye sordu Nash, kadından bir kez daha kaşlarını çatarak. Bir klik sesiyle dişlerini şaklattı ve dikkatini en yakın tezgahta ne varsa ona çevirdi. Bayan Lancaster'ın konuşmasına izin verseydi muhtemelen daha çok şey öğrenecekti. Yakınlarda kaldığı sürece, yaşlı kadının kendisine zarar verebilecek herhangi bir şey yapmasını engelleyebilirdi. Ama "Kocanız nerede?" diye sormaktan kendini alamadı.

Kaşları kalktı. "Londra'nın dışında bir tarlada toprağa verildi. Cennete giden yolu oradan bulması ancak umulabilir."

Margaretta çenesini kaldırdı ve kalan tüm enerjisini bakışlarını kaçırmamak için harcadı. Utanacak hiçbir şey olmadığını kendine defalarca hatırlattı. Yanlış bir şey yapmamıştı ve bu adamın ona yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kayınbiraderini tanımadığı sürece. Samuel'in onu aramak için ülkenin dört bir yanından profesyonel adamlardan yardım isteme ihtimali var mıydı? Onun için biraz fazla düzenli ve kapsamlı görünüyordu ama Margaretta bir şey varsayacak değildi. Adamın babasını tanıması da bir o kadar kötü olurdu ama Bay Banfield, Fortescue ismine hiç tepki vermemişti.

Bir sonraki nefes, bir öncekinden biraz daha rahat bir şekilde ciğerlerine kaydı. En azından şu an için her şey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Korkusunun yüzüne yansımamasını umarak en güzel gülümsemesini yaşlı kadına çevirdi. Bir handa zar zor kalacak parası varken bir dizi odayı karşılayabilme şansı zayıftı, ama yapabilirse burası saklanmak için çok daha iyi bir yer olurdu. "Yukarıdaki odaları kullanmak ne kadar?"

Bayan Lancaster kolunu salladı. "Mağazanın tozunu alıp süpürün, biz de bunu bir takas olarak değerlendirelim. Bugün değil elbette. Yarın başlayabilirsin."

"Bayan. Lancaster," diye homurdandı adam neredeyse dişlerinin arasından.

Bakkal kaşlarını çattı. "Sahneden yeni indi, Bay Banfield. Sadece kalpsiz bir fahişe onu şu anda çalıştırabilir ve senin istediğinden daha yürekli olduğumu zaten belirledik.

Margaretta'nın gerginliğini bir başka neşe balonu patlattı ve kaçmakla tehdit eden küçük kıkırdamayı kapatmak için elini kaldırdı. Ancak eldivene yapışan seyahat kokusu ona durumunun tam olarak ne olduğunu hatırlattı ve tüm mizah kalıntılarının üzerine ıslak bir battaniye örttü. Kokulu, ıslak, tozla kaplı bir battaniye.

Hiç kimse -ne babası, ne Samuel, ne de hayatı boyunca tanıştığı hiç kimse- onun süpürülen zeminlerini üzerinde mütevazı odaların olduğu basit bir dükkanda bulmayı beklemiyordu. Çoğunlukla kendini böyle bir duruma sokmayı asla hayal edemeyeceği için, ama şu anda idealdi. Parası daha uzun sürerdi ve belki de Bayan Lancaster'la yalnız konuşma şansı bulurdu. Katherine'i hatırlayacak biri varsa, bu muhtemelen meraklı ama sevecen yaşlı kadındı.

Şu anda o tatlı yaşlı kadın Bay Banfield'ın böğrüne dirseğiyle vuruyordu. "Çantasını al ve yerleşmesine izin ver. İlgilenmem gereken müşterilerim var."

Bay Banfield elini ensesinde gezdirdi ve parmaklarını ensesindeki saçların arasından geçirdi. Belli ki bugün de ilk kez böyle bir şey yapmıyordu. Bugün saçının sahip olduğu tüm şekiller kaybolmuş, benzer hüsrana hareketlerini gerektiren pek çok karşılaşma nedeniyle mahvolmuştu.

Adamın rahatlamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Margaretta'nın şu anda böyle bir yeteneğe sahip olduğuna dair gerçek bir iddiası olduğundan değil, ama gerginliğinin nedeni olarak korkunç bir çıkmaz olduğunu iddia edemezdi.

Yine de bu kadar gergin ve şüpheli bir adamın çantasını alması, isteyeceği en son şeydi. Derici babası tarafından onun için özel dikilmiş, hiçbir yerde onun gibi bir el çantası yoktu. Babam İngiltere'deki en seçkin eyerleri yapmasıyla tanınırdı ama valiz sadece onun için

özel bir projeydi. Bay Banfield'ın tokada Fortescue Saraciye madalyonu görecektik kadar yakından bakmasına izin veremezdi.

Margaretta bir eliyle valizinin sapını tutarken diğer eliyle yiyecek paketini kavrarken boğazını temizledi. "Lütfen kendini yorma. Bina çok büyük değil ve merdivenlerin yerleştirilebileceği çok fazla yer var. Kendimi yukarı görmekte sorun yaşamayacağım.

Başı hafifçe geriye doğru atılırken kaşları havaya kalktı. "Eminim yapmazdın. Yine de Bayan Lancaster'ı hayal kırıklığına uğratmak istemem. Çantanızı alabilir miyim?"

Tutuşu içgüdüsel olarak sıkılaştı. Yuttu. Eğer onun kendisini fazla merak etmesini engelleyecekse, onu gafil avlaması gerekiyordu. Şimdiye kadar, ondan şüphelenen kişi o olmuştu. Durumu tersine çevirirse ne düşünürdü?

Gerçek öfkeden çok kabadayılıkla burnunu havaya kaldırdı. "Hayır teşekkürler. Buradaki varlığımı rahatsız edici bulunduğunu gizlemedin. Beni gitmeye zorlamak için çantamla kaçmana izin vermeyeceğim.

Eli tekrar boynuna gitti, ama bakışlarını ayak parmaklarının yakınına indirip omuzları içe doğru çöktüğü için bu kez zaten darmadağın olan saçlarını itmedi. Elini indirmeden önce derin bir nefes göğsünü genişletti ve bir kez daha doğruldu, yüzünde oldukça yumuşak bir ifade vardı. "Özür dilerim. Bayan Lancaster'ı olabildiğince dürüst bir şekilde korumak için tüm çabalarımı sürdüreceğimi temin ederim. Asla bu kadar gizli bir şeye başvurmam.

Tam olarak umduğu gibi bir özür değildi ama üstesinden gelebilirdi. "Yine de *beni* kendimden başka koruyacak kimsem olmadığı için şimdilik eşyalarımı elimde tutmayı düşünüyorum ."

Daha yürek burkan gerçek bir cümle hiç söylenmemişti.

Başını yana eğdi ve dükkânın arka tarafını işaret etmeden önce bir an onu izledi. "Merdivenler bu tarafta."

Dükkânın derinliklerine doğru yürürlerken, Margaretta etrafındaki mal çeşitliliğine hayran kaldı. Bir bakkal ne zamandan beri porselen çay fincanları ve işlemeli retiküllerin sergilendiği bir rafa ihtiyaç duydu?

Bay Banfield, onun bakışlarını fark ederek, "Cumartesi günkü pazarda tezgahları olacak bazı insanlardan alınan mallardan örnekler," diye açıkladı. "Kasaba sakinlerinin çoğu bütün günü satış yaparak geçiriyor ve diğer tezgahları incelemeye zamanları kalmıyor. Bayan Lancaster hafta boyunca satmak üzere elinde birkaç seçkin eşya bulunduruyor." Dükkânın arka tarafındaki dar bir sokağa açılan kapıyı iterek açarken boğazını temizledi. "Korkarım ki kabul ettiğin toz alma ve süpürme işi düşündüğünden daha büyük bir iş."

Özellikle de hayatında hiçbir şeyin tozunu almamış ya da süpürmemiş olduğu düşünülürse, masanın yüzeyinden bir el kart çekmenin toz alma sayılmadığı sürece. Onu ne yaptığını bildiğine inandıracak bir şey söyleyebilmek için kafasını endişeden ve giderek artan yorgunluktan arındırmayı umarak birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Odalar karşılığında biraz sıkı çalışmadan daha azını beklemesdim."

Boğazını temizleyip merdivenlere baktı. "Senin arkadaşın. Onu bulmana yardım etmek isterim."

"Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

Kaşlarını çatmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı. Sadece ona baktı. "Belki de Bayan Lancaster kadar ben de kendi açımdan kendini bir sepetin içinde bulanlara yardım etmek isterim. Sadece yardım ederken kimsenin istismar edildiğini görmek istemiyorum.

Ona güvenebilir miydi? Ona güvenmeli miydi? Başka seçeneği var mıydı? Bu imkansız arayışa başlamıştı çünkü bir söylentiye ve umuda tutunacak kadar çaresizdi ama şimdi burada olduğuna göre gerçekte ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. "Korkarım elimdeki tek şey buradan birkaç ay önce postalanmış bir mektup."

"O kadar yakın bir arkadaş gibi gelmiyor," diye mırıldandı Bay Banfield.

Margaretta, "Pek yardımcı bir duygu gibi gelmiyor," diye karşılık verdi.

"Bayan. Fortes-"

"Bay. Banfield, Bayan Lancaster'ın çok yardımcı bir şekilde belirttiği gibi, seyahatlerimden yoruldum. Belki de hayatımı incelemen ve küçümsemen yarına kadar bekleyebilir? Ben rafların tozunu alırken bana şüpheyile bakabilir ve şamdanlarla kaçmaya niyetim olmadığından emin olabilirsiniz.

Gözleri büyüdü ve sonra muhtemelen kahrkahasını örtmek için öksürdü ama açıkçası artık umursamıyordu. Bu merdivenlerin yukarısında, yemek yerken oturabileceği, hareket etmeyen bir sandalye ve daha sonra kıvrılabileceği bir yatak vardı. Şu anda, bu iki şey kulağa mutluluk gibi geliyordu.

Yakışıklı Bay Banfield'in da yaşlı bakkal kadar hoş karşılsaydı nasıl olacağını bir hayal etse, eh, bu kendi meselesinden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nash ofisinde oturmuş, Bayan Fortescue kasabaya gelmeden önce yaptığı işe geri dönmeye çalışıyordu. Masasının yanındaki büyük pencereden dışarı, High Street'in karşısında, sahnenin saatler önce boşaldığı, artık sessiz olan hana baktı.

Tüy kalemin ucundaki mürekkep kurumuştur, bu yüzden numara yapmaktan vazgeçti ve tüyü masanın yüzeyine düşürdü.

Üç çocuk sokakta koşarak bir köpeği kovaladılar ve Nash'in göğsünde küçük, hüznü bir sancı uyandırdılar. Ablasının bebeği yaşasaydı o çocukların yaşlarında olacaktı. Ama yaşamamıştı ve Mary de yoktu. Ve birkaç yıl sonra, geride bıraktığı kocasının bu kayıptan sağ çıkıp çıkmayacağı merak konusu olmuştu. Nash, babasının Nash'in annesinin ölümünden sonra yaptığı gibi, kelimenin tam anlamıyla hayattayken, iyi arkadaşının elinden kayıp gitmesine hazırlıklıydı.

Annesinin dünyaya getirirken öldüğü bebeğin de aynı kader tarafından düşmesi acımasız bir bükülmeydi.

Köpek aniden dönüp onları kovalamaya başlayınca çocuklar bağırdı, onlar bir yan sokağa dağılırken mutlu bir şekilde havlıyordu.

Nash, erkekleri henüz nefes alırken öldüren türden karışıklıklardan uzak durma taahhüdünü sessizce yeniden teyit ederken bile bu maskaralıklara gülümsedi. Bu kasaba onun ailesiydi. Ona amaç ve arkadaşlık verdi. Rab onu eve çağırdığında yas tutanlar olurdu. Bu yeterliydi.

Bayan Lancaster ayaklarını sürüyerek yanından geçerken o hâlâ sessiz sokağı izliyordu. Gözlerini yakaladığında ona başını salladı ve o da ona gülümsedi. Sonunda kocasıyla birlikte yaşadığı kulübeye kadar yürümek ona fazla gelecekti ve dükkânın yukarısındaki odalara taşınmak zorunda kalacaktı, ama şimdilik her gün bir ileri bir geri gidip gelmekle yetiniyor gibiydi. Nash sabahları kapısının önündeki taşları süpürene kadar onu hiç görmediği için kasabaya istisnai bir şekilde erken bir saatte gelmesi gerekmesine rağmen.

Ancak bu akşam eve yürüyerek gelmesi, Bayan Fortescue'nun artık yalnız olduğu anlamına geliyordu. Bayan Lancaster'ın üst kattaki odalarda sahip olduğu her şeye sınırsız erişimi en iyi ihtimalle sözde bir endişeydi, ama yine de o yöne doğru yürüme dürtüsünü bastırdı. Alt kattaki kapıların kilitli olduğundan emin olmak için mi yoksa kaçan kadının tek başına güvende olduğundan emin değildi ve bu soru onu kapıdan uzaklaştırıp masasına döndürmeye yetti.

Koltuğuna yerleşirken ceketinin cebindeki nane şekeri kutusu tıngırdadı. Yana kaydı ve onları bir çekmeceye atmadan önce tenekeye kaşlarını çatarak çıkardı. Metal, hafta başında satın aldığı nane şekeri kutusunun üzerine düştüğünde şingırdadı.

Yarın Bayan Lancaster'ın dükkânına gitmek için daha iyi bir sebep bulması gerekecekti. Daha fazla nane şekeri alırsa Bayan Lancaster bu kadar gülmekten kendine zarar verebilirdi. Bu öğleden sonra neşesini zar zor bastırmıştı ve bu çok zor bir iş olmasa da, yaşlı kadını gülümsetmesi ona biraz zevk vermişti.

Bayan Fortescue'nun neredeyse kahkahası aklından geçti. Onu *gölümseten ve güldüren* kişi olmak ne kadar kahramanca hissettirirdi ?

Nash başını salladı. Neden Bayan Lancaster'ın gününde parlak bir nokta olmak rahat hissettirdi de Bayan Fortescue için böyle olmayı düşünmek rahatsız oldu? Kendine olan bağlılığı, kesinlikle genç, güzel bir kadının yüzündeki gülümsemenin kaynağı olmaya dayanacak kadar güçlüydü.

Değil mi?

Ertesi sabah Margaretta'nın uykulu beynine ilk giren şey aşağıdaki sokaktan gelen sesler oldu, ama o, uzun süren sisin içinden çıkana kadar gözlerini kapalı tuttu. Bir yataktaydı, bu kadarını biliyordu, ama yatağın olduğu yerde hâlâ bilincini geri sarmakla tehdit eden kara uyuşukluk kefenleri arasında sıkışıp kalmıştı.

Yatak takımı temizdi ve temiz hava ve lavanta kokuyordu, bu alışılmadık ama kesinlikle hoş olmayan bir kombinasyondur.

Dikkatini en başta onu uyandırmış olan belirsiz seslere çevirdi. Kesinlikle Londra değil. Yükseltilmiş sesler, atlar ve vagon tekerlekleri, büyük, gürültülü bir bulanıklık yerine birbirinden farklıydı. O zaman küçük bir kasaba ya da daha büyük bir şehrin daha az işlek bir yan sokağına.

Kaşlarını çattı ve uykunun son kalıntılarını da çatlattı. Neden Londra'da değildi? Margate'e yaptığı seyahati hatırlıyordu ama kulaklarına ulaşan sesler de sahil tatil beldesinin sesleri değildi.

Tek gözünü büyük bir özenle açarak düz beyaz duvarlara ve ağır, koyu renk ahşap ahşap tavana baktı. Çevresindeki görsel inceleme, son üç gün içinde yaptığı her şeyi geriye döndürdü. Yine de tam bilinç başka bir şeyin dönmesine neden oldu ve derin, yavaş nefesler alırken ve orta bölümünün tutulmasının sona ermesini isteyerek gözlerini tekrar kapattı.

Vücudunu bir şekilde kontrol altına aldıktan sonra, önceki akşam bakmaktan başka hiçbir şey yapmadığı odayı görmek için gözlerini tekrar açtı. Mumların nerede olduğunu bilmiyordu ve onları arama enerjisi kemiklerinden sızmıştı. Aşağıdan aldığı ekmeğin çoğunu ve meyvenin yarısını yedikten sonra soyunup yatağına girmişti.

Ve görünüşe göre gece boyunca ve sabaha kadar uyudu.

Açık pencereden sızan ışığın solgunluğuna bakılırsa, sabahın çok ilerisinde değildi.

Margaretta gerinip kendini yatağın yan tarafında oturma pozisyonuna iterken göğsünden alçak bir inilti yükseldi.

"Günaydın."

Margaretta bir çığlık attı ve şiltenin üzerine düştü ve sanki bir kalkan oluşturacakmış gibi çarşafı havaya fırlattı. Dehşete kapılmış iki derin nefesin ardından battaniyeyi yüzünden çekti ve kapağı doğru baktı. Bacakları artık tuhaf bir açıyla yatağın kenarından sarktığı için, battaniyelerin yanı sıra ayaklarının üzerinden de bakmak zorunda kaldı.

Kalbi kulaklarında güm güm güm güm atıyor, Bayan Lancaster'ın ona verdiği selamı bastırırken, içinde bir tabak tost ve haşlanmış elma bulunan küçük bir tepsi ve kenarlarında buhar tüten sağlam bir kupa getirdi.

Margaretta, hızla atan kalbini sakinleştirmek için sert bir yutkunma ve derin bir nefesle, buharı tüten kupanın uygun bir çay olması için hızlı bir dua gönderdi. İyi bir çay içmeyi ne kadar özlemişti. Posta durakları arasındaki hanlarda çay dedikleri bir şey servis edilmişti, ama daha doğrusu kirli su olarak tanımlanabilirdi. Önceki hayatında hafife aldığı başka bir şey daha.

Elini ortasına bastırdı. Her şey ne kadar çabuk değişebilir. Umarım bir gün böyle bir hayata geri dönebilir, ancak bu deneyimden sonra onun için asla eskisi gibi olmayacaktı.

Margaretta bacaklarını içeri çekti ve düz ahşap başlığa oturmak için kendini itti. "Günaydın." Sesindeki hırıltıyı yumuşatmak için boğazını temizledi. "Burada ne yapıyorsun?"

Bayan Lancaster tepsiyi hazırlarken kıkırdadı ve yatağın kenarına oturmak için rahatladı. "Neden, burada yaşıyorum canım. Tepede bir kulübem var ama ihtiyar kemiklerim sabahın erken saatlerinde o yürüyüşü yapmaktan hoşlanmıyor, bu yüzden her gece uyumak için buraya geliyorum. Dün gece emekliye ayrıldığımda seni rahatsız edeceğimden korkmuştum ama parmağını bile kıpırdatmadın."

Margaretta kupayı kaldırdı ve buharı içine çekerek duyularını daha da sakinleştirdi. Gözlerini odada gezdirerek uzak duvardaki oymalı gardıroba ve Margaretta'nın penceresinin diğer tarafında yer alan başka bir küçük yatağa baktı. Yaşlı kadın tarafından işletilen odalarda kalmak bir şeydi, ama aslında onunla yaşamak mı? Margaretta böyle bir şey yapmak istiyor muydu? Bayan Lancaster'la bu kadar yakın çevrede yaşıyorsa, sırrını ne kadar süre saklayabilirdi?

Zaten sırrını öğrenmesi için bir iki ayı daha vardı, ama o zamana kadar bekleyip kız olup olmadığını görmekten daha iyi bir planı olmasını umuyordu. Keşke bebek sahibi olmak bu kadar uzun sürmeseydi. Bir ya da iki ay saklanabilseydi ve kimse onun Margate'te olmadığını anlamadan her şeyi bitirebilseydi, içinde bulunduğu kötü duruma çözüm bulmak çok daha kolay olurdu.

Tabii ki bebek sahibi olmak onun sorunlarının sadece başlangıcıydı. Soru, daha sonra onunla ne yapacağıydı, özellikle de bir erkek olduğu ortaya çıkarsa.

Samuel'in kendisi ile babasının unvanı arasına giren başka birini kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Kahvaltısının bitmesini umarak bir elmayı kemirirken, bir kez daha odaya bakındı. "Yatağını ben almadım, değil mi?"

Bayan Lancaster elini salladı. "Bir yatak diğeri kadar iyidir. Zaten her gece buraya gelene kadar hangisine girmeye karar vereceğimi asla bilemem. En azından sen buradayken, günümde biraz öngörülebilirliğim olacak.

Margaretta yemeğini yerken, Bayan Lancaster kasabada yaşadığı uzun yıllara ait komik hikayeler paylaşarak, belirli bir kasabalının daha nüfuzlu insanlarla, neyse ki Margaretta'nın şimdiye kadar tanışmadığı hiçbirisiyle olan bağlantısından bir veya iki söz ederek konuştu. Çeşitli pazarlardan hikayeler vardı, ancak hepsi tamamen doğru olsaydı, Margaretta tostunun getirildiği tabağı verdi.

Margaretta köşedeki bir paravanın arkasında elinden geldiğince seyahat kirlerini yıkadı ve giyindi, orta bölümündeki hafif şişkinliği kimse görmesin diye kıyafetlerini değiştirmeye özen gösterdi. Aynı elbiseyi üç gün üst üste giydikten sonra, temiz kıyafetleri teninde hissetmek mutluluk vericiydi.

Bayan Lancaster'ın yüzünü görememesi nedeniyle Margaretta, konuşmayı Bayan Lancaster'ın yıllar boyunca yardım ettiği varsayılan kadınlara getirmeye çalıştı.

"Aslında o kadar çok olmadı. Biz burada, Marlborough'da kendi başımıza bakarız ve kadınların kendi başlarına seyahat etmeleri pek sık rastlanan bir durum değil."

Hışırdayan bir kumaş, Bayan Lancaster'ın yatak odasını düzene soktuğunu gösteriyordu. "Bayan. Wingraves'in kızı her gün gelip burayı temizler ama senin eşyalarını rahatsız etmez."

Margaretta'nın sahip olduğu tek tanımlayıcı ya da değerli şey valizdi ve genç bir taşralı kızın onu görmesi konusunda fazla endişeli değildi. Damgalı metal amblemi veya özel işçiliği tanıma şansı sınırlıydı. Yine de Bayan Lancaster'ın kızları hakkında daha fazla konuşmak istiyordu. "Katherine ile tanıştığını hatırlıyor musun?"

"Sık sık ad değiştirmem." Bayan Lancaster kıkırdadı. "Bay Banfield'in bugün gelip ne almayı planladığı üzerine bahse girelim mi?"

Margaretta paravanın arkasından çıktı ve Bayan Lancaster'ın kendisine gülümsediğini gördü. Yaşlı kadın diğer odaya geçmeden önce göz kırptı.

Belli ki Katherine ve diğer kızlar bu sabah tartışmaya açık değillerdi. Margaretta bir bakıma memnundu. Bayan Lancaster'ın insanlara Margaretta'nın varlığından özgürce bahsetmesini de istemezdi. Görünüşe göre yaşlı kadının avukat hakkında konuşmakta bir sorunu yoktu ve Margaretta'nın onun bir sorun olup olmayacağını bilmesi gerekiyordu. "Her gün uğruyor mu?"

"Neredeyse hiç." Bir kıkırdama diğer kadının omuzlarını salladı. "Ama sen burada yaşadığın sürece o her gün burada olacak."

Margaretta, ona göz kulak olmak için bu kadar zahmete girmeye istekli birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendini alamadı. "Seninle çok ilgileniyor olmalı."

"Muhtemelen kabul ettiğinden daha fazla. Adamın kalbini katılaştırmaya çalıştığını görmek kalbimi kırıyor. İncil katı kalpli insanlarla dolu ve ben onlardan biri olmak istemezdim."

Margaretta, bir Londralının trafikten ya da pustan söz etmesi gibi, yaşlı kadının konuşmasına gelişigüzel bir şekilde Tanrı'yı ve İncil'i serpiştirmesi hakkında ne düşüneceğini bilemedi. Hayatı boyunca kiliseye gitmesine rağmen Margaretta, İsa'yı bu kadar çok yönlü yapmayı hiç düşünmemişti. Onu ait görüldüğü kilisede bırakmıştı ama Bayan Lancaster O'nun her yere ait olduğunu düşünüyor gibiydi.

Kadınlar merdivenlerden aşağı inip dükkânın arka tarafına geçerken Margaretta daha çok hikâye dinledi.

"Bu dolapta bir süpürge ve toz alma şeyleri var. Öndeki süpürge sadece sundurma içindir. Düzenli olarak süpürüyorum. Burada yapmamız gereken süpürme işini azaltmaya yardımcı oluyor ve kasabada herkesin ne yaptığını öğrenmemi sağlıyor."

Bayan Lancaster dükkânın önüne geçerken kendi kendine güldü. Margaretta hiç bu kadar sürekli görünen biriyle tanışmamıştı. . . mutlu. Hayatında olup biten her şeye, geleceğiyle ilgili tüm belirsizliğe rağmen Margaretta gülümsemekten kendini alamadı. Adımlarının biraz daha hafıflediğini hissederek dolabı açtı ve neyin hangi şeyleri temizlemek için kullanıldığını tahmin etmeye çalıştı.

Bayan Lancaster'ın dükkânının önünü kaplayan dalgalı cam, Nash'in herhangi bir detayı görmesini engelliyordu, ama en az altı kadının dükkânın ön tarafında dolanıp Bayan Lancaster'ın kendilerine yardım etmesini beklediği açıktı. Ayrıca hiçbirinin Bayan Fortescue olmadığı da açıktı. Onu gözlemlemek için çok fazla zamanı olduğundan değil, ama hiçbirisi onun gibi hareket etmiyor, hatta onun durduğunu hatırladığı gibi durmuyordu.

Üstelik temizlik yapması gerekiyordu. Alışveriş değil.

Kapıdan sessizce süzüldü ve gevezelik eden müşterilerin dikkatini çekmemek için arkasından yavaşça kapattı.

Bayan Fortescue çoktan ayrılmaya karar vermiş olabilir miydi? Bayan Lancaster'ın sesi her zamanki gibi neşeli ve yardımseverdi, bu yüzden genç kadın ayrılmışsa sevimli bir şekilde gitmiş olmalı. Aksi takdirde, eski dükkân sahibi, satın alma toplamlarıyla birlikte herkese atasözleri söylerdi.

Hayır, eğer hala burada olsaydı, muhtemelen biblolar ve diğer gıda dışı ürünlerle birlikte arkada kamp kurardı. Kaçak biri, mağazada bu kadar çok insan varken cepheye yakın olmak istemezdi. Nash, kadınlardan birine başıyla selam verdi ve mağazanın arka kısmına doğru ilerlemek için bir dizi rafın etrafından dolandı.

Bayan Fortescue en derin köşedeydi, kapladığı alanı bir bezle örterken pirinç bir barometreyle hokkabazlık yapmaya çalışıyordu. Nash, onun ani varlığının onu düşürmesine neden olacağından korkarak yaklaşıp onu kollarından aldı. Hala şaşkındı ama sonuç olarak en azından barometre kırılmadı.

Yine de, ciyaklayarak kendini tahtalara yaslamak için döndüğünde, eli göğsüne bastırdı ve hızlı, kısa patlamalarla nefes alırken, rafların geri kalanı neredeyse düşüyordu. "Bay. Banfield," dedi nefes nefese. "Beni korkuttun."

"Açıkça." Nash, arkasındaki artık temiz olan rafı işaret ederek başını salladı ve barometreyi kaldırdı. "İzin verirseniz?"

"Ah!" Raftan hızla uzaklaştı. "Elbette."

"Neden kaz tüyü kullanmıyorsun?"

Bayan Fortescue elindeki, rafın arka köşesinden az önce tırmıkladığı tozla kaplı kumaşa gözlerini kırıştırdı. İkisi de onun eline bakarken, paçavradan büyük, kabarık, gri bir yığın yere doğru sürüklendi. İçini çekti. "Şimdi tekrar süpürmem gerekecek."

Nash'in kaşları kalktı. "Zaten süpürdün mü? Tozunu almadan önce?"

Pembe yanaklarını lekeledi. "Hayır tabii değil." Omuzlarını geriye itti ve duruşunu düzeltti ama sonra hemen yere yığıldı ve tekrar rafa dönmeden önce tekrar öne doğru katlandı. Bezindeki gevşek tozu silkeledikten sonra bir sonraki bölüme geçti. "Neye ihtiyacınız var Bay Banfield? Korkarım herhangi bir mal almanıza yardım edemem. Herkesle aynı sırada beklemek zorunda kalacaksınız."

"Ya buraya bilgi için geldiysem?"

Ona bir bakış attı. "Korkarım bu konuda da sana yardım edemem."

Omzunu duvara yasladı ve sırtıtmaya çalıştı. Bu neredeyse eğlenceliydi. Dünkü şüphe ve endişe nereye gitmişti?

Rafları temizlemek için gösterdiği hatırı sayılır ama yanlış yönlendirilmiş çaba, onu dükkân sahibine zarar vermeyeceğine ikna etmeye yetti mi? Öyle olmalı, çünkü ona baktığında hissettiği tek şey, kabaran bir merak dürtüsüydü. Onun kimi aradığını, neden kaçtığını ve Marlborough'nun neden ikisi arasında bir nokta olduğunu gerçekten bilmek istiyordu. Onu yakınında tutmanın çok iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmeye yetti.

"Neden burada olduğun hakkında hiçbir şey sormasaydım ne olurdu?"

Bayan Fortescue güldü ama küstah ve acıydı. Kollarını göğsünde kavuşturmak için tozu itmeyi bıraktı. "Bana başka ne sorabilirsin ki?"

Neye sahipti? Onun hakkında bir şeyler öğrenmeye olan ilgisi belirsiz ve tanımsız geliyordu. "Açıkçası temizlik senin pek iyi olduğun bir şey değil."

Sanki gülümsemek istiyor ama kendini tutmayı başarıyor gibiydi. "Ve teşebbüs ettiğin her şeyde kişileştirilmiş mükemmellik olduğunu hayal ediyorum?"

"Zorlu." O gülümsedi. Elinde değildi. Sırıttığında ya da gülümsediğinde ya da sahneden indiğinde ona dair sahip olduğu o çaresiz havayı gerçekten kovalayan herhangi bir şey yaptığında çok çekiciydi. Gerçekten sadece dün müydü? Sanki bir sır veriyormuş gibi eğildi. "Atışta kesinlikle berbatım."

Toz almaya geri döndü, ama dikkatinin orada olmadığı belliydi. "Bu, av partilerini gerginleştirmiş olmalı."

Adam omuz silkti ve o temizlik yaparken ona yakın durarak duvardan aşağı doğru ilerledi. Önündeki rafta duran püsküllü heybe eğriydi, bu yüzden düzeltmek için uzandı. "Bununla birlikte, ata binme konusunda oldukça sıra dışıyım, bu yüzden gelip tazıları kovalamama izin verdiler. Ve şimdi alçakgönüllülüğü bir kenara bırakıp sakladığınız becerileri itiraf etme sırası sizde."

Ne yapıyordu? Onunla gerçekten flört mü ediyordu? Yıllardır bir flörte katılmayı bile düşünmemişti. Ve şimdi bunu çok az tanıdığı, kasabadan kaçmak istediği bir kadınla mı yapıyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu ama muhtemelen çok uzun zamandır ilk kez eğlendiğini fark etti.

"Yemek yaparım."

Söyleyeceğini tahmin ettiği onca şey arasında, beklediği en son şey yemek yapmaktı. "Sen pişir?"

Başını salladı.

"Pekala, belki bir gün bana nuncheon getirmeni sağlayabilirim."

Kızardı ama hiçbir şey söylemedi. Ondan gerçekten beklemiyordu. Bu fikir ikisinin de kafasına yerleşmişti, kelimelerin arkasında gerçek bir düşünce olmadan söylenmişti, ama şimdi genç ve güzel bir kadının ofise uğrayıp gününü aydınlatması ve onunla hafif bir yemek yemesi fikri açık ara fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

Buradan çıkıp gerçekte ne yaptığını düşünmesi gerekiyordu.

"Yarın döneceğim Bayan Fortescue. Ve senden en sevdiğin turtayı almayı düşündüğüme dair adil bir uyarı. Şapkasını kafasına yerleştirdi ve kenarını eğdi. Sonra döndü ve onun bir şey söylemesine izin vermeden dükkândan çıktı.

BÖLÜM DÖRT

Margaretta kaz tüyü fırçayı tecrübeli bir hışırtıyla baharat kavanozlarının etrafında gezdirdi. Temizlik konusunda hiçbir şekilde uzman değildi ama geçen bir buçuk hafta içinde rafların etkili bir şekilde tozunu almakla ilgili bir iki şey öğrenmişti.

Ayrıca yaşlı kadınların ne kadar inatçı ve çekici olabileceğini de öğrenmişti. Bayan Lancaster ne sorarsa sorsun ona Katherine ile tanışıp tanışmadığı hakkında tek kelime söylemiyordu. Margaretta da kendi başına fazla ilerleyemiyordu. Kasabanın şu anki posta müdürü göreve daha altı ay önce başlamıştı. Bir filin hafızasına sahip olsa bile, işe girmeden önce mektup gönderen bir kızı hatırlamayacaktı. Ayrıca çok fazla halka açık alanda dolaşmayı göze alamazdı çünkü Margaretta Katherine'i ararken başka biri de onu arıyordu.

Kendine acıyan iç çekişine ve dükkânın önüne doğru yan yan bakışına toz bezinin daha fazla hışırtısı eşlik etti.

Geç kaldı.

Toz almada ne kadar iyi olursa olsun, bu asla özellikle sevdiği bir angarya olmayacaktı. Bay Banfield, müşterilerin sabah koşuşturması yatışırken her gün bunu yapmayı alışkanlık haline getirdiği halde, sohbet etmek için uğradığında çok daha hızlı geçmiş gibiydi. Arka rafları onun gelişine saklamak için temizlik rutinini değiştirmesinin nedeni buydu.

Ama bugün gelmemiştir ve güneş çoktan gökyüzündeki zirvesini geçmişti.

Bayan Lancaster boş dükkânın önünden, "Margaretta, canım," diye seslendi. "Yardıma ihtiyacım olan bir şey var."

Margaretta, mağazanın önüne gitmeden önce silgiyi dolaba geri koydu. Yaşlı kadının ihtiyacı olan her neyse, Margaretta yapmaktan ya da en azından yapmaya çalışmaktan mutluydu. O, Tanrı'nın mutlak bir lütfuydu.

sallarken Margaretta'nın gülümseyen dudaklarından kısa bir kahkaha kaçtı . Hatta hafta ortasında olanlar için Tanrı'ya şükreden yaşlı kadın gibi konuşmaya başlamıştı. Gerçek şu ki, Margaretta kadın ve Margaretta için yaptığı onca şey olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Nimetin tanımı bu değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

"İşte buradasın. Yapman gereken bir teslimatım var." Bayan Lancaster tezgahın üzerine ağzına kadar dolu ve beyaz tülbentle kaplı küçük bir sepet koydu.

Margaretta biraz endişeyle kolu aldı ama ağır olmasına rağmen idare edilebilir olduğunu gördü. "Korkarım şehirde yolumu bilmiyorum. Henüz dükkânın ve kilisenin yanından geçmeyi göze almadım."

Kilise, Margaretta'nın Katherine'i bir an görmeyi umduğu yerlerden bir diğerydi. Son iki Pazar günü, rektörü dinlemekten çok sıradaki insanları incelemekle vakit geçirmişti. Tanıdık sarışın kaçaklar yoktu.

Bayan Lancaster elini havada salladı. "Uzak değil. High Street'in biraz aşağısında."

"Bundan daha iyi talimatlara ihtiyacım olacak." Margaretta gülümsedi. Derin bir nefes aldı ve Bayan Lancaster'ı hazırlıksız yakalayabileceğini ve arayışına yardımcı olacak biraz daha fazla bilgi edinebileceğini umarak devam etti. Yaşlı kadının bir şeyler bildiğine ikna

olmuştu, yoksa Margaretta'ya Katherine FitzGilbert'i tanımadığını söylerdi. "Belki de Katherine kasabadan geldiğinde kaldığı yere gitmeme ihtiyacın vardır?"

Şişman, buruşuk bir el havada sallandı. "Senin bu aramanı daha sonra tartışmak için bolca vaktimiz var. Şu anda sessiz bir anımız var, bu yüzden teslimat yapmak için en iyi zaman. Sadece sağa dönün ve High Street'e gidin. Bay Banfield'in ofisini kaçıramazsınız. Sokağa bakan büyük bir penceresi var."

"Bay. Banfield? Margaretta boğuldu. Ona teslim edilmesi gereken ne olabilir? Son on gündür her gün dükkândaydı. Tabii pazar günleri dışında ve onu kilisede görmüşlerdi.

"Bu doğru. Bu sabah gelip onu alması gerekiyordu ama bir şey onu tutuyor olmalı. En iyi müşterilerimden biri için yolumdan çekilmeyi umursamıyorum."

Ya da duruma göre Margaretta'yı yolundan çekmek. "Ne yaptığını biliyorum."

Bayan Lancaster'ın sırtışı bulaşıcıydı. "İyi. O zaman ortalığı karıştırmayacaksın. Şimdi seninle."

Margaretta, yolculuğuna çıkmadan önce pelisini giyip sepeti kalçasına sıkıştırırken güldü. Bayan Lancaster'ın cazibesine sahipken kurnazlığa kimin ihtiyacı vardı?

Ofisini bulmak kolaydı ve Margaretta kasabada kısa bir yürüyüş yapmanın keyfini çıkardı. Bayan Lancaster'ın dükkânının üstündeki pencereden pazarı iki kez görmüştü ve her ikisinde de tüm duyularına bir saldırı olmuştu. Haftanın geri kalanının sessizliği ona daha çok çekici geldi. Aynı anda şehir ve taşra gibi hissetmenin garip bir karışımıydı.

Bay Banfield'in ofisine girmeden önce son bir kez temiz hava aldı.

Masasının üzerine eğilmişti, tüy kalem kağıdın üzerinde sıkı ve düzgün bir yazıyla uçuşuyordu. Adamın dikkatini çekmek için boğazını temizlemek için duraksamasını bekledi.

Yüzündeki şaşkın ifade sevgilimdi. Bir ona, bir pencereye, mantosunun üzerindeki saate baktı. "Ah! Geciktim." Elmacık kemiklerinde bir kızarıklık belirdi. "Pekala, randevum olmadığı için geç kalmadım ama..."

"Bayan. Lancaster sana bunu gönderdi." Margaretta ona sepeti uzattı.

Endişeli bir şekilde aldı ama muslini geri çektikten sonra geniş bir gülümsemeye başladı. "Aç?"

"Ne?" Margaretta'nın kaşları, dün gece yaptığı elmalı ekmekten bir somun ve bu sabahtan kalan meyveli turta da dahil olmak üzere çeşitli taze yiyecekler bulmak için sepete bakana kadar kaşlarını çatı. "Yiyebilirim."

Bu neredeyse bir şakaydı. Bu günlerde her zaman yemek yiyebilirdi.

Yine de Nash'in onu götürdüğü küçük masaya oturup yakışıklı bir arkadaşla sepete girmek güzeldi.

Yakışıklı olduğunu düşündüğünden değil. Oh, çok güzel, onun yakışıklı olduğunu düşündü. Sağa uzanmak istemiyormuş gibi görünen o şok koyu renkli saçlara ve güçlü, düz bir burnu çerçeveleyen mavi gözlere kim sahip olmazdı? Elbette onu yakışıklı bulmuştu ama bunun bir anlam ifade ettiğini düşünmüyordu.

"Peki, bu sabah neden bu kadar gayretle çalıştınız, Bay Banfield?"

Elmalı ekmeğin bir bölümünü kaldırdı. "Bunu sen mi yaptın? Bu harika." Ağzına bir lokma daha attı. "Bana taze yapılmış turta ve ekmek teslim edeceksen , bana Nash demelisin."

Ona doğrudan bakmak zorunda kalmamak için ofise bakındı. Tehdit edici bir kızarıklık şimdiden başlamıştı ve bakışları onunkilere kilitlenmiş kalırsa teninin rengini alacaktı. Bir

duvar boyunca kitap rafları sıralanırken, diğer tüm yüzeyleri gazete ve dergi yığınları kaplıyordu. Belli ki Marlborough sınırlarının çok ötesindeki haberleri takip ediyordu. "Hiç bir avukatın ofisinde bulunmadım."

"Sanırım olmaz. Kibarca yetiştirilmiş dişilerin normal alanı değil."

Yine bilgi arıyordu, ama o geçmesine izin verdi. Onu gerçekten suçlayamazdı. Merak, kasabadaki ilk gününden beri herhangi bir kötü niyete dayanmamıştı. Yine de bu cevap verdiği anlamına gelmiyordu. Kendini isterken bulsa bile.

"Hayatına ilginç bir bakış."

Nash onunla birlikte etrafına bakındı. "Ne demek istiyorsun? Çoğunlukla kitaplar ve kağıtlar."

Gülümsemesinin şakacı görünüp görünmediğini merak ederek ona döndü. Bir yanı kendini şeytan gibi hissediyordu ama diğer yanı o ciddi mavi gözlerin ve dağınık siyah saçların ardında neler olup bittiğini gerçekten ve gerçekten merak ediyordu. "Bir ortak masanız var ama partneriniz yok. Bu biraz dokunaklı bir sembolizm gibi görünüyor."

Gülerek ağzını peçeteyle sildi. "Seni temin ederim ki öyle değil. Basit pratiklik. Ortak masasında daha fazla çekmece var."

Sözler hafife alınmıştı ama o hâlâ koltuğunda kıpırdandı, sanki ceketi birdenbire rahatsız olmuş gibi omuzlarını kıvırdı. Çiviye kafasına biraz fazla mı vurmuştu? Seçimden başka bir şey yüzünden bu dünyada yalnız mıydı? Merak etmekten kendini alıkoyamadan önce midesini bir korku duygusu kapladı. Hayatında kalbini kıran bir kadın var mıydı?

Margaretta'nın durumu düzelterek durumda olduğundan değil, eğer durum buysa, ama yine de. Nash'in incindiğini düşünmekten nefret ediyordu.

"Arkadaşını sorsam cevap vermeyeceksin."

Bu bir açıklamaydı, soru değil ama Margaretta yine de başını salladı. Katherine, bir kızın geleceğini mahveden yıkıcı söylenti ve skandalın ortasında ortadan kaybolmuştu. Margaretta'nın aldığı mektup aslında bir vedaydı. Katherine'in kendi isteğiyle ayrıldığına ve güvende olduğuna ama geri dönmeyeceğine dair bir güvence.

Margaretta bunun, Katherine'in bebeğini nasıl doğuracağını ve işini yaparken ikisini de nasıl koruyacağını çözdüğü anlamına geldiğini umuyordu. Ayrıca sekiz ay boyunca gizli kalmayı başarmıştı. Margaretta'nın bu iki şeyi nasıl yaptığını bilmesi gerekiyordu.

Nash elmalı ekmekten bir parça daha kırdı. "Kocandan naber?"

Margaretta'nın gözleri kocaman açıldı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Birkaç dakika sessizlik oldu, Nash onunla göz göze gelmedi. "Onu sevdin mi?"

Fazla yaklaşıyorlardı. Kısa bir süreliğine bu kasabadaydı ve burada olduğu süre boyunca esasen saklanıyordu. Bu adamla herhangi bir ilişki, hatta arkadaşlık bile akıllıca değildi.

Bayan Lancaster'a geri döneceğine dair bir şeyler mırıldandı ve masadan kalkıp onu kalan yemekle ne isterse yapmaya bıraktı.

Yine de kapıda durdu ve ona baktı.

Gözlerinin etrafındaki yumuşaklıkla onu izliyordu. Daha fazlası için zorlamadan ona vermeye istekli olduğu şeyi kabul etmek. Nasıl bu kadar çabuk gelmişlerdi? Orada burada yarım saatlik bir konuşma iki kişiyi bu kadar kısa sürede yakınlaştırmaya yeter miydi?

Oldu. Bunun olduğunu biliyordu çünkü olmuştu. Oluyordu. Ve ona başka bir şey vermeye istekli olmadığı için, ona verebileceği tek şeyi hediye etti. "Nash," yutkundü ve dudaklarını yaladı, "bana Margaretta diyebilirsin. Ve hayır, onu sevmedim.

Ve sonra ayrıldı.

Başka ne yapacağını bilemeyen Margaretta, sonraki iki haftayı Marlborough'nun daha halka açık alanlarına girmeye çalıştı. Pazarın kenarlarında telaşla koştu, her satıcıya ve alışverişçiye baktı, kalbi tanıdığı birini bulacağını sanıyordu ama bu doğru kişi olmayacaktı. Devam eden başarısızlığından dolayı hissetmeyi beklediği korku asla gelmedi. Rahat odalarında ve şirin küçük köyünde gerçek bir aciliyet duygusuna ihtiyaç olduğunu unutmak kolaydı.

Bay Banfield'in o iki hafta boyunca tek bir ziyareti bile kaçırmamış olması incitmedi. Nash. Margaretta , açtığı kapıyı daha fazla itmesini ve kocasını, ailesini sormasını bekleyip durdu , ama o asla sormadı. Bunun yerine tartışmaları daha eğlenceli ve kişisel bir hal aldı, arka raflardaki mahremiyet yanılması onlara kendilerini uzun ve kesintisiz konuşmalara ödünç verdi.

Çocukluk hikayelerini değiş tokuş ettiler, ancak Margaretta deri dükkanından veya atlardan asla bahsetmemeye dikkat etti. Pazar ayininden bahsettiler. Hatta erkekler için daha uzun, daha bol pantolonların yeni tarzının kabul edilebilir bir resmi gece kıyafeti haline gelip gelmeyeceği konusunda oldukça hararetli, iyi huylu bir tartışmaya girdiler.

Ve onu izledi. O da biliyordu çünkü kendisini de onu izlemekten alıkoyamıyordu. Babasının kendisi için bir evlilik ayarlaması fikrine gönül rahatlığıyla yerleşmiş bir kadın için, Nash'in Bayan Lancaster'ı selamladığını duyunca içini kaplayan baş dönmesi hem yabancı hem de heyecan vericiydi.

Ama zaman ilerleyip Bayan Lancaster'ın odasında kaldığı süre ikinci ayına yaklaştıkça, kendini huzursuz hissetti. Tuhaf olsa da iyi haftalar geçirmişlerdi ve günleri bir rutine dönmüştü.

Dükkana inmeden önce erkenden uyanır ve kahvaltı ederlerdi. Bayan Lancaster, Margaretta'nın yaşlı kadın odadan çıktıktan sonra beklemeyi ve giyinmeyi seçerek peşinden aşağı inmesine hiç aldırmış etmemiş gibiydi. Sabahları artık midesini bulandırmıyordu ama her şeyi gizli tutmak için elbiselerini daha ustaca düzenlemesi ve iliklemesi gerekiyordu.

Sonra Nash ziyarete gelene kadar günü temizlik yaparak ve müşterilerden kaçınarak geçirdi. Daha sonra rafları düzeltir ve akşam yemeğini hazırlamak için yukarı gelirdi.

Bayan Lancaster dükkânı kapattığında yukarı gelir, yemek yer ve sonra tek başına uzun bir yürüyüşe çıkardı. Margaretta birkaç kez ona eşlik etmeyi teklif etti, ancak Bayan Lancaster, yalnız yürüyüşün sindirime ve düşünmeye iyi geldiğini söyleyerek onu her zaman geri çevirdi.

Margaretta akşamları yeni bir ekmek veya turta tarifi okuyarak veya deneyerek geçirdi. Nash dükkâna geldiğinde alması için sepetler yapmaya başlamıştı.

Sonra yatağa düşüyor ve ertesi sabah güneş gözlerine vurana kadar uyanmıyordu.

En azından üç gün öncesine kadar durum böyleydi.

Uyku yakalanması zor bir arkadaş olmuştı, neredeyse Katherine kadar bulması da zordu ve bedeni bu kaybı hissediyordu.

Margaretta yatakta uzanmış, yanındaki yataktan gelen derin nefesi dinliyordu. Geceleri bulmayı başardığı anlık bilinçsizlik nöbetleri ve sükunetleri, birbirine dizilselerdi birkaç saatten fazla birikemezdi. Her gün hissettiği bitkinlik düzeyi, her gece mutlu bir şekilde uyuduğu anlamına gelmeliydi, ama gecenin sessizliği ve kasabanın batan güneşle gerçekten

sessizleşmesi, ona yalnızca zorladığı tüm şeyleri düşünmesi için zaman verdi. günün yoğunluğu dışında.

Marlborough'da bir aydan fazla bir süre kaldı ve Katherine'i bulmaya ilk gün olduğundan daha yakın değildi. Ama bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bayan Lancaster, Katherine dışında güneşin altındaki her şey hakkında konuşurdu. Margaretta ne zaman konuyu gündeme getirirse, temizlemede çok ustalaştığı toz ve kir gibi bu konu da bir kenara atılıyordu.

Başka kime sorabilirdi ki? Nash dışında kasabada kimseyi tanımıyordu ve hepsiyle selamlaşmaktan kasten kaçınmıştı. Nash'e sormak, etraflarında dönüp durdukları tüm soruları cevaplamak anlamına gelirdi. Ne kadar yaklaşılsalar da karşılığında ona bazı cevaplar vermeyi beklemeden ondan yardım isteyemezdi.

Peki bu onu nerede bıraktı? Zamanı tükeniyordu.

Margaretta örtüyü kalçasının altına kadar indirdi ve geceliğini tam ortasından sıkıca çekti. Bayan Lancaster'ın yanında saklanmanın sağladığı sahte güvenlik ve rahatlık duygusu küçülüyordu ve Margaretta'nın midesi şişmeye başlıyordu. Henüz fazla bir şey değildi, kesinlikle biraz sarkma ve kıyafet ayarının saklayamayacağı bir şey değildi, ama artık görmezden gelmek imkansız değilse de zordu. Yeni elbiseler elde etmenin bir yolunu bulması ne kadar sürerdi? Saklanacak daha kalıcı bir yer bulması gerekmeden önce daha kaç gün oyalanabilirdi? Samuel onu bulursa, durumu yakında reddedilemezdi.

Endişeler, başının döndüğünü hissedene kadar kafasının içinde dönüp durdu. Bayan Lancaster'ın ne diyeceğini biliyordu çünkü haftalardır kadının gevezeliklerini dinliyordu. Esnaf zaten bütün gece ayakta kaldığı için dertlerin Rabbine ait olduğunu söylerdi.

Bu düşünce Margaretta'nın dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu. Güzel bir konsept, siz bütün gece mutlu bir şekilde uyurken başka birinin uyanık kalmasına ve sizin için endişelenmesine izin vermek.

Diğer yatağa ve mehtaplı odada şeklini zar zor seçebildiği kadına baktı. Bayan Lancaster perdeleri her zaman açık bırakırdı ve güneşin ışığında uyanmanın, Bayan Berta Wheelhouse'un gelip o uzun sopasıyla penceresine vurmasından çok daha güzel olduğunu söylerdi.

Bayan Wheelhouse gibi insanlar muhtemelen Londra'da vardı, küçük bir ücret karşılığında belirlenen saatlerde dolaşıp insanları uyandırıyorlardı. Margaretta, hayatının büyük bir bölümünde dilediği kadar geç yatarak, bununla hiç ilgilenmek zorunda kalmamıştı. Belli bir saatte kalkmak gerekirse, hizmetçilerden biri onu uyandırmakla ilgilenirdi. Zamanında nasıl uyandıklarını merak etmeyi hiç düşünmemişti.

Ama şu anda perde açık olmasına rağmen oda karanlıktı, bu yüzden ay batmış olmalı ve güneş birazdan gökyüzünü pembeleştirmeye başlayacaktı. O zaman kendini bu yataktan bir kez daha çekip alt kattaki dükkânı temizlemenin bir yolunu bulması gerekecekti. Tekrar. Angarya, olmasını beklediğinden çok daha zordu. Özellikle de köşede bir top gibi kıvrılıp şekerleme yaparken dünyanın geri kalanının onsuz devam etmesine izin verme arzusuyla savaşırdı.

Yorgun uyku sonunda sürekli dönen endişeleri bastırırken, Margaretta'nın o tembel sabahlara geri dönebilmek ve bu uykunun saatlerce sürmesine izin verebilmek için son bir kaçamak dileği vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Parlak güneş ışığı, Margaretta'nın gözlerini bir daha açmaya çalıştığında yüzünü buruşturmasına neden oldu. Şaşkınlıkla hızla doğruldu ve ani hareket onu bir haftadan uzun bir süredir ilk kez lazımlığa koşmaya ittiği için anında pişman oldu. Tekrar rahatça hareket edebildiğinde, odanın etrafına baktı.

Odanın küçük penceresinin önüne çekilmiş koyu yeşil perdenin çevresini saran parlak ışıklardan bir parça güneş ışığı duvarı boydan boya ve Margaretta'nın yastığını kesti.

Gözlerindeki ani nemin ağlama nöbetine dönüşmemesi için hızlı göz kırpmaları gerekiyordu. Son zamanlarda bununla çok mücadele ediyordu, hatta bir iki kez aşağıdaki dükkânda ağlama dürtüsü hissettiğinde gözlerine toz kaçtığını iddia etmek zorunda kalmıştı. Ama Margaretta kendini çok yalnız ve yoksun hissederken Bayan Lancaster'ın bu umursama eylemi çok fazlaydı ve Margaretta kendini tutamadan önce gözlerinden birkaç damla duygu sızdı.

Küçük bir gülümseme dudaklarını bükerek tuzlu gözyaşları için bir yol oluşturdu ve perdeyi yana çekip tanımaya başladığı şehre bakarken tembelce bileğiyle onları sildi.

Bayan Cotter, ekmek için daha az ödeme yapması için Bay Abbott'la pazarlık etmeyi planladığında, ağzı her zaman takındığı kararlı çizgide sokakta yürüyordu. O gün her şeyi satma konusunda endişelenmesi umuduyla, fırıncıyı her zaman öğleden hemen sonra ziyaret ederdi. Hiç işe yaramadı ama denemeye devam etti.

Margaretta gözlerini kırptırdı. Şimdiden öğlen olabilir mi? O kadar uyumuş muydu? Eğer öyleyse, Nash'le ilk kez yaptığı konuşmayı kaçırmıştı. Ne düşünmüştü? Bayan Lancaster ona nasıl bir bahane sunmuştu? Nash'in onu sırf öyle hissettiği için bir gün tembellik yapacak türden bir tembel insan olarak düşünmesi Margaretta'yı üzdü. Onu şimdiye kadar olduğundan daha iyi tanıyordu, değil mi?

Yüksek bir bağırış dikkatini sağ tarafa ve kaçınmaya özen gösterdiği üç tepeli büyük hana çekti. High Street'in ortasındaki konumu, Londra'dan gelen insanların popüler Bath şehrine gidip gelirken sık sık şehir merkezinden gelip gittikleri anlamına geliyordu.

Hanın önüne yanan sahne, Margaretta'nın bindiği sahneden daha güzeldi, ama yine de taşıyabileceği kadar çok insanla doluydu. Bir posta arabası değildi, bu yüzden insanlar ve bagaj için daha fazla yer vardı ve yolcular çatının ve yan tarafların her köşesinden aşağı iniyordu. Sonunda, bir uşak içerideki yolcuların inmesine izin vermek için kapıyı açmak için adım attı.

Gür, gri saçlı bir adam uzun şapkasını kafasına yerleştirmeden önce dışarı çıktı. Bu mesafeden bile onun atmacaya benzeyen burnunu ve yeleğinin gümüş işlemelerinde parıltıyan güneşi görebiliyordu.

Nefesi göğsündeki tüm nefesi sıkıştırırken odadaki tüm havayı çekiyor gibiydi. Daha fazla zamanı olduğunu düşünmüştü -hikayesinin en az birkaç hafta daha dayanacağını- ama babasının Marlborough'da olduğu inkâr edilemezdi. Onu endişelendirmek istememişti, onunla evlendiği adamın üçüncülükten birinciliğe yükselmek için her şeyi yapacak çılgın bir erkek kardeşi olduğu için kendini suçlamasını istememişti. Stildon Vikontu.

Samuel Albany, ağabeyinin çocuğunu beklediğini öğrenirse, ya ondan kurtulacaktı ya da doğduktan sonra erken bir ölümle karşılaşmasının bir yolunu bulacaktı. Kardeşi John'un ölümünden sonra taziyelerini sunarken ona neredeyse her şeyi anlatmıştı.

HMS Malabar'ın borda iskelesinde John'un kazasına dair bu kadar çok tanık olmasaydı, Margaretta bu olayda Samuel'in de parmağı olup olmadığını merak ederdi. Ama hayır, bu sadece talihsiz bir olaydı, ancak üçüncü varisten potansiyel yedeğe geçiş sadece Samuel'in unvan iştahını kabartmış gibi görünüyordu.

Babası buradaysa, bu onun artık Margate'de olmadığını bildiği anlamına mı geliyordu? Samuel, onun artık Margate'de olmadığını biliyor muydu? Orada sadece üç gün kaldıktan sonra Samuel'in uşağını görünce ülke çapında dolambaçlı bir posta arabasıyla koşuşturmasına yol açmıştı?

İf'ler birikti, ama sonra arabadan başka bir adam çıkınca poposu midesinden tamamen çıktı. Kafasında zaten yuvarlak bir şapka olan daha kısa bir adam. Cebinden bir mendil çıkarıp camlardaki yol tozunu temizlemeden önce kenara çekildi ve gözlüğünü yüzünden çıkardı.

Margaretta yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı.

Samuel buradaydı. Ve babası yanındaydı.

Nash çalışıyordu, Bayan Lancaster'ın bu sabah kendisini kötü hissettiğini söylediği Margaretta için endişelenmemek için elinden geleni yapıyordu. Çok hasta mıydı? Bir doktora ihtiyacı var mıydı? Birini görmeye bile istekli olur muydu? Şimdiye kadar, Bayan Lancaster'ın dükkânının dışında nereye gideceği konusunda çok titizdi. Nash, arkadaşını bulmaya çalışmıyorsa, kiliseden başka bir yere gitmiş olduğundan şüpheliydi ve bunun tek nedeni, Bayan Lancaster'ın onu neredeyse oraya sürüklemesiydi.

Özellikle içeri giren iki beyefendiyi tanımadığı için kapısının açılması hoş bir dikkat dağıtmaydı.

Nash boğazını temizledi ve ayağa kalkmadan önce tüy kalemmini geçen haftaki gazetelerin üzerine koydu. "Yardımcı olabilir miyim beyler?"

İki adam Nash'in dağınık olduğu kabul edilen ofisine baktılar. Müşterilerinin neredeyse yarısı onunla haberciler aracılığıyla iletişim kurdu ve diğerlerinin çoğu, ofisinde buluşmak kadar onu çay içmeye davet eden yerel halktı. Zamanla, oldukça profesyonel olduğunu düşünmesine rağmen, odanın biraz dağınık olmasına izin vermişti. Londra'dan hali vakti yerinde olduğu belli olan iki adama öyle görünür müydü?

Profesyonel olduğuna karar verseler de vermeseler de, genç adam sertçe başını salladı ve iki adam gelip Nash'in masasının yanında durdular.

İki adamdan daha yaşlı olanı boğazını temizledi ve arkadaşına yan yan baktı. Bu bakışın altında bir gerginlik vardı ve Nash, hayatına beklenmedik bir şekilde giren son gergin, ketum kişiyi hatırlamadan edemedi.

Onu Margaretta ile ilgili düşüncelerden uzaklaştıran ziyaretçiler için bu kadar.

"Bir kanun adamı olarak, sağduyulu biri olduğunuzu varsayıyorum?"

Nash'in kaşları yukarı kalktı. Birisi onun karakterini böyle sorgulamayalı ne kadar zaman olmuştu? Bir kasabada herkes herkesi tanıdığına, itibarınız sizden önce gelirdi. "Elbette," dedi Nash. Gerçekten kabul edilebilir başka bir cevap var mıydı? "Oturun beyler."

Hepsi Nash'in sandalyelerine oturdular ama genç adamın gözleri bir an bile hiçbir şeye odaklanmıyor gibiydi.

Yaşlı adam başını salladı ve tekrar boğazını temizlemeden önce yutkundu. "Yerel ulaşım sağlayıcılarla bir toplantıyı kolaylaştırmanıza ihtiyacımız var. Ülkede biraz sağduyulu hareket etmeyi sorgulamamız gerekiyor.

Nash'in hiç duymadığı daha belirsiz ve gülünç bir istek. Burada kesinlikle başka bir şeyler dönüyordu. Ne olduğunu öğrenene kadar onların saçma ifadelerine uyması gerekecekti. "Elbette. Adım Bay Banfield."

Genç adam sırtıttı. "Biz de öyle varsaydık Bay Banfield. Ne de olsa tabelada senin adın var."

"Evet," dedi Nash yavaşça. "Ama aynı tip tabelalarla gelmediğiniz için, kendimizi beyefendiler gibi tanıtmak istediğimizi varsaydım."

"Evet, evet, elbette," dedi yaşlı adam çabucak. "Bu Bay Samuel Albany, üçüncü oğlu..."

"İkinci oğlu!" diye hırladı genç adam.

Yaşlı adamın gözleri sertleşti ve omuzları kaskatı kesildi. "Üçüncü oğlu," diye tekrarladı kasıtlı bir sesle, "Stildon Vikontu'nun. Ancak ağabeyi John yakın zamanda öldü."

Bay Albany yaşlı adamla göz göze gelince hırlaması derinleşti. Ancak bakışları uzun sürmedi ve çok geçmeden Bay Albany kitaplıklara bakmaya başladı.

Yaşlı adam hafifçe başını salladı ve dikkatini tekrar Nash'e çevirdi. "Ben Fortescue Saraciye'den Bay Curtis Fortescue."

Düşünceler Nash'in beyninde metal bir kovaya atılan mermiler gibi uğulduyordu. Fortescue Saddlery'yi duymuştu elbette; herkes vardı. Güzel, sağlam eyerlerin yanı sıra yüksek kaliteli dizginler ve koşum takımları yapımlarıyla tanınırlardı. Deri işçiliği olağanüstüydü. . . aklıma Margaretta'nın eşsiz valizini getirdi. İlk gün sadece bir anlığına görebilmişti ama onun soyadı ve deri çantaya karşı aşırı korumacılığı, ofisindeki erkeklerin varlığıyla birleşti. Nash, onun neden kaçtığını bulmaya bir adım daha yaklaştığını hissetti.

Ve ne kadar hızlı koşuyordu.

Eyerler yalnızca İngiltere'nin en zengin, en soylu aileleri tarafından kullanılıyordu. O işle bağlantısı olan kimsenin bir dükkanda çalışmasına gerek kalmazdı. Ama nasıl bağlantılıydı? Bu adam onun kayınpederi miydi? Ya da, Nash boğazında yükselen yanığı hafifletmek için yutkundu, sonuçta dul kalmamış olabilir miydi?

Bay Albany başını Nash'e doğru çevirdi. "Fortescue Saddlery, eyer serilerini genişletmek için ailemle ortak oldu. Yarış dünyasını kasıp kavurmak niyetindeyiz ve bağlantıyı ortaya çıkarana kadar anonim olarak seyahat etmek istiyoruz."

Nash, "İşte isteğe bağlı ulaşım," diye açıkladı. Artık bu ikisinin bir tür oyun oynadığından emindi. Marlborough, at yarışıyla bağlantısı olan birinin gitmek isteyebileceği son yerdi. Bu nedenle, bir ilçe olarak Wiltshire muhtemelen kimsenin listesinde üst sıralarda yer almıyordu. Tüm ilçede tek bir iz vardı ve bu da Marlborough'nun biraz güneyindeydi.

Ancak insan, olabildiğince çok seyahat seçeneği olan bir yere gitmek isteyen birini arıyorsa, Nash'in küçük kasabasından daha iyisini bulamazdı.

"Evet." Bay Fortescue, Nash'e döndü ama bakışları neredeyse sürekli olarak Bay Albany'nin yönünde titriyordu. "Orada olduğumuzu kimse bilmeden İngiltere'nin güney yarısını dolaşmanın yollarını araştırıyoruz."

"Ve bunu yapmana yardım edebilecek insanlarla konuşmak ister misin?" Nash sordu.

İki adam birbirlerine baktılar, ikisi de kaşlarını çattı, ikisi de birbirlerini bir tür boyun eğdirmeye çalışıyor gibiydi. Sonunda bakışları kırıp cevap veren Bay Albany oldu. "Evet."

Nash, eşleştirmede gücün gerçekte hangi adamda olduğunu anlayamıyordu ve bu da onun işini çok daha zorlaştırıyordu. Elbette, bu durumda işinin ne olması gerektiğini bilseydi çok daha kolay olurdu, çünkü bu küçük tablodaki rolünün Margaretta'yı korumak olduğuna hızla inanmaya başlıyordu. Bu adamların gerçekten aradıkları kişinin o olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu ama Nash, onu bulduklarında ne yapmak istediklerini anlayamıyordu.

Boynundaki gerginlik, onu rahatlatmak için başını omuzları boyunca döndürmek zorunda kalana kadar yükseldi. Ne yazacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, bir parça kağıt ve tüy kaleme uzanarak hareketi örtbas etmeye çalıştı .

"Seyahat ihtiyaçlarınızı karşılayabilecek birkaç kişiyle tanışmanızı kesinlikle sağlayabilirim." Onları Margaretta hakkında bir şey bilen herhangi birinden uzak tutmak zor olmayacaktı. Kasaba halkıyla ilişkileri çoğunlukla Bayan Lancaster'ın dükkânına gelen kadınlarla sınırlıydı.

"Hepsini," diye ısırdı Bay Fortescue. "Hepsiyle konuşmak istiyoruz"

Nash'in gözleri büyüdü. "Yalnızca Marlborough'da durakları olan bir düzineden fazla misafirhanemiz var. Çevredeki kasaba ve köyleri de eklediğinizde bu sayı oldukça artıyor. Sonra atları ve arabaları kiralayan demirciler ve ahırlar var ve—"

"Bu gülünç." Bay Albany sandalyesinden fırladı ve Nash'in ağzına kadar dolup taşan kitaplıklarından birine doğru ilerledi. "Senin takdirin bize değerli zamanımıza mal oluyor, Fortescue."

Bay Fortescue'nun gözleri kısıldı. Peki hangi alternatifi önerirsiniz?

Nash nefes almaya bile cesaret edemeden bekledi ama her iki adam da öfkeli bir sessizliğe bürünerek birbirlerine dik dik baktılar. Sonunda, Nash gerginliği kesmek için boğazını temizledi. "Bana isimlerinizi ve nerede kaldığınızı söylerseniz, önümüzdeki bir iki gün içinde bazı düzenlemeler yapabilirim." Bay Albany'den Bay Fortescue'ya baktı. Yaşlı bir adamdı ama kendini iyi taşıyordu. Margaretta'nın babası ya da kocası, hatta muhtemelen kayınpederi olabilirdi ve Nash'in hangisi olduğunu bilmeye şiddetle ihtiyacı vardı. "Eşlerinizle mi seyahat ediyorsunuz beyler? Siz bölgedeyken onlar için birkaç eğlence önermekten mutluluk duyarım."

Bay Albany, "Kadınlar tam bir baş belası," diye mırıldanırken, Bay Fortescue, Nash'i kocaya değil de babaya baktığına ikna etmede uzun bir yol kat eden kahverengi gözlerle Nash'e baktı. Şekil ve renk Nash'e o kadar tanıdık geliyordu ki, bu adam kan bağı dışında bir şey olamazdı. O halde neden adını Fortescue olarak veriyorsunuz? Onun hiç evlenmemiş olabileceği fikri Nash'in aklından geçti, ama onu reddetti. Muhtemelen ilk gün dışında başka bir zamanda ona yalan söylediğine inanması için hiçbir nedeni yoktu. Ve o zaman anlaşılırdı.

"Hayatımdaki tek kadın," dedi Bay Fortescue yavaşça, "son iki aydır sağlığını korumak için sulara giriyor."

Bay Albany inanamayarak bir ses çıkardı. "Onu Shropshire'daki malikaneme göndermeliydim. Orada daha güvende olurdu."

"Şu anda bulunduğu yerde sağlığının tehlikede olduğuna inanmak için bir sebebin var mı?" Bay Fortescue anlamlı bir şekilde sordu.

Adamlar yine güç için mücadele ederek birbirlerine bakıyorlardı. İçlerinden biri gerçekten zirveye çıktığında ne olurdu? Margaretta bu iki beyefendinin arasında kalırsa, neden kaçacağını anlayabilirdi.

"Eminim bilmezdim," dedi sonunda Bay Albany sessizce. "Ama yine de, sen de öyle."

Bay Albany ceketini düzelterip kapıya doğru ilerlemeden önce gergin bir an daha geçti. "The Castle Inn'de kalıyoruz. Adamım bizim için orada odalar ayarladı."

Bay Fortescue'nun teni, saçıyla uyumlu hastalıklı bir griye döndü. "Adamınız şehirde mi?"

"Bu bir problem mi?" Bay Albany'nin kaşları, dudaklarının kenarlarıyla birlikte kalktı. Gülümseme kendini beğenmiş ve hatta Nash'in sırtını ürpertmişti. "Onu olasılıkları gözden geçirmesi için önümüze gönderiyorum. Bu kasabanın çok umut verici olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Bu akşam." Bay Fortescue, Nash'e çıktı. "İlk toplantıların bu geceye kadar ayarlanmasını istiyorum. Bu kasabada kesinlikle zorunda olduğumuzdan fazla kalmayacağız. Düzenlemelerin detayları için akşam yemeğinde bize katılabilirsiniz."

Nash, neyi kabul ettiğinden pek emin olmasa da, "Oldukça doğru," dedi yavaşça. Tek bildiği, az önce bu iki adamın Margaretta'nın kaçmakta olduğu tehdit olduğundan emin olduğu, ama şimdi üçüncü bir adam daha olduğunu öğrendiği idi. Bir süredir kasabada olabilecek biri.

Gerçekten de korkunç bir ihtimaldi.

Nash, Bayan Lancaster'ın dükkânına girmeyi başardığında akşam yaklaşıyordu. O zamana kadar endişeden neredeyse titriyordu. Adamlar ofisinden çıktıktan sonra doğruca oraya gitmek, Margaretta'nın üst kattaki odalarda güvenli bir şekilde saklandığından emin olmak istemişti, ama üçüncü bir adamın, Nash'in tanıyamadığı, tanımadığı birinin olduğunu bilmek onu temkinli yapmıştı. Nash takip ediliyor olma ihtimali üzerine ahırları ziyaret etti ve sahnelerle ve posta arabalarıyla ilgilenen hancılarla konuştu.

Ne zaman dükkâna koşmayı düşünse, bir yabancı görüyor ya da kasaba halkından hiç tanımadığı biriyle göz göze geliyordu ve temkinliliği paniğe galip geliyordu ve olabildiğince normal görünmek için her türlü çabayı sarf etmesine neden oluyordu. . Ama artık yeterince zaman geçmişti ve artık beklemeye dayanamıyordu. Onu görmesi gerekiyordu.

Onun güvenilir olduğuna karar vermesi ve ona sorunlarını anlatması için bir ayı -bir aydan fazla- zamanı vardı. Artık tek bir ipucu olmadan onların ortasına atıldığına göre, ona cevaplar verecekti.

Tabii ki, hala dükkânın yukarısında güvenli bir şekilde saklandığını varsayarsak.

Hayal kırıklığı ve endişe, soğukkanlılığı ve sabrı parçalanıp onu savunmasız ve kızgın bırakana kadar içini kemirdi. Rüzgâr paltosunu dalgalandırırken High Street'te uzun adımlarla yürürken, neredeyse duygulardan titriyordu. Muhtemelen yağmur esiyordu. Öyle bir gün gibi görünüyordu.

İçeri girdiğinde dükkân kutsanmış bir şekilde boştu. Aslında görebildiği tek kişi Bayan Lancaster'dı.

"O nerede?" Bu bariz sorunun burnunu sokan kadına fikir vereceğini biliyordu ama bununla sonra ilgilenenecekti. Zaten canı ne isterse onu alıyordu. Şu anda cevaplara ihtiyacı vardı ve umutsuzca Margaretta'nın güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Üst katta." Bayan Lancaster kapıya doğru yürüdü ve tabelayı *Kapalı olarak çevirdi*.

"Emin misin? Bugün onu gerçekten gördün mü? Nash kendini daha yavaş nefes almaya zorladı. Ya onun üst katta olduğunu sansalar ve aslında Bay Albany'nin adamı tarafından bulunmuşsa ya da onu yakalamamak için tekrar kaçmışsa?

Nash, Bayan Lancaster'ın bugün içinden ona söylemek istediği zekice cümleleri düzeltmesini bekleyemedi. Margaretta'yı görmesi, başına gelen en kötü şeyin soğuk algınlığı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Dükkanı yarıp geçti ve arka kapıdan çıktı. Ne yaptığını fark edinceye kadar merdivenlerin tepesinden iki adım uzaktaydı. Gerçekten buraya saldırıp esasen onun evi olan yeri işgal etmeyi mi planlıyordu? Bir beyefendi böyle bir şey yapmazdı.

Bay Fortescue'nun cildi solduğunda hissettiği hastalıklı his, Nash'in içini bir kez daha doldurdu ve kalbini sıkıştırdı. Beyefendi ya da değil, Margaretta'yı görmesi gerekiyordu.

Duraklaması Bayan Lancaster'a Nash'in tercih edeceğinden biraz daha sert nefes alarak ona yetişmesi için zaman vermişti. "Bir refakatçi olmadan seni burada tutamam," diye ofladı Nash'in yanından geçip kapıyı iterek açmadan önce. "Misafirimiz var canım!"

Odaların derinliklerinden Nash'in paniğe kapılmasına neden olan bir inleme duyuldu. Bay Albany'nin adamı çoktan burada mıydı? Bayan Lancaster'ı neredeyse bir tür salon ve mutfak alanı işlevi gören ön odaya itiyordu. Şöminenin yanındaki duvar boyunca bir çalışma masası yerleştirilmişti ve ocağın bir kenarı boyunca pişirme kancaları boş duruyordu. Şömine açıklığının ortasında demir bir raf kesilmişti. Üç sandalye bir yemek masasının etrafına oturdu, üç sandalye daha pencerenin yanında küçük bir oturma alanı oluşturdu. Şöminenin karşısındaki bir kapı açıktı ve Margaretta tam burada belirdi, o kadar solgun görünüyordu ki kalın kara kaşları ve kırmızı dudakları şok edici bir kontrastla göze çarpıyordu.

"Nash, şey, Bay Banfield?" Kara bakışları Nash'ten Bayan Lancaster'a ve sonra tekrar Bayan Lancaster'a kaydı. "Neler oluyor?"

Rahatlama Nash'in bacaklarındaki gücü aldı ve bir kolunu duvara dayayarak ciğerlerine nefes almaya zorladı. O iyiydi. Her şey güzel olacaktı. Rahatlamanın ardından kararlılık geldi. Her ne oluyorsa, sonunda ona tüm cevapları verdiği sürece onu güvende tutabilirdi. Ama onu böyle bir şey yapmaya nasıl ikna edebilirim? Onun hayatı, geçmişi hakkında birçok kez soru sormuştu ve o bu konuda oldukça sessiz kaldığını kanıtlamıştı, bu yüzden bu konuda hassas olmaya çalışmak, yapmaya ne zamanı ne de eğilimi yoktu. Bu yüzden bulabildiği en büyük kayayı gölete atmaya ve nasıl dalgalanmalar yarattığını görmeye karar verdi. "Bize kocandan bahsetmenin zamanı geldi sanırım."

ALTINCI BÖLÜM

Margaretta'nın içi bir kez daha kasıldı ve zihninde bir düzine olasılık üst üste geldi.

Nash neden şimdi bilgi almak için baskı yapıyordu? Çok sabırlıydı. Aciliyetinin Samuel ve babasının kasabaya geldiği gün gelmesi tesadüf olamazdı. Biri veya ikisi Nash ile karşılaşmış olmalı.

Ama nasıl? Neden?

Babasının, Samuel'in herhangi bir planıyla tek başına gideceğine inanamıyordu. Samuel'den korktuğunu söylediğinde ona inandığını söylemişti. Bu yüzden onu Margrave'e göndermeyi en başta kabul etmişlerdi.

Ama şimdi ikisi de buradayken, ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Kocam öldü." Samuel'in arabadan indiğini gördüğü anda boğazına yerleşen korku düğümünün ardından kelimeleri güçlkle bastırdı.

Nash, vücudunun genişliğini ve gücünü vurgulayarak kollarını göğsünde kavuşturmadan önce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Margaretta'nın sessizce hayran olduğu bir şeydi bu, onun müşterileri için bir masanın arkasında oturup evrak hazırlamaktan daha fazlasını yapma yeteneği ve istekliliği. Tüm kasabayı dolaştı ve mülk yönetiminin daha fiziksel yönleriyle ilgilendi. Ama onunla ne yapmak niyetindeydi?

"Ya Fortescue Saraçlık ile bağlantın?"

Bayan Lancaster'ın ateşi dürttüğünü ve bir kez daha çıtırdayana kadar ateşi artırdığını duyabilmesine rağmen, Margaretta'nın vücudunu bir ürperti sardı. Ne diyebilirdi? Nash bir arkadaş olmuştu -onu bundan daha fazla düşünmesine izin vermeyecekti- ve ona yalan söylemek, şehre ilk geldiği zamanki kadar kolay değildi. Ancak babasının kendisine yardım etmesini istemek yerine ortadan kaybolmasının ana nedeni, babasının ticari çıkarlarını korumaktı. Albany ailesinin yarış ahırlarıyla iş anlaşmasını bitirirse, bu onun itibarını ve işini mahvedebilirdi.

Margaretta dudaklarını yaladı. "BEN . . ."

Yüzü sertti ama okunabilir bir ifade yoktu. Margaretta yutkundu ve gerçeği öğrendiğinde şeref duygusunun onu babasına onun burada olduğunu söylemeye zorlayıp zorlamayacağını merak etti. Babası ne yapardı? Onu son gördüğünde her şeyin yoluna gireceğinden emin görünüyordu, ama şimdi burada onca insan arasından Samuel Albany ile birlikteydi. Bu ne anlama geliyordu?

"Lütfen bana yalan söyleme," diye fısıldadı Nash boğuk bir sesle, boş ifadesi yerini onun sözlerinde duyduğu acıya bıraktı. "Çünkü arkadaki odada bunu kanıtlayan bir çanta olduğundan oldukça eminim."

Bakışlarını ona kilitledi, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken kelimelere dökemediği her şeyi onun duyabileceğini umutsuzca umdu.

Kaynayan suyun tıslaması ve ardından tabak çanak çingirakları Margaretta'yı ürküttü ve sonunda Nash'in belirsiz bir duyguyla dönen mavi gözlerinden başka bir yere bakmasına izin verdi. Bayan Lancaster'ın bir demlik çay daha yaptığını görmek için döndü.

Margaretta'nın bugün tutmayı başardığı tek şey buydu ve Bayan Lancaster her bir buçuk saatte bir yeni tencere yapmak için yukarı koşuyordu.

Margareta. Nash'in sakın sesi yalvaran tonunu kaybetmiş, yerini nazik bir güce bırakmıştı.

Bugün yatakta geçirdiği onca zamana rağmen kendini yorgun ve zayıf hissederek kapı pervazına yığıldı. Pencerede eşit miktarda zaman geçirilmişti - seyrederek, bekleyerek, babası ve Samuel'in oradan geçip gideceklerini ve sahneyi şehir dışına çıkaracaklarını umarak.

Yapmamışlardı.

"Evet," diye fısıldadı, gözlerini kapatıp başını duvara yasladı. "Fortescue Saraciye ile bağlantım var."

"Ya bugün tanıştığım Bay Fortescue? Bir saat sonra akşam yemeği için buluşacağım kişi mi?

Yalanlarının onu tamamen yakalamak üzere olduğunu bilen Margaretta yutkundu. "Babam."

Gözleri genişledi. "Neden bize evli olmayan adını verdin?"

Bayan Lancaster telaşla içeri girdi ve kolunu Marga retta'nın omuzlarına doladı. "Şu anda ne önemi var, zavallı kızın ayaklarının üzerinde öldüğünü görmüyor musun?"

Margaretta sandalyelerden birinin yakınına geldiğinde, odada oturanlardan hiçbirine bakmak istemeyerek koltuğa yığıldı. Şu anda, bunlar onun dünyadaki tek iki arkadaşıydı ve yüzlerinde tiksinti ya da güvensizlik görmesine dayanamazdı.

Eline bir fincan çay sıkıştırdı ve minnetle yudumladı, sıcak sıvının gergin boğazını yatıştırmasına ve gergin midesini yatıştırmasına izin verdi. Yarım fincandan sonra kendini yeniden normal hissetti. Belki de keşfedilmeyi beklemenin gerilimi onu bebekten ya da başka bir hastalıktan daha çok hasta ediyordu.

"Hasta olmasına şaşmamalı," diye mırıldandı Bayan Lancaster, elini Margaretta'nın saçında gezdirirken. "En az üç gündür göz açıp kapayıncaya kadar uyumadı."

"Nereden bileceksin?" Nash sordu.

Bu, Margaretta'nın dikkatini çay fincanından çekti. Burada Bayan Lancaster'la yaşadığını bilmiyor muydu?

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Yatağım onunkinden ancak 1,5 metre uzaktayken bunu kaçırmak çok zor."

Nash başını küçük yatak odasının kapısına doğru salladı. İki adımda kapı eşiğinde durdu, ellerini çerçeveye dayadı ve odanın içindekilere bakmak için eğildi. Ne gördü? Margaretta ve Bayan Lancaster oldukça düzenliydi -Margaretta daha çok ortalığı dağıtacak kadar eşyası olmadığı için düzenliydi, ama odada yaşayanlar vardı.

Omzunun üzerinden baktığında yüzündeki ifade inanılmazdı, hala kapı eşiğinde bekliyordu. "Burada yaşıyorsun."

"Elbette öyleyim." Bayan Lancaster çayı toplamaya koyuldu ama bakışlarını hem Margaretta'dan hem de Nash'ten ayırmadı. Göz temasının olmaması olağandışı ve sinir bozucuydu.

"Ama seni her akşam kulübene doğru yürürken görüyorum. Hatta pencereden bana el sallıyorsun." Nash'in ses tonu Margaretta'nın dikkatini bir kez daha çekecek kadar soğuktu. Nasıl oldu da bu yüzleşme onun yerine Bayan Lancaster ile ilgili hale geldi? "Neden kulübenizde yaşamıyorsunuz?"

Neden sinirlendiğini tahmin etmek zor değildi. Bayan Lancaster'ın yalnız akşam yürüyüşleri, muhtemelen Nash'in ofisinin yanından geçen çok planlı bir yolu da içermiştir. Her şeyi kontrol etmeyi seven bir adam olarak yaşlı bir dükkan sahibi tarafından kandırılmaktan kesinlikle hoşlanmazdı. Gerginliğe rağmen, Margaretta çay fincanının arkasına küçük bir gülümseme saklamak zorunda kaldı. Bayan Lancaster kesinlikle kurnazdı.

Şu anda Nash'in incelemesi altındaki kurnaz kadın çaydanlığı bırakıp ona bakmak için döndü, ellerini yumuşak kalçalarına dayadı ve muslin desenli elbisesinin üzerindeki çiçekleri bir araya topladı. "Çünkü ben kiraladım."

Sessizlik o kadar şiddetliydi ki Margaretta çayından bir yudum alma riskini bile alamadı. Ateş bile patlamayı veya çıtırdamayı reddetti.

Nash'in ağzı gergin bir çizgi halini aldı. "Kulübeyi kiraya mı verdin?"

"Bu kadarını söyledim, değil mi?" Bayan Lancaster, sağ ayağını her adımda biraz sürükleyerek çalışma masasına koşturdu, ama onun dışında yaşının yarısı kadar canlı görünüyordu. Bir somun ekmeği kendine doğru çekti ve dilimlemeye başladı. "Orayı sevimli, genç bir dul kadın ve arkadaşına kiraladım." Başıyla Margaretta'yı işaret etti. "Tahmin etmem gerekirse senin arkadaşların."

Demek Bayan Lancaster, Katherine hakkında bir şeyler biliyordu! Umut, Margaretta'nın içinde kabardı ve Bayan Lancaster'ın ifadesinin tüm sonuçları Margaretta'nın yorgun beynine battı. "Korkarım yanıldınız. Arkadaşım dul değil."

"Anlamsız." Bayan Lancaster ekmek dilimlerini hafif yanan ateşin üzerindeki rafa kaydırdı. "Birden fazla dul türü var, biliyorsun."

Margaretta Nash'e baktığında kaşlarının saç çizgisine doğru kalktığını gördü. "Orada?"

"Elbette. Evlenip sonra kendini kocasız bulan kadın var." Bayan Lancaster başıyla Margaretta'yı işaret etti. "Bir de kimsenin çok fazla soru sormasını istemeyen biri var."

"Yani kiracınız yalan söylüyor?" Nash'in kaşları çatıldı.

Margaretta dudağını ısırды. Nash'in müvekkillerinin mülkiyet anlaşmaları ve sözleşmeleri konusunda ne kadar tutkulu olduğunu bildiğinden, kişisel olarak kendini çok sorumlu hissettiği Bayan Lancaster'ın onsuz ve potansiyel olarak vicdansız birine karşı böyle bir düzenleme yapması işkence olmalıydı.

Bayan Lancaster omuz silkti. "Dul tanımında dar görüşlüysen."

Margaretta gözlerini kırptırdı. Dul kadının tanımı nasıl yanlış anlaşılabilir?

Nash küçümseyerek homurdandı, belli ki Margaretta'nın tepkisine katılıyordu. "Kocası ölmüş bir kadın. Johnson's *Dictionary of the English Language*'ın bu ifademde beni destekleyeceğinden oldukça eminim."

"Ve neden karar veriyor?" Yaşlı kadının buruşuk elleri yeniden kalçalarına yerleşti ve kaşlarını çatarak dudaklarının kenarlarını aşağı çekti ve normalde melek gibi olan yuvarlak yüzünü çarpıttı. "Ayrıca, onun dul olmadığını nereden biliyorsun? Onlarda yaş sınırı yoktur. Kocasını ayaklanıp ölürse bir kadın bir ayda dul kalabilir."

"Ya da daha az," diye mırıldandı Margaretta. İkisnin de onu duyup duymadığını bilmiyordu ama iki haftadan daha kısa bir süre -sadece on bir gün- evli olması benzersiz bir başarı olmalıydı. Ve o on bir günün yedisinin, o ülkeyi terk etmeye hazırlanırken ayrı geçtiği düşünülürse, neredeyse hiç evlenmemiştir.

Nash ona baktı ve Margaretta bir an onun ifadesine kilitlenip daha fazla cevap isteyeceğini düşündü. Bunun yerine içini çekti, eliyle yüzünü ovuşturdu ve tekrar Bayan

Lancaster'a baktı. Haberlerinin en acil olduğuna karar vermiş olmalı. Ne de olsa Margaretta, babasının kaldığı hana basit bir ziyaretle vazgeçebileceği biriydi.

Yuttu. Bunu yapar mıydı? Ondan kurtulmak mı istiyordu? Hikayenin geri kalanını onun tarafından duymayı umursar mıydı? Geri dönüp son beş haftayı değiştirmeye yönelik yoğun istek Margaretta'yı sardı. Yapabilseydi, Nash'e daha erken güvenir, sessizliğini bozar ve ona her şeyi anlatırdı. Ama geri dönemezdi ve beklerken zamanı dolmuş olabilir.

"Bayan. Lancaster, az önce bana kiracının yalan söylediğini söyledin."

Margaretta, Nash'in hüsrana uğramış ifadesinden Bayan Lancaster'ın kararlı ifadesine baktı. Bu tartışma sonuçsuz kalacaktı ama en azından odadaki herkesin dikkatini dağıtmak için iyi bir fırsattı.

"Peki, ne biliyorum? Ben yaşlı bir kadınıym." Bayan Lancaster şömineye koştı ve sönmekte olan alevleri dürtmek için ocaktan bir demir çubuk aldı.

Nash boğazını temizleyip elini ensesinde gezdirdi. "İşte bu yüzden yasal belgelerinizle ilgilenmeme izin vermeyi kabul ettik. Bu kira kontratını hiç görmedim."

"Tabii ki yapmadın." Raftaki ekmeği çevirmek için uzun bir çatal kullandı. "Çünkü yazılı bir tanem yoktu."

Margaretta onu durduramadan güldü ve iki eliyle çabucak susturmasına rağmen bu, Nash'in dikkatini bir kez daha ona çekmesine yetti.

Cevap veren bir gülümseme dudaklarını bükmeye başladı ve başını sallayıp yere bakmadan önce gözlerinin kenarındaki deri kırıştı. Derin bir nefes, ceketinin dikişlerine doğru çekildiğini görene kadar göğsünü genişletti. Tekrar yukarı baktığında, tavrı bir kez daha ciddiye ama artık kızgın görünmüyordu. "Bunu yapamazsınız Bayan Lancaster."

"Neden? Bu benim kulübem."

Nash içini çekti. "Sana para ödüyorlar mı?"

Bayan Lancaster omuz silkti. "Bir anlaşmamız var. Onlar kendi sonlarını destekliyorlar ve ben de benimkini destekliyorum." Margaretta'ya baktı. "Eh, genellikle yaparım. Bayan Fortescue'ya az önce burada arkadaşının varlığından bahsettim ama o yeterince uzun süredir burada ki, arkadaşına karşı kötü bir niyeti olmadığına güveniyorum."

Tabii ki hayır, diye fısıldadı Margaretta. Bayan Lancaster ona yardım ederken Margaretta'nın buna layık olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Onu Katherine'e götürmek güvenli miydi? Eli, görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptığı her gün artan bir dürtüyle karnının orta kısmına doğru kaydı. Bayan Lancaster, Margaretta'nın sırrını biliyor muydu?

Gözleri Nash'e döndü. biliyor muydu? Bayan Lancaster az önce Katherine'in onun burada olduğunu kimsenin bilmesini istemediğini açıklamıştı ama Bayan Lancaster sadece bir değil iki kişiye anlatmıştı. "Ya Nash?"

Ah, o mu? Bayan Lancaster ona göz kırptı ve varlığını umursamazcasına elini salladı. "Masumları ve mağdurları korumaktan kendini alamıyor. Arkadaşını bir sır olarak saklamak, neredeyse ondan çok onu korumakla ilgiliydi. İhtiyacı olan son şey başka bir proje." Gözleri Margaretta'ya döndü. "Doğru kişi olmadığı sürece."

Nash'in kaşları çatıldı. "Ben kulübeye gidiyorum."

Margaretta gözlerini kırıştıramadan, Nash uzun adımlarla kapıya doğru ilerliyordu, çizimleri donuk gümbürtülerle yere çarpıyordu.

"Beklemek!" Margaretta ani enerji patlamasının nereden geldiğini bilmiyordu ama elini Nash'in omzuna koyarak sandalyeden fırladı. "Babamla akşam yemeğine ne dersin?"

Evet, kulübe, Katherine ve az önce öğrendiği her şey önemliydi ama Margaretta'nın babasını ve Samuel'i de şehirden çıkarması gerekiyordu. Ve Samuel buraya yapmak için geldiği şeyi ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyiydi.

Nash'in gözleri bir an, Bayan Lancaster'ın raftan zar zor ılıtılmış ekmeği topladığı ve ateşe bir avuç toprak attığı yere kaydı. Yine de Margaretta'ya dönüp bakması uzun sürmedi. "Ona başka bir müşteriyle ilgili acil bir iş çıktığını söyleyeceğim. Zaten yarın sabaha kadar onunla ve ortağıyla konuşacak kimse yoktu, bu yüzden listeyi o zaman kabul etmesi gerekecek."

"Ortak?" Margaretta'nın nefesi kesildi. Babası, Samuel'i ortak olarak kabul edemezdi.

Nash'in kaşları çatıldı ve odalara ilk girdiğinde yüzünü kaplayan endişe geri döndü. "Arkadaş? Bilmiyorum. Anlayamadığım bir şeyler oluyordu. Ve bunların neyle ilgisi olduğunu bilmiyorum" -elini High Street'e bakan pencereye doğru salladı. "Ama bu gece kır evinde en azından birkaç yanıt alabileceğimi biliyorum."

Bayan Lancaster kapıya doğru giderken iki parça ekmeği Margaretta'nın ellerine sıkıştırdı. "Pekala, bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. Ne de olsa orası benim kulübem."

Nash, "Ve sen benim sorumluluğumdasın," diye yanıtladı. Kocana söz verdim.

Bir elini havada salladı. "Sevgili adam öldü. Bilmediği şey ona zarar veremez."

Nash cevap vermek için ağzını açtı ama içini çekerek kapattı.

Margaretta bütün gün yemek yemek için canının çektiği ilk şey olarak kızarmış ekmekten bir parça ısırdı. İki arkadaşı açık kapıdan çıkarken, Margaretta'nın ayaklarından bir ürperti yükseldi. Kulübedeki kadın gerçekten Katherine olabilir mi? Margaretta öğrenmek için beklemeyi göze alabilir mi? Babası ve Samuel şimdiye kadar hanlarına yerleşmiş, akşam yemeği için hazırlanıyorlardı. Dükkandan ayrılmasında gerçekten büyük bir risk var mıydı?

Bir eliyle bitmemiş ekmeği tutan ve diğer eliyle duvardaki pelerinini tutan Margaretta, Nash kapıyı arkalarından kapatamadan açık kapıdan koşarak çıktı. Derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatan Nash'ten gülümseyen Bayan Lancaster'a baktı.

"Ben de gidiyorum."

Nash ve Bayan Lancaster ona baktılar, ifadeleri olabildiğince farklıydı. Nash'in yüzündeki endişe Margaretta'nın içini ısıttı, midesini daha da rahatlattı. "Bilmiyorum." İçini çekti. "Bay. Albany, uşağının kasabada olduğunu söyledi. Ben... bu durumu sevmiyorum ve ben daha fazlasını öğrenene kadar burada kalmanı tercih ederim."

Bayan Lancaster küçük sahanlıkta Nash'in yanından geçti. "Tabii geliyorsun canım." Büyük sarı pelerini Margaretta'nın omuzlarına örttü ve kapüşonunu koyu bukleleri örtmek için yukarı kaldırdı. "Sonuçta aradığımız arkadaşın."

Ve Katherine bir kez ortadan kaybolabiliyorsa, yine ortadan kaybolabilir. Sekiz ay önce sosyete o kadar terk etmişti ki Lord FitzGilbert artık onun varlığını bile kabul etmiyordu. Margaretta'nın şehirde olduğunu öğrendiğinde onu tekrar kaçırmaktan alıkoyan neydi?

Nash, "Hayır," dedi. "Güvenli değil." Yaşlı kadının omuzlarına uzandı, yüzündeki hayal kırıklığı ve öfke çizgilerini yumuşatan dikkatli bir jest yaptı. "Önce, kulübenle ne işi batırdığına bakacağız."

"Hiçbir şeyi batırmadım." Bayan Lancaster burnunu çekti. "Her şey tam da olmasını istediğim gibi."

Nash gözlerini kapattı ve tekrar içini çekti.

Bayan Lancaster bu fırsatı değerlendirerek merdivenlerden aşağı indi. Margaretta, Nash onu bütün gün tutunduğu güvenli küçük odalara götüremeden onu takip etti. Geride kalsa

daha iyi olurdu, kesinlikle daha az risk olurdu ama Bayan Lancaster'ın Nash'e karşı çıkıp kimsenin haberi olmadan yapmayı başardığı her şeyi ifşa etmesi Margaretta'ya biraz cesaret vermişti.

Evet, hayat ona bir sorun çıkarmıştı ama artık onu çözmek için adım atmasının zamanı gelmişti. Bayan Lancaster'ın kulübesindeki kişi Katherine olmasa bile, Margaretta'nın başka birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini beklemesi bitmişti. Ona kolay bir çözüm sunacak eski bir dost bulmayı umarak Bayan Lancaster'ın ilgisinin ve hatta Nash'in koruyuculuğunun arkasına saklanmıştı. Kendisinden birini bulmasının zamanı gelmişti.

Merdivenlerin sonundaki ara sokağa vardıklarında, Bayan Lancaster değerli bir gezintiye çıkan bir çocuk gibi neredeyse zıplıyordu, Nash ise engebeli taş kaldırımında neredeyse tekme tokat ilerliyordu.

Margaretta, ara sıra ağzına bir lokma ekmek tıktırarak diğerlerinin arkasından koşarken geleceği düşündü. Bir yanı günün duygusal ve fiziksel yorgunluğundan hâlâ yorgundu ama umut güçlü bir hayvandı ve arkadaşlarının peşinden koşmasına izin verdiği sürece ona binerdi.

Bir taşra reisi olmak o kadar da kötü olmazdı. Doğru, hayatında Londra dışında hiçbir yerde yaşamamıştı ama küçük bir köye yerleşip yaşlansa ve sonra herkesi Bayan Lancaster'ın görüldüğü gibi iradesine zorlasa, bu o kadar da kötü bir hayat olmazdı. yapıyor olmak Bu, Samuel'in ondan yapmasını bekleyeceği en son şeydi. Kendini bir yere, belki de aristokratların ve Londra'nın zengin seçkinlerinin daha az geçtiği bir köye yerleştirmesinin bir yolu olmalıydı.

Marlborough'dan, Nash'ten ayrılma fikri, kalbinin yeniden göğsünde atmasına neden oldu. Ya da belki de dükkânın güvenliğinden giderek uzaklaşmalarının nedeni buydu. Evet, öyle olmak zorundaydı, çünkü bebekle birlikte, düşüncesini etkileyebilecek herhangi bir takıntı geliştirmeyi göze alamazdı.

Dar sokaklarda ve arka sokaklarda dolaştılar, Bayan Lancaster gördüğü herkese selam verdi. Birkaç kişi muhtemelen akşam yemeklerini ve çocukları ne zaman yatıracaklarını planlayarak gece için eve gidiyor gibiydi.

Fiziksel enerji eksikliği Margaretta'yı adımlarını biraz yavaşlatmaya zorladı ve geri düştü. Nash birkaç adımda bir arkasına bakıp hızını ayarlıyordu, böylece çok geride kalmayacaktı, ama Bayan Lancaster ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, sağ ayağını her çekişinde etekleri tuhaf bir hışırtı çıkarıyordu.

Kasabadan taşınırken, işyerleri ve vitrinler yerini sıra sıra evlere bıraktı. Özellikle pazar alanından uzaktaki tepede, binalar daha basit ve yol biraz daha engebeli hale geldi. Tuğladan yapılma duvarları hâlâ çini süslüyordu, ancak pervazlar sade ve yapılar daha kare hale geldi. Hatta bazıları yaşın ağırlığından eğilmiş gibiydi.

Katherine gerçekten böyle bir yerde yaşıyor olabilir mi? Margaretta sosyetenin kıyısında uçarken, Katherine gözden düşmeden önce son derece popülerdi. Arkasında mücevherleri ve düzinelerce hizmetçiyi bu kadar düşük koşullarda yaşaması için bırakabilir miydi?

Margaretta, cevabın kocaman bir evet olduğunu hemen anladı. Söylentiler doğruysa, söylediklerinde en ufak bir doğruluk payı varsa, o zaman Katherine'in bildiği her şeye sırt çevirmiş olma ihtimali vardı. Şans verildiğinde, Margaretta kesinlikle yapardı. Taşıdığı masum hayat için ölümle hayatta kalma arasındaki fark buysa, süpürge tutamayana kadar süpürür ve toz alırdı. Basit hayat korktuğu kadar kötü olmamıştı.

Ve eğer birisi bunu başaracak kadar esnekliğe sahipse, Katherine yapıyordu. Margaretta bu yüzden buradaydı. Katherine'in her şeyi yoluna koymayı nasıl başardığını bilmesi gerekiyordu.

Böyle imkansız bir durumu telafi etmenin bir yolu olup olmadığını bilmek zorundaydım.

Tırmadıkları yol aniden açıldı ve onları ufukta tünemiş güneş tarafından parlak bir şekilde aydınlatılan geniş, açık yeşil bir alana döktü. Yeşilliklerin etrafını evler çevreliyordu ve birkaç çocuk uzun, düz küreklerle birbirini kovaladı, kovalama adına kriket oyunlarını bıraktılar.

"William," diye seslendi Bayan Lancaster, "baban yine kriket sopasıyla kaçtığını biliyor mu?"

Küçük bir çocuk tökezleyerek durdu, kirli sarı saçları gözlerinin önüne düştü. Dudağını ısırarak ön dişlerinden birinin düştüğü yeri ortaya çıkardı. "Hayır, Bayan Lancaster."

"İyi o zaman." Yaşlı kadın ellerini dizlerine dayadı. "Hemen eve git ve bu gece babanın atını fırçalayarak ekstra iyi bir iş çıkar, biz de bu konuda hiçbir şey söylemeyiz."

Küçük çocuk sırtıttı, gülümsemesinin alt yarısında ikinci bir boşluk belirdi ve Bayan Lancaster'a sarılmak için yeşilin üzerinden koştu.

Margaretta, mutlu küçük çocuğu görünce göğsünde bir sancı hissetti. Onu o tepeye çıkacak gücü bulmaya iten her ne ise, tükenmişti. Bir bebeği olacağı gerçeğini düşünmemişti, bundan sonrasını hayal etmemişti çünkü böylesine bağımlı, çaresiz bir varlığı nasıl koruyacağını bilmiyordu.

Taşıdığı bebeğin Allah'ın izniyle bir gün büyüyeceğini düşünmesine izin vermemişti. çocuk ol Etrafta koşun ve kriket oynayın.

Tabii onu önce Samuel Albany bulmadıysa.

YEDİNCİ BÖLÜM

Naz derin bir nefes aldı. Çimenlikte koşan, evlerine kaçmadan önce Bayan Lancaster'dan kucaklanan çocukları biliyordu. Elbette onları tanıyordu. Hatta kaçarken ona doğru selamlarını bile söylediler.

Yine de çocuklarla uğraşmayı her zaman biraz zor bulmuştur. Garip. Ne kadar küçüklerse, onları dünyaya getirirken annelerinin acı çekip çekmediğini o kadar çok merak ediyordu. Her zaman belirsiz bir rahatsızlık, puslu bir suçluluk duygusu, kendisiyle genç nesil arasında bir nebze olsun mesafe koymasına ilham veriyordu.

Ancak bu gece, rahatsızlığı o kadar da soyut gelmiyordu. Spesifik hissettirdi. Kişisel. Ve neden olduğundan emin değildi.

Ablasının oğlu, şu anda yeşil alandan kaçanlardan daha büyük olacaktı ama bu, o yaşasaydı, oğlunun yeşilin etrafında koşuşturmasını izleseydi, hayatının nasıl olacağını merak etmesine engel olmadı. bir kriket sopası. O ve Lewis ailelerini büyütmiş olsalardı. Bu Nash için ne anlama gelirdi?

Muhtemelen evlenirdi. Ama Lewis'in neredeyse hayatını bırakmasını izlemek, Nash'i tehlikenin belki de biraz fazla büyük olduğuna ikna etmişti. Belki de almaya değmeyecek bir riskti. Kucaklayacak bir çocuğu, tutunacak bir geleceği olmayan Lewis, neredeyse üç yıl boyunca kendini melankoliye teslim etmişti.

İşi sekteye uğradı ve neredeyse yoksullaştı. Arkadaşları ve ailesi endişelenmiş, kendi yaslarıyla başa çıkmaya çalışırken aynı zamanda Lewis'i yaşamaya devam etmesi için cesaretlendirmişti.

Sonunda yeniden yaşamaya başlamıştı. İşini tersine çevirdi, yeniden evlendi, hatta iki küçük çocuğu oldu.

İyileşmesine rağmen, Lewis'in o üç yıl boyunca söylediği bir şey, diğer acı dolu saçmalıkların ötesinde Nash'in aklında kalmıştı. Lewis, Mary'ye bunu yapan kişi olduğu için kendinden nefret ediyordu. Sevgi dolu Mary'si sonunda onu öldürmüştü.

Nash böyle bir duyguyla yaşayabileceğini sanmıyordu.

Özellikle şimdi, belirsiz duygu keskinleşip tanıdık bir yüze dönüşmeye başladığında. Bu gece Mary ve Lewis hakkında bu kadar çok düşünmesinin nedeni bu muydu? Yanında Margaretta'nın varlığı? Kararını bu kadar hafif kıran tek kadın mı?

Çocuklar gülerек ve mutlu bir şekilde kaçarken, Nash temsil ettikleri aileleri düşündü. Birçoğunun bebeklik dönemini yaşamamış erkek ve kız kardeşleri vardı. İkisi annelerini kaybetmişti - biri doğumdan, diğeri hastalıktan.

Buna rağmen aileler çoğunlukla mutlu ve sağlıklı görünüyordu. Ancak bazen acı, görünmeden büyüyebilir ve tüm dünyayı kandırmanıza izin verebilir.

Son çocuk yokuşta gözden kayboldu ve Nash'i belirsiz acı kalıntılarıyla baş başa bıraktı.

Margaretta onun kolunu sıktı ve ona küçük bir gülümseme sundu, gözlerinde Nash'e yalnız olmadığı konusunda güvence veren yumuşak bir bakış vardı. Neden canının yandığını, neye yemin ettiğini bile bilmiyordu ama içindeki ıstırapı hissedebiliyordu. Bu

sempati içinde yuvarlanmak, ona yaslanmak ve onun varlığının tesellisini aramak istemesi, onu şaşkınlığından kurtardı.

Bayan Lancaster. Kulübe. Aslında hiçbir şeyin bedelini ödemiyor gibi görünen gizemli kiracılar. Odaklanması gereken şeyler bunlardı.

Kulübe yeşil alandan çok uzakta değildi, tekerlek izleriyle dolu bir yan sokaktan sadece iki dönüş vardı ve onlar onun önünde duruyorlardı. Duvarlar evin yaşını gösterecek şekilde hafifçe eğildi. Başlangıçta inşa edildiğinde, muhtemelen tek başına durmuş, köyün dışındaki bir koyun otlağına nezaret etmişti, ancak Marlborough sonunda merayı ve evi yutacak kadar büyümüştü.

Tempoları yavaş olsa da Margaretta'nın nefesi hızlandı. Sığ nefeslerinin sert tıngırtısı, yüzünün neredeyse yarı saydam olacak kadar solmuş olması gerçeği kadar onu endişelendiriyordu.

Onun yanında durmak için bir adım geriledi ama elini tutma ya da destek için kolunu ona sarma dürtüsüne direndi. Son haftalardaki konuşmalarının derinliğine rağmen ona hiç dokunmamıştı. Hiçbir zaman aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı. Bunu yaparsa, ilişkilerinin belirsiz tanımını değiştirirse, kendisine ve kız kardeşine verdiği yemini, ailesi haline gelen kasabaya verdiği sessiz sözü unutacağından korkuyordu.

Bayan Lancaster yumruk yaptığı elini kaldırdı ve boğumlu parmaklarını ince ahşap kapıya vurdu.

Panel açıldı ve Margaretta'nın yaşlarında, sarı saçları basit bir topuz yapılmış ve bir zamanlar güzel olan ama şimdi birden fazla yıkamadan yıpranmış görünen soluk yeşil bir muslin elbisesi olan güzel bir kızı ortaya çıkardı.

Bayan Lancaster kadının kollarındaki bebeğin üzerine kıkırdayarak kapı aralığına girerken Nash yarım adım geriledi. Kadın hiçbir şey söylemedi, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ifadesiz bir ifadeyle Margaretta'ya bakmakla yetindi.

Bayan Lancaster dikkatini çekmeye devam ederken bebek homurdandı.

Nash'in boğazına sert bir yumru oturdu. Bebekler onu küçük çocuklardan bile daha fazla sinirlendiriyordu. Bebekler, çok yakın bir zamanda bir kadının potansiyel olarak ölümün eşiğinde olduğu ve onu bundan yalnızca Tanrı'nın merhametinin koruduğu anlamına geliyordu, ancak Tanrı'nın hangi annelerin yaşayacağına nasıl karar verdiği Nash'in anlayışının ötesindeydi.

Margaretta uzandı ve parmaklarını onun elinin etrafında kenetledi. Teninin tenine değmesi, sadece elleri olsa bile, neredeyse kalbinin etrafına ördüğü duvarı yıkıyordu. Tırnakları avucuna battı ama keskin acı, dokunuşunun sıcaklığını ya da ellerinin yumuşaklığını gizlemedi. Bu gece eldivenleri olmadan koşmuştu ve derisinin her detayı, onun iznini beklemeden beynine yerleşmişti. Başparmağı, onun her gün süpürge kullanması nedeniyle pürüzlenmeye ve nasırlaşmaya başlayan bir noktanın üzerinde gezindi.

Dikkatinin her zerresi Margaretta'daydı ama onunki yoktu. Kapıdaki kadına bakıyordu, ağzı hareket ediyordu ama ses çıkmıyordu. Sonunda yutkunmayı ve boğazını temizlemeyi başardı. Katherine.

Margareta. Görünüşe göre kayıp Katherine olan sarışın, dudaklarını sert bir çizgi haline getirmeden önce yaladı. Sesi donuktu ve sonunda bakışlarını Margaretta'sından çektiğinde, Bayan Lancaster'a ters ters bakmadan önce Nash'e sadece bir bakış attı.

Kızgın bakış, bebekle o kadar meşgul olan ve onu tutan kadına fazla ilgi gösteremeyecek kadar meşgul olan yaşlı dükkan sahibini rahatsız etmedi. Bayan Lancaster sonunda bebekten uzaklaşarak, "Hava ne kadar güzel olursa olsun canım," dedi, "belki bizi içeri davet edebilirsin? Gecenin soğuğu geliyor ve sevgili Benedict'in nezle olmasını istemiyoruz."

, omzunun üzerinden kulübenin derinliklerine bakmadan önce bir kez daha Nash'e döndü . Gerginlik yüzünü daha da gererek boyun çizgilerini belirginleştirdi. Ama sonra başını salladı ve eve geri adım attı ve kapıyı sessiz bir davetle açık bıraktı.

Nash ayrılmayı düşündü. Acele ederse, akşam yemeği toplantısına sadece birkaç dakika geç kalacaktı. Ama önünde, içinde bir bebek bulunan bir odaya cesaret etmeye razıysa, Margaretta'nın tüm sırlarının yanıtları vardı. Aradığı kişi buydu. Görevi tamamlanmıştı. Yakında Marlborough'dan ayrılıyor olabilirdi ve Nash , hayatının geri kalanında *ne olur diye* kendi kendine sormak istemiyordu .

Kalp atışını düzene sokmayan keskin bir nefesle eşiğin üzerindeki Margaretta'yı takip etti.

Margaretta, Bayan Lancaster'ı kulübeye kadar takip etmek için bırakmak zorunda kalana kadar Nash'in elini tuttuğunu fark etmemişti. Onu bırakmak için bilinçli bir çaba göstermesi gerekiyordu ama Katherine'le konuşma fırsatını kaçırmayacaktı ve Nash, ev sahibesini evine kadar takip etmek için hiç acele ediyor gibi görünmüyordu.

İçerisi dışarıdaki sokaktan çok daha karanlıktı ve Margaretta gözlerini loşluğa ve beklenmedik çevreye alıştırmak için gözlerini kırıştırdı. Londra'da Katherine'i ziyaretini hatırladı, ipek kaplı oturma odasını, yatak odasındaki pelüş Aubusson halısını hatırladı. O anılar ile şimdi önündeki sadelik arasındaki zıtlık ürkütücüydü.

Geniş kalaslı ahşap zemin süpürüldü ve iki sade ama rahat görünen ahşap sandalye, bir ateşin kısık yandığı bir şöminenin yanındaydı. Odanın diğer tarafında, basit bir mutfak çalışma alanının önünde düz ahşap bir masa, bir bank ve üç sandalye daha vardı. Odadan muhtemelen yatak odalarına açılan iki kapı vardı.

Evin arka tarafındaki odaların öndeki odanın boyutuyla birleştiğini varsaysak bile, tüm yaşam alanı, Katherine'in babasının evindeki ve Margaretta'nın birden fazla sosyal toplantıya katıldığı çift kişilik oturma odasından daha küçüktü.

Bayan Lancaster, bebeği kucağına alarak ve uzak köşedeki sallanan sandalyeye doğru ilerleyerek odada rahatça hareket etti. Bu kadınlara bir yuva vermekten daha fazlasını yaptığı belliydi. Onları sık sık ziyaret ediyordu, muhtemelen o uzun akşam yürüyüşlerine çıktığı sıralarda.

Margaretta, Katherine'e baktı. Eski arkadaşı ona baktı. Margaretta, Nash'in bir kadından diğerine bakarken başını ileri geri oynattığını gördü. Bu kadını bulmak için bu kadar çaresiz kalması ve şimdi bulduğuna göre kadının hiçbir şey söylememesi ona ne kadar garip gelmiş olmalı.

Yine de ne söyleyebilirdi? Böyle bir konu nasıl açıldı?

"Söylentilerin doğru olduğunu görüyorum." Margaretta yüzünü buruşturdu. Muhtemelen konuyu açmanın en iyi yolu bu değildi.

Katherine'in kaşları kalktı ve omzunun üzerinden Bayan Lancaster'ın Benedict'e sallanıp cıvıladığı yere baktı. Katherine'in ağzının bir tarafı hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. "Düşündüğün kadar doğru değil."

Bebek, Katherine'in sözlerine yalan demek istercesine, biraz sızlanmaya dönüşen bir uğultu çıkardı. Margaretta hiçbir şey söylemedi ve koşulların onun adına sorular sormasına izin verdi.

"Bayan. Lancaster bana burada olduğunu söylemedi. Bayan Lancaster'a attığı bakış hoşgörüle dolu olsa da, Katherine'in sesinde yadsınamaz bir kınama vardı.

"Tabii ki yapmadım, canım." Bayan Lancaster başını bebekten hiç ayırmadı. "Bu değerli çocuğu alıp kaçacaktın. Seni koruyacağımı söylediğimde, buna seni kendinden korumanın dahil olmadığını asla söylemedim.

Katherine yere bakıp başını salladığında, neredeyse bir kahkahanın başlangıcını aşabilecek bir iç çekiş, Katherine'in göğsünü şişirdi. Sonunda yukarı baktığında, ifadesi biraz daha yumuşaktı. "Oturmayacak mısın? Bize katılmak isterseniz masadan bir sandalye seçebilirsiniz Bay Banfield."

Adam boğuldu. "Affınıza sığınırım; tanıştırdık mı?"

Katherine'in yüzünde uçuşan şeytani gülümseme, Margaretta'nın içini bir hüzün sancısı gönderecek kadar tanıdıktı. Kendi gülümsemeleri yakında sadece bir anıya mı dönüşecekti? Eskiden olduğu kaygısız kıza sadece ima eden bir şey mi?

Zaten öyle değil miydiler? Kocasının ölümünden sonra gülümsemesi kolayca geri dönmüştü. Belki biraz fazla kolay. Ama o zamanlar birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı, ikisi de evliliği Fortescue Saddlery ile Albany'nin yarış ahır arasında bir geleceği güvence altına alacak ihtiyatlı bir eşleşme olarak görmüşlerdi. John'un ölümü, trajik olsa da, bir yıkımdan çok bir rahatsızlık gibi görünmüştü, ama sonra Margaretta'nın geleceğinin öylece ertelenmediği anlaşıldı. Tehdit edilmişti.

O zamandan beri pek gülümsememişti.

Katherine, Şöminenin yanındaki diğer koltuğa oturmuş, Kasabadaki Sezonu'ndaki kadar dingin ve zarif görünüyordu. "Bölgemdeki tüm önemli insanları tanımayı önemsiyorum Bay Banfield," dedi yumuşak bir sesle. "Ayrıca, Bayan Lancaster sizden övgüyle söz ediyor." Daha sonra Margaretta'ya döndü. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"Kuyu." dedi Margaretta tereddütle. "Ben evlendim."

Katherine bu bilgiyle ne yapacağını pek bilmiyormuş gibi görünüyordu. "Tebrikler."

"Ve dul," diye devam etti Margaretta.

"Ah." Katherine'in gözleri büyüdü ve elleri kucağında birbirine kenetlendi. "Ben çok üzgünüm."

Bebek bir kez daha yüksek sesle ağladığında Katherine'in arkasındaki kapı açıldı ve başka bir genç kadın dışarı çıktı. Margaretta'nın çenesi gevşedi. Yuvarlak yüzlü ve alelade kahverengi saçlı kadının, Katherine'i neredeyse bir arkadaş gibi takip eden arkadaşı olduğunu tanıdı. "Bayan Blakemoor?"

Kadın, Margaretta'ya doğru gözlerini kırptırdı. Öksürdü. "Bayan Fortescue?"

Diğer kadının girişinde duran Nash, Margaretta'ya suçlarcasına baktı. Bu akşam kendisine düşen haberi unutmadığının bir hatırlatıcısı.

Margaretta boğazını temizledi. "Aslında Bayan."

Bayan Blakemoor öksürdü ve Bay Banfield'a doğru bir bakış attı. "Oh, şey, aslında ben de bir Bayan'ım."

Margaretta gördüğü ve öğrendiği her şeyi anlamlandırmaya çalışırken, az önceki baş döndürücü zayıflık beyninin kenarlarına sızdı. Gerçek neydi? İddia neydi? Belki görmeye geldiği kadın ya da görünüşe göre kadın hakkında biraz bilgi verseydi, o da bazı cevaplar verebilirdi. Margaretta, odadaki gerilimi kırmaya çalışan bir gülümsemeyle, "Benimki çok kısa bir evlilikti," dedi. "Yeni bir isim aldığımı hatırlamak bazen zor."

Nash kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kısarak ona baktı. Başka neyi unutuyorsun?

"Seni ilgilendiren hiçbir şey yok."

"Çok geç. Endişemin her an arttığını görüyorum."

Margaretta ellerine baktı. Sanki o da son haftalarda filizlenen arkadaşlıklarını merak ederken kendini garip bir yerde bulmuş gibiydi. Onun ona karşı hisler beslemesinden ölesiye korktuğu gibi, o da ona karşı hisler mi beslemişti? Margaretta, onun günlük ziyareti sırasında Bayan Lancaster'ı selamladığını duyduğunda, kalbinin hızlı atmasına neden olan şeyin adını söylemek istemiyordu. Bunu yapmak, zamanı geldiğinde geride bırakmak zorunda olduğu bir şey daha anlamına gelirdi.

Bebek bir kez daha ağladı, bu sefer Bayan Lancaster tarafından susturulup sakinleştirilmeyi reddediyordu. "Acıktığına inanıyorum canlarım ve ben ona bu konuda yardım edebilecek yaşı çoktan geçtim."

Margaretta şok içindeki kahrkahasını bastırmak için dişlerini birbirine kenetledi, Katherine ve Bayan Blakemoor ise kendilerininkini dizginlemek için böyle bir zorunluluk hissetmediler. Nash kısık bir inilti çıkardı.

Bayan Blakemoor sallanan sandalyeye geçti ve kollarındaki bohçayı kaldırdı. "Onunla ilgileneceğim, Bayan Lancaster."

Sonra geldiği odaya geri döndü.

Katherine, Margaretta'ya anlamlı bir şekilde baktı. "Söylentiler nadiren her şeyi doğru çıkarır."

Nash sandalyesini gruba doğru çekti ve oraya yerleşti. "Siz de Londralı mısınız, Bayan FitzGilbert?"

Katherine'in sivri bakışları, bakışlarını Nash'e çevirdiğinde, kısılp parıldamaya dönüştü. "Adımı nereden biliyorsun? Sizininki, ofisinizin dışındaki tabelada armalı. Ancak benimki kesinlikle değil."

"Margare... şey, Bayan Fortescue, yani..." içini çekerek sözünü kesti ve derin bir nefes alırken burnunun ucunu çimdikledi. "Margaretta, Bayan Katherine FitzGilbert'i aramak için şehre geldi. Görünüşe göre seni arıyor, söz konusu Bayan FitzGilbert'in sen olduğunu varsayıyorum. Yoksa birdenbire bir isim değişikliğini de mi hatırladın?"

Katherine dudaklarını birbirine bastırdı. "İsim değişikliği yok ama benimkini duyduğunu unutursan sana teşekkür ederim."

Tek kaşını kaldırdı. "Asla hiçbir şeyi unutmam."

Margaretta'ya attığı bakış onu terletti.

Bayan Lancaster sallanan sandalyeden fırladı. Nash de yavaşça ayağa kalktı, gözleri bütün bu süre boyunca Margaretta'dan ayrılmadı. Geçen ay onun farklı ifadelerini öğrenmeye gelmişti ama bu okunamıyordu. Ne düşünüyordu?

Bayan Lancaster, Katherine ve Margaretta'nın oturduğu sandalyelere yaklaşıp, "Madem bu akşam burada günah çıkarıyoruz," dedi, "yolumuzdan bir tane daha çeksek iyi olur. O zaman hepimiz bu gizlilikten hareket etmeye başlayabiliriz."

itiraf kelimesi hakkında ne hissettiğini bilmiyordu . Sırları ortaya çıkarmak muhtemelen daha doğrudu, çünkü ilgili taraflardan hiçbiri bilgilerini gönüllü olarak vermemiştir, ama Bayan Lancaster'ın söylemesi gerektiğini hissettiği bir şey varsa, Margaretta onu kesinlikle durduramazdı. Kadın bir lütuf olmuştu ve bir sır ona eziyet ediyorsa barışı hak ediyordu.

Elbette, dedi Margaretta. "Bize her şeyi anlatabilirsin. Buradaki herkesin sana sadakat borçlu olduğunu söyleyebileceğine inanıyorum."

Nash ve Katherine başlarını salladılar, yüzleri Margaretta'nın hissettiği endişe ve kafa karışıklığını yansıtıyordu.

"Çok nazıksın canım ama bu benim itirafım değil." Sanki bir sonraki söyleyeceği şey dünyanın en iyi haberi olacakmış gibi gülümsedi. "Sizin."

Bayan Lancaster'ın nazık, gülümseyen gözlerine bakan Margaretta'nın ağzı açık kaldı. Kadın, Margaretta'yı olay yerine koyacağı için neredeyse heyecanlı görünüyordu. Yoksa onu bu kadar mutlu eden, duymayı beklediği haber miydi? Margaretta'nın yutkunma girişimi onu neredeyse boğacaktı. Esnaf biliyordu. Ne zamandır biliyordu? Ne zamandır şüpheleniyordu?

"BEN . . . BEN . . ." Margaretta Nash'e baktı ama bakışlarını hemen yere indirdi. "Ne demek istediğini anlamadığıma eminim."

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" Margaretta, Bayan Lancaster'ın sesindeki kaşlarını çatıldığını duyabiliyordu ve bu onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ama sonra buruşuk bir el omzuna indi ve cesaret verici bir şekilde sıktı.

Neden kelimeleri söyleyemedi? Margaretta yutkundu. Yanlış bir şey yapmış gibi değildi. Evliydi. Ama bir şekilde haberlerin her şeyi değiştireceğini biliyordu. Evet, hiçbir zaman dul olduğunu iddia etmemiştir ama o konuşma dışında, o ve Nash onun geçmişini asla kabul etmemişlerdi. Gerçeği bir kez öğrendiğinde, onu görmezden gelmek mümkün olmayacaktı. "BEN . . . Yapamam."

Başka bir sıkma, Margaretta'yı son beş haftadır arkadaş ve anne rolünü oynayan kadının yüzüne bakmaya teşvik etti. Bayan Lancaster, "Zamanı geldi," dedi. "Bebeği herkese anlatsan iyi olur."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bebek?" Nash ayağa fırladı. Kimliğini bilmediği kadının bebekle birlikte kaybolduğu kapıya baktı. Elbette bebeğin Margaretta'dan olduğunu söylemeye çalışmıyorlardı, değil mi?

Sonunda bakışlarını tekrar Margaretta'ya çevirdiğinde ve kız kardeşinin sayısız kez yaptığını hatırladığı bir hareketle elini onun ortasına bastırdığını gördüğünde, dünyasının dibi düştü.

Kilitli tuttuğu görüntüler ve anılar yüzeye çıktı. Mary ve Lewis haberlerini paylaştıklarında etrafa yayılan neşe ve kahkahalar. Halka açık geziler için fazla büyüdüğü ve hiçbir zaman beş dakikadan fazla rahat kalan bir pozisyon bulamamış gibi görüldüğü için daha fazla kahkaha ve ara sıra iyi huylu şikayetler.

Lewis'in Nash'in evine gelip öylece oturması, kelimeleri söylemeyi ve Nash'e olanları fiilen anlatmayı başaramamasındaki yıkım.

Bayan FitzGilbert sonunda öksürerek sessizliği bozdu ve ardından alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Aslında evliydin, değil mi?"

Margaretta, Nash'e bakmayı bırakmadı. Öyle olmasını diledi. O zaman belki ona bakmayı da bırakabilirdi.

"Evet." Sesi arkadaşının kadar alçak ve sakindi. "Bay John Albany ile evlendim ve babasının Surrey'deki kır evinde üç gün geçirdik. Daha sonra alayıyla ayrılmaya hazırlanabilmesi için Londra'ya döndük. Biz eve geldikten bir hafta sonra Londra'dan yola çıkacaklardı.

Görünür bir şekilde yutkundu. "İskelede kaydı ve kafasını çarptı. Onu Thames Nehri'nden çıkarabildikleri zaman ölmüştü."

Kimse bir şey söylemedi. Margaretta'nın duyurusunun şoku hafiflerken, zihnini başka duygularla savaştan sorular doldurdu.

Katherine sessizce, "Kesinlikle bir trajedi," dedi, ama bu tür sözlerin arkasında normalde beklenecek türden bir duygu yoktu. "Ama neden buradasın? Saklayacak bir şeyin yok."

Margaretta gözlerini kapattı. Gözyaşları, yanaklarından aşağı ikiz izler halinde akmadan önce sıkıştırılmış kirpikleri boyunca aktı. "John'un küçük erkek kardeşi, babasının unvanından başka bir şey istemiyor." Gözleri açıldı, derin kahverengi mutlak umutsuzluk havuzları. "Eğer hamile olduğumu öğrenirse, bebeğe bir daha miras kalmaması için elinden gelen her şeyi yapar."

Nash sandalyenin arkasına tutundu, parmak boğumları beyazlaşana ve tahta deriyi kırma tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar tuttu. O sabah ofisinde hissettiği huzursuzluk, tüylerini diken diken eden bir önseziye dönüştü. Babasıyla seyahat ederek ofisine gelen ve gizli ulaşım yollarını soran adam. O oysa, o erkek kardeşse. . .

Sonuçlar, Nash'in kavrayabileceğinden daha hızlı bir şekilde kafasına çarptı. Margaretta'nın söylediği doğruysa, ne yapacaktı?

Margaretta elini, hayatı boyunca tanıdığı yumuşaklığın yerini, içinde bulunduğu imkansız durumu unutmamasına izin vermeyen bir sertliğe bırakan karnına bastırdı. adil. Her şeyi, ondan istenen her şeyi doğru yapmıştı ve yine de bu olmuştu.

Her nasılsa, hikayeyi anlatmaya başladığında ve sonunda her şeyi kabul ettiğinde, daha az yıldırıcı geldi. Onu Katherine'e götüren umudun son kalıntıları da eteğine damlayan gözyaşlarını durdurmaya yardımcı oldu. Ayrıca, mümkün olduğunca kendine saklamak ve sadece sordukları soruları yanıtlamak istese de, başladığı hikayeyi de durduramıyordu. Onu sandalyeden iten ve yerde volta atmasına yol açan bir sinir ve enerji nöbeti içinde ağzından kelimeler döküldü.

"Tabii ki ailesi, kısa süreli birliktelikten bir bebeğin çıkıp çıkmadığını merak ediyordu. John'un ağabeyi yıllar önce Hindistan'a gitti ve orada evlendi. O ve karısı bir iki kez ziyaret için İngiltere'ye gittiler ama hiç çocuk olmadı. John, mirasın kendisine geçeceğini biliyordu ama yine de donanmaya katıldı. Evliliğimiz her şeyden çok bir iş birliğine benziyordu: Fortescue Saddlery ve Albany yarış ahırları. Mantıklı geldi."

Derin bir nefes aldı ve geniş kalaslı zemini kazmaya çalışan ayak parmaklarına bakarak devam etti. "Samuel en ısrarcıydı. Birkaç hafta sonra tedirgin oldu ve ben paniğe kapıldım. Bebek olmadığını söylediler. Bunun gerçek olduğunu düşündüm, gerçek olması gerektiğini düşündüm. Ailem ben gelmeden önce yıllarca evli kaldı.

Katherine yumuşak bir sesle, "Ama herkeste işler böyle yürümüyor," dedi.

"HAYIR." Margaretta içini çekti.

Nash, "Ve Samuel Albany de bunu biliyordu," diye mırıldandı.

Yumuşak sözleri Margaretta'yı ondan kaçmaya çalışsa da ona bakmaya zorladı. Bakışlarıyla o okunamaz ifade daha çok karşılaştı, bu yüzden gözlerini kavuşturmuş ellerine çevirdi.

"Evet. Yarış ahırlarında çok çalışıyor ve babamla işi olduğunu söyleyerek ama her seferinde beni görmeye özen göstererek ziyaret etmeye devam etti. Sanırım hizmetçime rüşvet veriyordu çünkü neredeyse benim öğrenir öğrenmez o da biliyor gibiydi. Kızdı, kadınların istenmeyen çocuklardan nasıl kurtulduklarını duyduğuna dair üstü kapalı sözler söyledi. Babam ve ben onun ne yapacağını bilmiyorduk, bu yüzden babam beni Bayan Hollybroke ve kızlarıyla birlikte bir deniz banyosu gezisine gönderdi. Babam birkaç hafta içinde orada bana katılacağını söyledi."

Margaretta yaptığı bir sonraki şeyin aptalca olduğunu bilerek derin bir nefes aldı. "Ama Samuel'in adamı daha önce onu takip etti. Margate'deydim ama üç gündür onu kaldığımız evin dışında gördüm. Korktum. Ben de koştum.

Gözyaşları geri döndü. Yanaklarından aşağı yavaş ve düzenli bir şekilde süzülen damlalar görüşünü bulanıklaştırıyor ve içini kaplayan ıstıرابı artırıyor.

Nash onu göğsüne çekip aylardır ilk kez kendini gerçekten güvende hissetmesini sağlarken, güçlü kollar aniden onu sardı. Sabit sıcaklığa kıvrıldı, bedeni ezici duygulardan sallanmaya başladı. Bir an için, bir yanı her şeyin sonunda ortaya çıkacağına inandı.

Bayan Lancaster ağladığını saklamaya bile gerek duymadan köşede burnunu çekti.

"Ama neden buraya geldin?" Katherine şimdi ayakta idi ama hâlâ temkinli görünüyordu, Margaretta ve Nash'ten birkaç metre uzakta duruyordu.

Margaretta, eski dostunu daha iyi görebilmek için Nash'in kollarının arasında doğruldu. "Londra'dan ayrıldığında fısıltılar vardı. Gebe olduğunu söylediler ve bu şekilde gitmen için başka bir neden düşünemedim. Neler yapabileceğimi, nereye gidebileceğimi bileceğinizi

ummuştum. Durumumu saklamanın ve dünyaya bunun olduğunu asla söylememenin bir yolu. Elimdeki tek şey, bana Marlborough'dan gönderdiğiniz mektuptu, ben de buraya geldim. Başka ne yapacağımı bilemedim.”

Margaretta sonunda her şeyi hissetmesine izin verdiğinde, yavaş gözyaşı akışı bir sele dönüştü. Nash'in göğsünde hıçkırdı. Sonunda yükünü bir başkasıyla paylaşmaktan özgürlüğün gözyaşları. Katherine de gerçek bir çözüm bulmuş gibi görünmediği için umutsuzluk gözyaşları. Aylardır tutmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı tüm gözyaşları akmaya başladı. Belki de John öldüğünden beri ilk kez John için ağladı ve kendisinden çok daha fazla yas tutan ailesi için ağladı. Yine de çoğunlukla kendisi için, hayatın adaletsizliği için, sahip olup olmadığını bilmediği güç için bencilce ağlıyordu.

Başka bir kol Margaretta'nın omuzlarına dolandı ve onu Nash'ten uzaklaştırarak ana odanın kapılarından birine doğru çekti.

Onun sıcaklığından ayrılmak istemiyordu, onu bırakmak istemiyordu. Yüzüne son bir kez bakmak için çaresizce, kolları ondan uzaklaşırken başını kaldırdı. Daha fazla gözyaşı dökülerek yüzünün çizgilerini bulanıklaştırdı ve onun derin mavi gözlerindeki ifadeyi okumasını engelledi.

Gözyaşlarıyla dolu bakışlarını ondan ayırdı, kırılan kalbini gereğinden fazla uzatmak istemiyordu. Onu bir daha görecekti miydi?

Babasına söyler miydi? Önemli miydi?

Katherine ona herhangi bir cevap verebilecek miydi? Bayan Blakemoor ve bebeğiyle yalnız yaşıyordu. Nasıl hayatta kalıyorlardı? Sahip oldukları kaynaklar ne olursa olsun, Margaretta'nın benzerlerine erişimi yoktu.

Katherine'in onu götürdüğü oda sıcaktı. Margaretta gözyaşlarının arasında göremiyordu ve göz kapakları ağlamasının gücüyle şişmeye ve şişmeye başlıyordu. Ama bir şiltenin kutsanmış yumuşaklığını hissedebiliyordu ve çok geçmeden unutulmanın hoş gelen karanlığı acısını susturdu.

Margaretta'nın uykusuna içten bir feryat girdi. Gözlerini kırıştırmakla uyandığında nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı, bu birkaç hafta öncesine kadar hiç yaşamadığı bir sorundu, hayatının ilk yirmi yılının çoğunu babasının Londra konağında uyanarak geçirmişti. Gözlerini yavaşça açtı. Oda loştu, Bayan Lancaster'ın dükkânının üstündeki odalar olamayacak kadar karanlıktı. Parçalanmış hurda yorganın altına sokulurken, etrafını açık sarıya boyanmış sıvalı duvarlar sarmıştı. Duvardan hafif mırıltılar geldi ve onu uyandıran bebek çok geçmeden sustu.

Katherine'in evi. Veya Bayan Lancaster'ın kulübesi. Nasıl düşünmek isterse.

Ayağa kalktığında kuşların cıvıltıları onu karşıladı ve giysilerini kösedeki bir sandalyenin üzerine yayılmış halde buldu. Katherine elbisesini ve ayakkabılarını çıkardığında fark etmemiş olduğu kadar ne kadar derin uyumuştusu?

Oda küçük ama rahattı; bir yatak, sandalye ve küçük bir lavabo vardı. Tek pencere küçük bir sebze bahçesine bakıyor ve sabah güneşini içeri alıyordu.

Gözyaşları tekrar tehdit etti, ancak bir gün önce olanlardan dolayı başı çoktan zonklayordu ve ağlamaktan çok yorulmuştu. Derin bir nefes aldı ve dürtüsü geçene kadar avuçlarını gözlerine bastırdı.

Giyinirken boğazında bir aciliyet duygusu yükseldi ama odadan çıkmayı geciktirdi. Katherine, Margaretta'nın son umuduydu ama gerçekten ne gibi bir yardım sunabilirdi? Katherine, Margaretta'nın saklanıp bebeğe bakmasını sağlamanın bir yolunu bilse bile, dikkate alması gereken hâlâ babası ve John'un ailesi vardı. Katherine ve Bayan Blakemoor'un yaptığı gibi ortadan kaybolamazdı.

Ayrıca öylece Londra'ya dönüp Samuel'in aklını başına toplayacağını umut edemezdi. O Marlborough'dan gidene kadar bu kulübeden ayrılmayı bile göze alamazdı.

Ama kesin olan bir şey vardı: Bu küçük odada herhangi bir cevap bulamayacaktı.

Margaretta ana odaya girerken Bayan Blakemoor şöminenin yanındaki sallanan sandalyede oturmuş bebeği besliyordu. "Günaydın."

"Günaydın, Bayan Blakemoor."

O güldü. "Bana Defne de. Burada törene katılmak için çok az neden var."

Kucağına aldığı bebeğe bakmadan önce bakışları Margaretta'nın ortasına indi. Gülümsemesi hiç solmadı.

Margaretta öne eğildi ve sandalyelerden birine oturdu. "Herkes hassas durumda olanın Katherine olduğunu düşündü. Bay Maxwell Oswald ile birlikte yakalananın o olduğuna yemin ettiler." Margaretta yüzünü buruşturarak Daphne'nin nereye kaybolduğunu hiç merak etmediğini fark etti. Başka kimse de yoktu. Korkarım kimse onun sen olduğunu düşünmedi bile.

"Biliyorum." Daphne'nin gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Muhtemelen gittiğimi bile bilmiyorlardı. Katherine onların zihninde mahvolmuştu, ben de gerçek hayatta mahvolmuştum, bu yüzden babalarımızı bize çeyiz paramızı vermeleri için ikna ettik ve ortadan kaybolacaktık. Benimki çok büyük değildi elbette ama Katherine'inki . . . Kendimizi geçindirmenin bir yolunu bulana kadar yerleşmek için bizi bir yere götürmenin yeterli olacağını düşündük."

Yürümek için ayağa kalktı, sırtını sıvazlarken bebeği omzundaydı. "Doğuya gitmeyi ve sonra sahil boyunca bir sahil kasabasında küçük bir bungalov bulmayı planlamıştık. Ama fayton yolculuğu beni hasta etti ve sonra Bayan Lancaster ile tanıştık. Sadece ben seyahat etmeye hazır olana kadar kalmayı planlamıştık ama bu dokuz ay önceydi ve hala buradayız."

Sustular ve Margaretta sormaya cesaret edemediği soruları seslendirme cesaretini bulmaya çalıştı. Baba biliyor muydu? Sonsuza kadar burada yaşayıp Benedict'i kendileri mi yetiştirmeyi düşünüyorlardı? Geleceği düşünmek için dokuz ayları vardı ve Margaretta sorunun imkansız olduğu için bir çözüm bulmak için yeterli zaman olmadığından ölesiye korkuyordu.

"Gerçekten evli miydin?" Daphne sessizce sordu, görünüşe göre Margaretta görgü kuralları konusunda olduğu kadar taşlaşmış değildi.

"Evet, gerçekten öyleydim. John ve ben sosyete de geçirdiğim iki yılda birkaç kez partilerde buluştuk. Sonra babam, ailelerimiz arasındaki bir bağın yararlarını önererek onu eve getirdi. John'u zar zor tanıyordum ama yeterince iyi görünüyordu, ben de kabul ettim."

Yine sessizlik çöktü. Margaretta her iki kadının da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini söyleyemedi ama ona her ikisinin de dilindeki dile getirilmeyen sorunun Ne yapacaksın ? Margaretta, ikisinin de soruyu birbirlerine sormak istediğini hayal etti, ancak ikisi de kendi kendine nasıl cevap vereceğini bilmediği için yapamayacağını hissetti.

Margaretta'nın aç karnından gelen bir homurtu sessizliği bozdu ve onu yiyecek hakkında soru sormaya sevk etti. Sade kahvaltısından aldığı her lokma, sessiz odada yüksek sesle geliyordu. Belki de Bayan Lancaster'ın küçük odalarında şansını denemek bundan daha iyi olurdu, gerçi kasabanın merkezinde olmak Samuel'in ya da adamının onu bulma şansını büyük ölçüde artırıyordu.

Ön kapı açıldı ve Katherine kumaş dolu bir sepetle içeri daldı. Sepeti kapının yanına bıraktı ve bir Daphne'ye, bir Margaretta'ya, sonra tekrar baktı. "Bütün sabah böyle miydin?"

Kit . . ." Daphne'nin sesi alçaktı.

Katherine arkadaşına gözlerini devirdi. "Burada salon adabının olması gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?" Margaretta'nın karşısına oturmadan önce pelisini çıkarıp kapının yanındaki bir kancaya astı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Görünüşe göre Katherine soruyu dile getirmekte hiç sorun yaşamamış. Her zaman çoğundan biraz daha açık sözlü olmuştu.

Margaretta içini çekti ve çayını koydu. "Bilmiyorum. Odamda günlerce bu soruyu düşünerek, daha önce hiç olmadığı kadar dua ederek geçirdim. Sonra mektubunu hatırladım—"

"Mektup gönderdin mi?" Daphne, oğlunu beşiğine yatırırken duraksadı. "Kaybolmayı kabul ettik."

Katherine utanmış görünmüyordu bile. "Birkaç kişiye veda etmek, gideceğimi ve bir çukurda ölmediğimi onlara bildirmek istedim. Ayrıca, Marlborough'da bir günden fazla kalacağımızı düşünmemiştim. Onları postalamak için yeterince güvenli bir yer gibi görünüyordu.

Daphne masadaki üçüncü sandalyeye çöktü. "Kaç tane?"

Başka bir iç çekiş ve başka bir göz devirme. Belki de Katherine kendini köşeye sıkışmış hissettiğinde kendini böyle ifade ediyordu. "Sadece üç."

"Bir teselli olacaksa, başka kimsenin seni arayacağını sanmıyorum." Margaretta tereddüt etti ama belki de hepsinin biraz Katherine'in açık sözlü dürüstlüğüne ihtiyacı vardı. "Söylentiler doğruysa ne yaptığını öğrenmek için kendimi çaresiz bulmasaydım, muhtemelen hatırlamazdım."

"Ama sen gerçek bir dulsun." Daphne tırnaklarını yiyordu.

"Şu anda beni alternatifinden daha fazla tehlikeye sokan bir gerçek."

"Ama çocuk kızsaa, eve gidebilirsin." Katherine, Margaretta'nın daha önce yaptığı demlikten kendi çayını yaptı.

"Evet." Umabileceği en iyi sonuç buydu. Ama o zaman bile bir çocuğu eve neye götürüyor olacaktı? Bakım ve rahatlık, evet, ama Margaretta artık sınırlı beklentileri olan bir duldu. Samuel'in nasıl bir adam olduğunu bile çocuğu alıp John'un ailesiyle birlikte yaşayabilir miydi? Evde kalıp babasının onu yeniden evlendirmesini mi bekleyecekti? Nasıl bir adam kıızıyla gelen bir kadınla evlenmek isterdi?

Yeniden evlenme fikri, Margaretta'yı ağlayarak unutulmaya yüz tutabileceği yatağına geri göndermekle tehdit ediyordu. Bir zamanlar duygusuz bir evliliğin güvenliğini memnuniyetle karşıladığı bu evlilik, geçen ay çekiciliğini büyük ölçüde kaybetmişti. İlişkilerin farklı olabileceğini öğrenmişti ve başka türlü düşünmeye geri dönmek zordu.

"O halde dökümhaneye bir erkek çocuğu alacak mısınız?" Katherine'in sorusu sessizdi. O kadar sessizdi ki Margaretta bunu düşünmediğinden emin değildi.

Çünkü bunu daha önce düşünmüştü. Sık sık düşündüm.

"Yapamam." Margaretta'nın boğazı şişmiş gibiydi. Ağzından çıkması gerektiğini bildiği sözler, Margaretta'nın sığ nefesleriyle yer kapmak için savaşıyor ince geçitte kayarken kalın ve şurup gibi geldi. "Belki yapabilirim diye düşündüm ama yapamam. John'u sevmedim ama bu çocuk kısa da olsa gerçekleşen bir evlilikten. Onu, dünyanın istenmeyen bir belasıymış gibi aşağılanması ve muamele görmesi için kapı eşiğinde bırakamam."

Daphne köşedeki beşiğe doğru bir bakış atarak, "Hiçbir çocuk kendi başına böyle düşünmemeli," diye ekledi. Oğlunu her şeyden çok sevdiğini, buraya gelmek için yürümek zorunda kaldığı zorlu yoldan, hala tırmanmak zorunda kalacakları dağlardan daha çok sevdiğini söyleyen bir bakış.

Margaretta masadaki iki kadın arasında gidip geldi. "Nasıl yapacaksın? Bayan Lancaster sonsuza kadar yaşamayacak."

Katherine, kapının yanına düşürdüğü sepeti başıyla işaret etti. "Biraz dikiş alıyoruz. Biraz tamir ediyor, biraz kilise için çalışıyor, düşkünler evindeki insanlar için kıyafet dikiyor. Her şey Bayan Lancaster'ın bir arkadaşı olan yerel bir terzi aracılığıyla ayarlandı. Onca yıl nakış işlemek, oldukça düz bir dikiş dikebileceğim anlamına geliyor. Zamanı geldiğinde bir ev alacak kadar paramız var. Yiyecek için para kazandığımız sürece, hayatta kalabilmeli, hatta sonunda gelişebilmeliyiz."

Daphne parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi ve sonra yumruk haline getirdi. "Bayan. Lancaster, bebek süten kesildikten sonra, onunla ilgilenildiğinden emin olmanın bir yolunu bulacağını söyledi." Bakışları tekrar köşedeki sessiz bebeğe kaydı. "Ama yapamam. Bu ilk ayları Ben'le geçirip sonra ondan vazgeçemem."

Katherine elini uzattı ve sessizce destek verircesine parmaklarını Daphne'nin yumruğuna doladı.

Margaretta'nın onların planını taklit etmesinin hiçbir yolu yoktu. Parası ya da yardımı yoktu. Ama aklına başka bir fikir geldi.

"Para gönderebilirim."

İrkildi. Bu fikri ortaya atmak istediği bu değildi.

İki kadın da kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Margaretta boğazını temizledi ve hızla ilerledi. Olabilecek en kötü şey neydi? Hayır deyip onu evlerinden mi atacaklar? Bayan Lancaster'ın dükkânına nasıl geri döneceğinden emin olmaması dışında, şu an olduğundan daha kötü durumda olamazdı. "Pin para alacağım. biraz gönderebilirim. Yardım etmek."

"Kime yardım et?" Katherine sordu.

"Sana yardım etmek. Bebek erkek ise. . . Onu seninle bırakırsam, sende kalabilir mi? . . . Ona iyi bir yuva verebilir misin?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nash uyumamıştı. Aklından geçen fikirler ve eğilimler, tıraş olurken neredeyse kendini kesecek kadar dikkatini dağıtmıştı. Neredeyse on yıldır kaçınmaya kararlı olduğu şeyde boğuluyordu: günlük hayatını yaşayamayacak kadar sakatlayıcı bir duygu.

Arkasındaki masası işlerle doluydu ama o bunların hiçbirini yapmamıştı. Oldukça geride olmasına rağmen pencereden dışarı baktı.

Camin ötesini gördüğünden değil. Katherine onu uzaklaştırırken elini kolunun üzerinde gezdirirken Margaretta'nın yüzündeki ifadeyi hatırlamakla çok meşguldü. Bir şeyler için yalvarıyor, o dipsiz kara gözleri damlayan gözyaşlarının pençeleriyle onun ruhunu bedeninden koparmak için kullanıyordu. Ama Nash gitmişti. Katherine daha yatak odasının kapısını kapatmadan kulübeden kaçmıştı. Onun için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ya da onun için.

High Street'in sabah koşuşturmacasında yürüyen adamlardan ikisinin tanınması, Nash'in düşüncelerini yarıp geçti. Bay Fortescue ve Bay Albany, muhtemelen Nash'in ofisine doğru caddede yürüyorlardı. Genç adam hoşnutsuzlukla dudağını bükerken, yaşlı adamın yüzü kararlı çizgilerle ifade edildi. Nash, küçümsemesinin sabahın erken saatlerinden mi yoksa kasabanın kendisinden mi olduğunu anlayamıyordu. O da umursamadı. Son yirmi dört saatte öğrendiği onca şeyden sonra, Nash bu adamdan hoşlanmaya meyilli değildi.

Aslında, yerel ahırlara ve arabaların mola verdiği hanlara kabul edilmesini sağlamaktansa, Samuel Albany'yi şehirden kovmaya çok daha yakındı.

Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Nash'in durum hakkındaki görüşü önemli değildi. Yasanın gözünde, adam yanlış bir şey yapmamıştı. Hırs sahibi olmak ve bir unvanı miras almayı istemek cezai suç olsaydı, İngiltere'nin aristokrasisinin epey bir kısmı Newgate'te çürüyor olurdu.

Nash'in son birkaç hafta içinde bir araya getirdiği tüm bilgilere göre, Margaretta'nın kocası yaklaşık dört ay önce ölmüştü. Bu, kısa evliliği sırasında çocuk sahibi olup olmadığını anlamak için fazlasıyla yeterli bir süreydi ve onun kaçıp saklanıyor olması, Samuel Albany'nin Margaretta kadar çılgın ve takıntılı olup olmadığına ancak kanıt olabilirdi. inandı.

İki adam karşıdan karşıya geçerken, Nash onların tartıştıklarını ve Bay Fortescue'nun neredeyse bir tirada patlamaya hazır görüldüğünü gördü. Bunun genç adama fiziksel mi yoksa sözlü bir saldırı olarak mı tezahür edeceği henüz belli değildi, ama Nash'in, Margaretta'nın babasının bir şekilde kızının güvenliğine ihanet ettiğine dair korkusunu biraz yatıştırdı.

İki adam, Nash'in ofisinin kapısının önünde durdular ama penceredeki konumu, onların kısık, kızgın seslerini duymasına izin verdi.

Bay Albany, "Kızınızı kontrol edemiyorsanız, bir işi ne kadar iyi kontrol edebileceğinizi merak etmek gerek, Bay Fortescue," diye hırladı.

Tehdit Bay Fortescue'nun soğukkanlılığını bozacak bir şey yapmamışa benziyordu. Margaretta'nın kendi başına yola çıkacak gücü nereden topladığını görmek kolaydı.

Yaşlı adam, Nash'in ofisinin kapısını hızla açtı ve içeri girdi. "Bir iş, bir kadından çok daha öngörülebilirdir." Nash'e meraklı bir bakış gönderdi. "Kabul etmez misiniz, Bay Banfield?"

Nash'in bir kadının ne hakkında olduğunu tahmin etme yeteneğinin sıfır olduğu göz önüne alındığında, kabul etmesi gerekiyordu. Onayladı. "Tabi efendim."

Genç adam homurdandı ve Nash'e doğru gözlerini kıstı. "Akşam yemeğine gelmedin."

Nash pencerenin yanındaki konumunu koruyarak döndü. "Başka bir müşteriyle acil bir iş çıktı. Konuşmak istediğin adamlardan sadece birkaçı ilgilendiğinden ve bugüne kadar hiçbirisi müsait olmadığından, bu sabaha kadar beklemeye karar verdim."

"Hepsiyle konuşmak istiyoruz, Bay Banfield." Bay Albany'nin dudağı kıvrıldı. "Bunu sen yapamazsan, bunu yapabilecek bir avukat bulacağım."

Marlborough'da sadece iki avukat vardı, biri neredeyse yetmiş yaşındaydı ve oturma odasının köşesindeki küçük bir masada basit sözleşmeler yazıyordu, bu yüzden Nash bu tehditten pek endişe duymuyordu. Onu endişelendiren şey, Samuel Albany'yi Margaretta'nın ulaşamayacağı bir an önce uzaklaştırmaktı. Evet, ondan böyle bir sır sakladığı için ihanete uğramış hissetti ve bu keşif, göğsünü bir kriket sopasıyla oyulmuş gibi hissettirdi, ama yine de onu mutlu etmek, güvende tutmak istiyordu.

"Belki beyler," Nash masasının arkasındaki koltuğa oturdu ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi, "aslında ne aradığınızı bilseydim size daha iyi hizmet edebilirdim."

Bay Fortescue'nun gözleri kısıldı, ama odadan pencereye doğru yürürken Bay Albany'nin bakışları puslu ve odaksız hale geldi. "İsmimi ülke çapında duyurmak niyetindeyim, Bay Banfield. Yarış ahırımızı büyükbabam başlatmış olabilir ama ben onu 19. yüzyıla taşımayı düşünüyorum. Herkesin bahsettiği ahır, Arap şehzadelerinin ziyarete geldiği ahır olacağız. Ve bunu yapan kişi olmaya niyetliyim."

Nash'e dönüp ellerini masaya dayayarak öne doğru eğilirken, yüz hatlarında ateşli bir tutku vardı. "Bir gün, Albany yarış ahırları benim olacak ve sonra..." Sözleri yarıda kaldı ve başını önüne eğip, sanki düşüncelerini topluyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Albany yarış ahırları, aile mirasımın önemli bir parçası Bay Banfield ve ben de bunun bir parçası olacağım."

Nash, Bay Fortescue'ya baktı ve adamın kararlı çenesinin ardındaki teninin solgunluğunu fark etti. Nash'in kafasında düşünceler birbirini kovaladı, bunların en önemlisi, Samuel Albany'nin yeteneklerini tam olarak kontrol edemediğiydi. Güç ve prestije takıntılı bir adamdı ve kendisi için almadığı sürece üçüncü bir oğul olarak bunlardan hiçbirini elde etmeyi bekleyemezdi. Bu da onu Margaretta için tehlikeli yaptı.

Nash'in zihnini gıdıklayan bir düşünce, bir fikri harekete geçiren belirsiz bir hatıra. Samuel'in tutkusunun yeniden yönlendirilmesi ihtimali var mıydı? Nash'in ona, aile ahırının kontrolünü devralmayı beklemek yerine şimdi bir isim yapmasına izin verecek bir yönü gösterebilmesi mümkün müydü?

"Bir aile mirasına duyulan tutku takdire şayan." Nash boğazını temizleyip ayağa kalktı ve alçak bir masanın üzerindeki dergi yığınının doğru ağır ağır yürüdü. Hatırladığı makale birkaç aylıktı ama bir bulabilseydi... . Yığının en altında *Sporting Magazine*'in bir nüshası duruyordu, kenarları kendi etraflarında kıvrılıyordu. "Belki de bu, bir bütün olarak sporda bir iz bırakmak için daha iyi bulunabilir."

Dergiyi masasına geri götürüp bir kez daha sandalyesine yerleşirken Nash'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Bu konuşmayı çok dikkatli yapması gerekiyordu . Bay Fortescue'nun kızı ya da Bay Albany'nin aile durumu hakkında bir şey

bildiğini söyleyemezdi. Bir kelime, bir sürçme felaket olabilir. En güvenli şey sessiz kalmaktı ama az önce konuşmayı yönlendirmesini gerektiren bir öneride bulunmuştu.

Oh iyi. Bir kuruş için. . . "İrlanda'da yeni bir yarış tarzı var."

Dergiyi masasının üzerine koydu ve "Tuhaf Bir At Yarışı" başlıklı bir makale açtı. Bay Albany gazeteyi aldı ve okumak için yakındaki bir sandalyeye oturdu, ama Bay Fortescue, değerlendiren ve düşünceli gözleriyle Nash'e odaklanmaya devam etti.

Nash yutkundu. "Ben pek sporcu değilim beyler ama bana öyle geliyor ki doğru liderlik bu boş bahis fikrini alıp onu bir at yarışı imparatorluğuna çevirebilir." Bu muhtemelen işi fazla abartmaktı ama Nash artık geri adım atamazdı.

Bay Albany başını kaldırdı. "Yarısta atlayışlar mı yaptılar?"

"Evet." Nash, Bay Fortescue'ya göz ucuyla baktı. "Ve eğer birisi böyle bir yarış için özel bir eyer yaparsa, bu şüphesiz yarışçının avantajına olur."

"Kuşkusuz," diye mırıldandı Bay Fortescue. "Böylesine yeni bir şeyi İngiltere kıyılarına getiren ilk kişi olmak büyük bir başarı olurdu. Kesinlikle bir İrlandalının yapabileceği bir şey değil."

Bay Albany dergiyi bacağına vurdu. "Fortescue Saddles bunun övgüsünü almayacak. Bunun için yapacağın herhangi bir eyer, sadece Albany'nin kullanımı için olacak."

"Elbette." Bay Fortescue boğazını temizledi. "Ama bu yarışın nasıl yapıldığını incelemem gerekiyor."

Nash masasının üzerindeki bazı boş kağıtları karıştırdı. "İsterseniz, bu yeni atlama yarış tarzı için eyerlerde yapılacak herhangi bir geliştirmenin, Albany ahırlarının özel kullanımı için olacağı konusunda şimdi bir anlaşma hazırlayabiliriz."

Bay Albany, her şeye münhasır haklar verme fikriyle övünüyor gibiydi. "Evet. Eyere bizim adımızı bile verebiliriz. Öncelikli bir gelişme olması gerekir."

"Elbette." Bay Fortescue rahat bir nefes alarak sandalyesine çökmüş gibiydi. Belki de haftalardır ilk kez rahatlamıştı. Ne zamandır bu deliyi ülke çapında takip ediyordu?

Bay Albany, "Bunu bir an önce kontrol altına almalıyız," dedi ve ardından duraksadı. "Fakat kendimizi ihmal edemeyiz. . . mevcut proje."

Bay Fortescue koltuğunda iyice gerildi. "İrlanda'ya gidip bunu çalışmamız için geçen sürede hiçbir şey değişmeyecek. Döndüğümüzde sorunu çözebiliriz."

Nash, adamın geri döndüklerinde sorunun kendi kendine çözüleceğini ve Margaretta'nın ya bir kızı olacağını ya da erkek olsaydı bebeği saklayacak güvenli bir yer bulacağını umduğunu biliyordu. Margaretta ya da bebeğin yoklukları boyunca hayatta kalamayacakları alternatifi, muhtemelen Nash'in düşüncelerini tek başına yemektir. Hiçbir baba kızı için böyle bir sonu düşünmek istemez.

"Sanırım." Bay Albany, Nash'e başını sallamadan önce kucağındaki makaleye baktı. "Kağıtları hazırla."

Öğleye doğru Bayan Lancaster kapıdan içeri girdiğinde, Margaretta kaba beyaz bir gömleğin yırtık omuz dikişine küçük, düzgün dikişler atıyordu. Kadınlar hâlâ masada oturmuş Margaretta'nın önündeki olasılıkları tartışıyorlardı ama Katherine onlar konuşurken en azından kayda değer bir şeyler yapmaları gerektiğini açıklamıştı.

Margaretta'nın temizlik becerilerinin kesinlikle eksik olduğu yerlerde, dikiş dikmesi neredeyse yemek pişirmesi kadar başarılıydı. Akşam yemeği için bir güveç ısıtmak için ateşin üzerine bir tencere koymuştu bile.

Bayan Lancaster küçük kulübeye girince konuşmalar durdu. Üçüne de gülümsedi. "Bakın hanımlar. Şeytan seni yere sermeyi tercih ederken hayattan en iyi şekilde yararlanmak. Seninle gurur duyuyorum."

Daphne kızardı ama yaşlı kadın kollarındaki bohçaya bakmak için öne çıkarken bakışlarını kaçırmadı.

"Ah, ne kadar tatlı bir ufaklık." Dükkan sahibi başını kaldırıp gülümsedi. "Ya diğer küçük tatlımız? Orada işleri hallettik mi?"

Katherine ve Daphne uzun bir süre birbirlerine baktılar. Pek çok olası ayrıntı tartışılmış olsa da, henüz gerçek bir anlaşmaya varılmamıştı. Sonunda Katherine hafifçe başını salladı. "Margaretta'nın bebeğini elimizde tutuyoruz."

Doğruca Margaretta'ya baktığında Bayan Lancaster'ın gülümsemesi dondu. "Bebeğinizi geride mi bırakacaksınız?"

O ana kadar, Margaretta gerçekten bu şekilde düşünmesine izin vermemişti. Bunu daha çok ihtiyacı olan biriyle ilgilenmek olarak düşünmüştü. Biraz ayrılıkla kişisel olmayan bir şekilde yapılabilecek bir hayır işi gibi. Ama o anda, Bayan Lancaster'ın yüzündeki hüznün ve hatta muhtemelen hayal kırıklığıyla bebeği tam da böyle oldu. *Onunki*.

Yine de gerçekleri değiştirmede. "Getirecek bir çeyizim ya da hayata başlayacak bir şeyim yok. Eve gider, evlenir, doğduğum hayatı ararsam, yardım için geri gönderebileceğim param olur. Eğer bir kızsam, onu tutabilirim. Aksi halde..." elini beline koydu- "alabileceğim bir risk değil."

Katherine içini çekti. "Değeri ne olursa olsun, bence John'un ailesine söylemelisin. Bence seni korurlar."

"Samuel, İngiliz topraklarında yaşayan tek oğulları. Benim yerime ona inanmaları riskini göze alamam." Margaretta iğneyi kendine saplamamak için duraksadı. "Onlarla, çatıları altında yaşamam için ısrar edecekler. Samuel'den saklanmak artık bir seçenek olmayacak."

John'un ailesine bebekten bahsetmemek büyük bir riskti. Bir erkek olduğu ortaya çıkarsa, mirasçı sıradaysa, John'un olduğunu iddia ettiğinde ona inanırlar mıydı? Yoksa çocuğunu doğuştan hakkı olmayan bir hayata mı mahkum ediyordu?

Bayan Lancaster, Margaretta'ya sınıksı sarılmak için masanın etrafından dolandı. "Merak etme hiçbirini. Tanrı bunun bir zerresine bile şaşırmadı. Sözlerime dikkat et canım, Herkes için yeterince büyük bir planı var. Ve bazen," -Margaretta'nın saçına bir öpücük kondurdu- "bu planları anlamak zor."

Margaretta, Bayan Lancaster'ın açık sevgisiyle ne yapacağını bilemedi ama bu, onun ağrıyan kalbine bir merhem gibi geldi. Daphne ve Katherine ellerini masanın üzerinden uzattılar ve Margaretta ile parmaklarını birbirine doladılar. Bu an, her ne sebeple olursa olsun kendilerine emanet edilen bu hayatlarla ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarına dair kadınların yemini gibiydi. Yanlış bir şey yaptıklarına dair korkunun yol açtığı duygu, onu alt etti.

Bu bebeklerin, bu dünyada kendi yollarını çizeceklerse, çok fazla rehberliğe, çok fazla eğitime, her şeye ihtiyaçları vardı. Ne yaptığını bilmeyen dört hanım becerebilir miydi?

Bu, onun yatağına girip bir hafta boyunca dışarı çıkmama isteği uyandırmasına yetmişti. Sonra Benedict battaniyesinin arkasından baktı, ona göz kırptı ve geçirdi.

Ciddi sessizliği en temel sesler bozduğunda, dört kadın gözyaşları yerine kahkahalara boğuldu ve Margaretta, Bayan Lancaster'ın haklı olduğunu biliyordu. Kendini ne kadar kaybolmuş hissederse hissetsin, bunların hiçbir Tanrı için sürpriz değildi.

Kontrat üzerinde çalışmak günün büyük bir kısmını aldı ama akşama doğru iki adam da gülümsüyordu. Bay Fortescue gülümsüyordu. Bay Albany, kremayı çalmış kendini beğenmiş bir kediye benziyordu.

Nash, adamlara anlaşmanın temiz kopyalarını çıkaracağına ve bunu Londra'ya ve erkeklerin seyahat etmeyi planladıkları İrlanda, Newcastle'a göndereceğine söz verdi.

Etrafta el sıkışıldı ve Bay Albany sahneye çıkmak için çok geç olup olmadığı konusunda sesler çıkardı. Sonunda sabaha kadar beklemeye karar verdi. Bay Albany bu kararı kendi kendisiyle tartışırken, ne Nash ne de Bay Fortescue bir şey düşünmediler. Sadece onaylayarak başlarını salladılar.

Bay Fortescue, Nash'e biraz şüpheyile bakmaktan asla vazgeçmedi ve sessizce, "Bu seyahat düzenlemelerini bir ara yine de tartışmak isterim," dedi.

Nash nasıl cevap vereceğini tartıştı. İrlanda'ya seyahat etmenin ve kızını terk etmenin yaşlı adam için zor bir olasılık olması gerektiğini biliyordu, ama bunu kızı güvende tutmak için yapacaktı. Bay Albany, adının bir yıl içinde bu yeni at yarışı tarzıyla eşanlamli hale geleceğine ikna olduğundan, şu anda hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. Yine de Nash, babasıyla belirsiz ifadeler dışında herhangi bir şey konuşarak bu yeni çekiciliği test etmeye istekli değildi.

"Zamanı geldiğinde o bölgede hizmet edebileceğime eminim."

Bay Fortescue'nun gözleri kısıldı, muhtemelen Nash'in gizli anlamını okumaya çalışıyordu. Sonra, Nash'in omzunun ötesinde bir şey algıladığında gözleri büyüdü.

Nash dönüp diğer adamın dikkatini neyin çektiğini göremeden kapı açıldı ve Bayan Lancaster'la birlikte ofise hafif bir esinti girdi. "İyi akşamlar beyler."

Bayan Lancaster, Margaretta'nın çantasını önünde tutarak Bay Albany'nin yanında vals yaparak giderken, Nash yutkundu, paniğe kapılmamaya çalıştı. Adamlara başıyla selam verdi ve masanın etrafından dolanarak valizi gözden uzak bir yere koydu. "Bölmek istemiyorum. Bay Banfield, bugünkü teslimatlarımda bana yardım etmeyi kabul etti. Bu eski kemikler eskisi gibi yapamıyor."

Kıkırdadı, tamamen rahat görünüyordu ve varlığının yarattığı gerilimden habersizdi. Neyse ki, Bay Albany de aynı derecede cahil görünüyordu.

Öte yandan Bay Fortescue, arkasında yerde duran çantayı görüyormuş gibi Nash'in masasına bakıyordu. Bakışları sonunda Nash'inkilerle buluştuğunda sertçe döndü. "Bu . . . anlaşma. Bunda benim çıkarımı gördüğüne güveniyorum? Tüm ilgi alanlarım?"

Nash, Bay Albany düşündüğünden daha zeki olabilir diye aptalı oynamayı düşündü ama bunu adama yapamazdı. Normal işini bir kenara bırakıp sırf kızını korumak için İrlanda'ya kadar seyahat etmeye istekli her baba, onun güvende olduğunu bilmeyi hak ederdi. "Tabi efendim." Nash yutkundu ama ağzında nem kalmamıştı. "Sana ait olan her şeyin korunduğundan emin olacağım."

Bay Albany ofladı. "Evet, evet, son birkaç saati tartışarak geçirdiğimiz şey bu değil miydi? Şimdi, hadi gidelim. İrlanda'ya geçiş hakkında bilgi almak için adamımı önden göndermem gerekiyor.

Gerginlik Nash, Bay Albany'nin adamının onlarla birlikte seyahat edeceği haberini duyunca kaslarından sızdığını bilmiyordu. Bay Fortescue son bir bakışla ayağa kalktı ve Bay Albany'yi kapıya kadar takip etti. Portalda durakladı. "Bunu hissettiğiniz herhangi bir güncelleme. . . anlaşma ihtiyaçları. Bana haber gönderecek misin?"

Nash başını salladı. "Ekspres göndereceğim, efendim."

Bay Fortescue üzgün görünüyordu ama başını salladı ve Bay Albany'yi sokağa kadar takip etti.

Nash bitkin bir halde sandalyesine çöktü.

Bayan Lancaster gülümsedi. "Eh, bu iyi gitmiş gibi görünüyor."

Nash başını sandalyesine yasladığında göğsünden bir inilti kaçtı. "Burada ne arıyorsunuz Bayan Lancaster?"

"Bunu bu gece Margaretta'ya teslim etmelisin. Bacaklarımın o yokuşu tekrar çıkmaya dayanabileceğini sanmıyorum."

Nash, dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Bayan Lancaster, tuhaf ayaklarını sürüyerek yürüyüşüne rağmen muhtemelen bir sancı hissetmeden önce Avebury'ye kadar yürüyebilirdi. Yine de ona asla yalancı diyemezdi. Ancak bu, çantayı teslim etmek istediği anlamına gelmiyordu. Margaretta'yı görmeye hazır değildi. Hiç olacağından emin değildim.

Çocukluydu. Böylesine canlı, korkunç ayrıntılarda bunun ne anlama geldiğini biliyordu, nihai riski, olası yıkıcı sonucu biliyordu. Ve bunu düşünmek istemiyordu.

"Eşyalarına ihtiyacı var." Bayan Lancaster kaşlarını çattı, bu o kadar yabancı bir ifadeydi ki, kasları gereken konuma getirmek için yüzü çatlamış gibiydi. "Ve onları ona götüreceksin."

ONUNCU BÖLÜM

Nash, Margaretta'nın çantasını aldı çünkü, şey, çünkü almamanın bir yolunu bulamıyordu. Yine de bu, onu görmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Çantayı verandada bırakmış, kapıyı çaldıktan sonra şakacı bir çocuk gibi kaçmış, kulübede bir bebek ve hamile bir kadın yerine veba varmış gibi kaçmıştı.

Yine de, babası ve Samuel Albany'nin şehirden ayrıldığını ve onu arama çalışmalarının şimdilik askıya alındığını belirten bir not eklemişti. Not, ayrıntılar konusunda hafifti ve muhtemelen cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkardı. Bir yanı onun onu arayıp daha fazla bilgi isteyeceğini umuyor muydu?

Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu. Tek kelime etmeden iki hafta geçti.

Bayan Lancaster'ın dükkânına da dönmedi, bunun yerine kulübedeki diğer kadınlarla kalmayı seçti. Yemek yapmak, bahçıvanlık yapmak ve dikiş dikmek artık günlerini alıyordu. Bayan Lancaster'ın dükkânına neredeyse her gün yaptığı ziyaretler devam ettiği için biliyordu. Hayatında Margaretta olmadan daha iyi durumda olduğunu kendi kendine söylese de onun nasıl olduğunu, ne yaptığını merak etmekten kendini alamadı.

İlk başta, Bayan Lancaster ona bir şeyler anlatmaktan mutlu olmuştu, hatta kadınların Margaretta'nın bebeği için bir planları olduğunu bile söylemişti. Ancak günler geçtikçe, Bayan Lancaster'ın güncellemeleri kaşlarını çatmaya ve dik dik bakmalara dönüştü.

Yine de Nash her gün geri döndü çünkü bir şeyler öğrenmesinin tek yolu buydu. Önemli bir şey olursa, Bayan Lancaster kesinlikle kendi kendine empoze ettiği sessizliğini bozardı.

Umursamaması gerektiğini bildiği halde.

Nash önündeki kağıtlara baktı. İki gündür masasına yayılmış olanların aynısı. Taşradaki yaşamın şehirdekinden daha yavaş ilerlediği doğru olsa da, müşterileri ondan hâlâ kendisine para ödedikleri işi fiilen yapmasını bekliyordu.

Bay Jacobson'ın kızı için yeni çeyiz anlaşmasını yazmaya niyetlenerek onu kağıda döktü. Bu basit bir şeydi, ailesinin evlilik sözleşmesiyle belirlenen bir miktar para. Nash'in onu tamamlaması bir saatten fazla sürmemeliydi.

Yine de işte buradaydı, sabahın büyük bir kısmını tüy kalemını kağıda dökmekle geçiriyordu.

Ucu mürekkebe hiç batırmadığını fark edene kadar iki satır geçmişti.

Nash tüy kalemını çizik ama boş kağıdın üzerine fırlatarak masasından uzaklaştı ve odanın diğer ucuna yürüdü. Tekrar masasına baktığında diz deliği ve ona bakan çekmeceler onu rahatsız etti.

Bir partner masanız var ama partneriniz yok.

Burada, küçük Wiltshire avukatının ofisinde bir ortağı olması ona mantıklı gelmese de, bu ifade hayatının geri kalanında boş koridorlarda da yankılanıyor gibiydi. Ortağı yoktu. Gerçekten kimsem yoktu. Kendilerine çok bağlı, çok koruyucu hissettiğini iddia ettiği kasaba halkına bile kol mesafesinde kaldı.

Ama yine de umursuyordu, çünkü bir gün görmeye alıştığı kişilerin kapısını ölümün çalacağını biliyordu. Bayan Lancaster sonunda Bay Lancaster'ı cennete kadar takip

edecekti. Henry Milbank, kasabadaki işletmelere kömür taşımaya artık kaldıramayacak hale geldiğinde, daha genç ve daha güçlü bir kişi tarafından değiştirilecekti. Adam daha şimdiden yavaşlıyor ve çirak almaktan bahsediyordu.

Çünkü yetiştirecek oğlu yoktu. Hayat Bay Milbank'ı yaralamıştı ve bir daha asla denememişti.

Ama en azından denemişti. Lewis ve Mary gibi. Nash böyle bir başarı iddiasında bulunamazdı.

Nash, katılımını sınırlayabileceğini ve dolayısıyla acısını sınırlayabileceğini düşünerek hayattan uzaklaşmıştı. Tıpkı Margaretta'dan uzaklaştığı gibi. Onu içeri alamazdı, kalbini ona veremezdi, sadece kız kardeşiyle aynı kaderi paylaşması durumunda kalbini onun yanına gömmek zorunda kalacaktı.

Margaretta'nın çocuğunun doğumundan sağ çıkamayacağı fikri Nash'i sarstı ve onu dizlerinin üstüne çöktürdü. El yordamıyla bir sandalyeye doğru ilerledi ve başını ellerinin arasına alıp ciğerlerine büyük, yutkunarak havayı çekmeden önce kendini koltuğa çekti. Hava, dudakları karıncalanmaya başlayana kadar inip kalkan göğsüne girip çıktı.

Çok geçti.

Margaretta ölürse yıkılırdı. Acı çekeceği düşüncesi bile gözlerinden yaşların akmasına neden oldu. Ya yaşadıysa? Fikrini değiştirip çocuğu elinde tutacak mıydı? Burada kalır mıydı? Parası, işi, yaşayacak yeri yoktu, görünüşe bakılırsa zaten sınırlı bir gelire sahip olan arkadaşlarıyla kalmıyordu.

Nash, yıllar boyunca yazdığı tüm sözleşmelerden ve belgelerden, seçeneklerinin sınırlı da olsa fazla olduğunu biliyordu. Onlar yoktu. Evlenmek zorunda kalacaktı.

Ve Nash olmayan biriyle evlenirdi.

Çünkü ondan uzaklaşmıştı. Bayan Lancaster'a onu sordu mu? Onun yokluğuyla ihanete uğramış hissetti mi? Onu reddetmiş gibi hissetmesi gerekiyordu. Ne de olsa, sırrı ortaya çıktığından beri onu bir kez bile görmemişti. Muhtemelen onun durumuyla başa çıkamayacağını - oldukça doğru bir şekilde - tahmin etmişti.

Ama yapabilir miydi? Geçen iki haftayı geri alabilseydi, geri dönüp aralarında kabul edilmeyen duyguların doğru ve gerçek olduğuna onu ikna edebilseydi, değil mi? Sessizce reddedilmesinden geri dönmenin bir yolu var mıydı?

Bundan daha fazlası, risk alabilir miydi? Çocuğun babası o değildi ama sonuçları olursa acı çekecek kişi o olabilirdi. Önemli miydi?

Ofisinin kapısı tıklatılarak açıldı ve içeri gireni karşılamak için ayağa kalktı. Ne de olsa hâlâ yürütülmesi gereken bir iş vardı ve yakında sahip olduğu tek şeyin bu iş olması kesinlikle mümkündü.

Margaretta büyüyen karnının yan tarafını ovuşturdu. Geçen hafta biraz yuvarlaktan bariz bir şekilde büyümüşe benziyordu. Temiz havayı solumak için daha fazla alana ne kadar ihtiyacı olursa olsun, onu içeride tutmak için yeterliydi. Marlborough şu anda yazlık evlerine giden İngiltere'nin seçkinleriyle doluydu. Samuel'e, İrlanda'da bile olsa, konumu veya durumu hakkında bilgi verme riskini göze alamazdı.

Şimdilik Bayan Lancaster'ın kulübesindeki küçük odayı dolaşmakla yetinecekti.

Elinde ani bir yalpalama tökezlemesini durdurdu. Oldu ... olabilir mi?

Aniden zayıflayan dizlerini sabitlemek için bir eliyle duvara dayanmış olan Margaretta, diğer elini tuttu ve az önce çırpınan yere sertçe bastırdı.

Yine oradaydı.

En kısa vardiya, farklı olduğunu bilmesi dışında, yaşadığı diğer küçük ağrı ve ağrılardan neredeyse hiçbir şey ve pek farklı değildi. Onun bebeği olduğunu biliyordu.

İçinde bir bebek vardı, yaşayan bir şey ve artık bildiği bir şey değildi, sanki kendi hesaplarını ve İngiltere Kralı'nın kim olduğunu biliyormuş gibi. Bu gerçektir. Yepyeni bir insan yetiştiriyordu. Bir gün mahalle çocukları gibi koşup gülecek bir çocuk.

Büyümeyi ve başka birinin önderlik ettiği bir adam olmayı öğrenmesi gereken bir oğul.

Ya da Margaretta çocuksuz olduğunu iddia ettikten sonra John'un ebeveynlerinin onu kabul edeceğini varsayarsak, açık bir aidiyet veya amaç duygusu olmadan büyüdüğü kadar güçlü olması gereken bir kız çocuğu. Onu sahiplenmek için gerçek bir motivasyonları yoktu. Çoğu için, bir kız çocuğu, sosyal veya ekonomik kazanç için evlendirmek için basit bir pazarlık aracıydı.

Margaretta yere kaydı ve bir oğul olması için dua ederek kollarını beline doladı. Öyle olursa onu geride bırakmak zorunda kalacağını biliyordu ama Bayan Lancaster ona bu küçük kasabada bakılacağına dair güvence vermişti. Babasının soyuna yakışmayan basit bir hayat olurdu ama güvende olur, hatta belki sevilirdi.

Onu terk etmek hayatta kalmak adına olacaktı ama Margaretta bundan sağ çıkacağından emin değildi. Zor olurdu ama en azından o bilirdi. Eğer o iyiyse, hayatının geri kalanında her gün merak etmesi gerekmeyecekti. Hangisi daha kötü olurdu? Annesinin zengin tüccar yetiştirme tarzı ile babasının küçük çocuğu aristokrasisi arasında sıkışıp kalan kızının hayattaki yerini bulmak için mücadele etmesini izlemek mi yoksa oğluyla gülümsemeleri ve sarılmaları kaçırmak mı?

Daphne'nin kendi oğluyla birlikte cıvıldadığını ve güldüğünü görmüş, Benedict tek başına başını kaldırıp küçük yumruğunu havada salladığında Katherine'le birlikte tezahürat yapmıştı.

Margaretta'nın titreyen eli bir kez daha karnının üzerinden geçti. Bu ufaklık için yapılan tezahüratların bir parçası olmama ihtimali vardı.

Başını duvara yaslarırken Margaretta'nın dudaklarında tuzlu gözyaşları birikti. Dikkatsizce yüzünü sildi, elinin ıslak çıkmasına neredeyse şaşırmıştı. Çocuk için mi yoksa kendisi için mi ağlıyordu? Önemli miydi? O tek titremeye her şey değişmişti. Margaretta kendini bu bebekten bir daha asla tamamen ayıramayacaktı. Zaten kalbinde değil.

Tıpkı yeniden evlense bile bunun ilk evliliği kadar pratik olacağını bildiği gibi.

Taze gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Kendi kendine avukata âşık olmamasını, onunla bir hayatın çocuğunu doğuracağı bir hayat kadar olası olduğunu söylemesinin bir önemi yoktu.

Adil değildi. Tanrı'ya bağırarak ve tavana bağırarak istiyordu. Her şeyi doğru yapmıştı. Çok az şansı olan ikinci bir oğul olsa bile, sosyal merdivende daha yüksek bir aileye katılarak babasının konumunu ilerletmeye çalışan genç bir İngiliz kızının nasıl olması gerektiğine dair mükemmel bir model olmuştu.

Her şeyi doğru yapmıştı. Öyleyse hayatı neden şimdi alt üst oluyordu?

Nash sokağın sonunda durup sahada oynayan çocuklara baktı ve daha birkaç hafta önce benzer bir sahne izlediği bir akşamı hatırladı; değişmek üzere.

Üç erkek çocuk üst üste yığıldı, güldüler ve ciyakladılar, diğer dört çocuk ise etraflarında dönüp tezahürat yaptı.

Margaretta'nın oğlu bir gün bu sahada oynayacak mıydı? Soluk tenli ve koyu saçlı bir çocuk, pazar günü diğer mahalle çocuklarıyla birlikte şekerinin kırılan şekerleri bedavaya vereceğini umarak sıraya girer mi?

Bu, elbette, anne ve çocuğun doğum sürecinden sağ çıktıklarını varsayıyordu.

Bir hancının dördüncü oğlu olan Richard, başının üzerinde bir tür kumaş örerek sürüden ayrıldı. Kasaba bankacısının en büyük oğlu Yeremya onun peşinden koştu. Çocukların parkta koşamayacak kadar yaşlandıklarında arkadaş kalma şansları zayıftı ama gelecek şu anda hayattan zevk almalarını engellemiyordu. Geçmiş de değildi.

Bundan öğrenilecek bir şey vardı. Belki de İsa, "Öyleyse yarını düşünmeyin; çünkü yarın kendi işlerini düşünecektir" derken bunu kastetmişti. Belki de bugün için yaşamak buydu, çünkü kesinlikle burada ve şu anda ilgilenmesi gereken yeterince şey vardı. Ve eğer bugün için yaşıyorsa, neden gününü bu kadar perişan edecek şeyler yapıyordu?

Neredeyse yolun geri kalanını yeşillik boyunca koşarak sokağın aşağısındaki küçük kulübeye gitti. Bunu gerçekten yapacak mıydı? O kapıdan geçip asla yapmamaya yemin ettiği her şeyi mi yapacaktı?

Evet oydu. Çünkü onu zaten seviyordu.

Tek soru, hayatlarının geri kalanını birlikte ona ne kadarını göstermek için harcıyı harcamayacağıydı. Yüzünde haftalar sonra ilk kez özgür bir gülümseme belirdi çünkü sonunda o korkuyu salıvermeye ve birbirlerine getirdikleri neşeye tutunmaya karar vermişti.

Vuruşu cevapsız kaldı, bu yüzden az önce bulduğu kırılğan ümidi kemirerek endişeyle kapıyı iterek açtı. Dünya tarafından unutulmak için ellerinden gelenin en iyisini yapan üç kadından en az birinin evde olması gerekmez mi?

Kapıyı iterek açarken menteşeleri üzerinde gıcırdadı.

Benedict'in ana odada uyumadığını umarak yüzünü buruşturdu.

Ancak Margaretta'yı duvara toslamış halde görünce, aklındaki son şey bebektir.

Margaretta mı? Yarı koşarak, yarı kayarak onun yanında dizlerinin üstüne gelene kadar odada ilerledi. "Aşkım, neyin var?"

"Yapma-" titreyerek derin bir nefes aldı - "Bana öyle deme. Bana öyle seslendiğini hatırlamak istemiyorum."

Yüzünü avuçladı ve bir gözyaşı yakalamak için başparmağını yanağında kaydırды. "Duymanı istiyorum. bilmeni istiyorum. Çünkü bu doğru. Sen benim aşkımsın ve geçen haftaları bunu bilmeden yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Cevabı, kalbini yakan, kendini korumak için ördüğü duvarın son parçasını da yıkan titrek, titreyen bir feryat oldu. Yere onun yanına oturdu ve onu kucağına aldı. Kollarında kendini o kadar iyi hissediyordu ki, o daha hiçbir şey kaçırdığını fark etmemişken ona kendini bütün hissettiriyordu. Omzunda ağlarken, onu tuttu, yatıştırıcı bir eliyle sırtını ya da topuzundan kurtulan buklelerini ovuşturdu.

Aklının bir köşesinde bir suçluluk duygusu kıpırdandı. Aklının hızla gittiği yönle aynı fikirde olduğunu anlayana kadar onu bu şekilde tutmaya hakkı yoktu. Sanki kendine

yeniden hissetmek, hayata yeniden katılmak için izin verdiği an, her şeyden çok istediği tek şeye doğru fırlamıştı.

Margaretta.

Aklının bir kısmı şimdiden evlilik düşünceleriyle dolmuştu, aslında kasabada yaşamadığı için hangi kilisede yasakları okuyacağını tartışıyordu. Belki de sahneye çıkıp Londra'ya gitmeli ve özel bir lisans almayı görmeli, böylece komplikasyonlardan tamamen kaçınabilir ve sessizce evlenebilirler.

Başını duvara yasladı ve kendine gülmemeye çalıştı. Fikrini değiştirdiğinde bunu tüm kalbiyle yaptı, değil mi?

Margaretta'nın ağzından son bir hıçkırık koptu ve onun kucağında doğrularak gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü öfkeyle sildi. Lekeli ve biraz şişmişti ama umursamadı. Ona göre bu güzeldi, çünkü bu, kadının onu içeri almasına, zayıf noktalarını ve içsel korkularını görmesine izin vermesi anlamına geliyordu. Bir kadının bir erkeğin onu ağlarken görmesine izin vermesinin bir anlamı vardı.

"Öyle demek istemiyorsun," diye fısıldadı.

"Evet." Nash yutkundu. "Evet."

Elini karnının ortasına koydu ve aşağı baktı. Kıvrılmış haliyle, orada olduğunu bildiği hafif tümseği, bol eteklerinin neredeyse gizleyebildiği kıvrımı, rüzgar onları vücuduna bastırana kadar görmek imkansızdı. Aşkının onun o kısmına kadar uzanmadığını mı düşünüyordu? Başka bir adamla yarattığı bebeğe, onun sevmediğini bildiği bir adama mı?

Nash onun elini onunkiyle kapattı. "Ben de senin çocuğunu seviyorum. Bizim çocuğumuz. Ya da en azından olabilir. Nash'in ciğerlerine çektiği nefes onu ürpertti. Benimle evlenirsen ikinize de sahip olabilirim - ikinizi de seviyorum. Tıpkı Tanrı'nın bana gösterdiği gibi, her günün yaşamak için yaratıldığını size gösterin."

Sulu kahverengi gözleri onunkilerle buluştu.

Nash, "Ben yaşamıyorum," diye fısıldadı. "Hayattan saklanıyordum, güvende kalmanın zarar vermemenin bir yolu olduğunu düşünüyordum ama bu sadece ölüm gelip çatmadan önce ölmenin bir yolu. Artık böyle olmak istemiyorum. Tanrı'nın bana vermek için bıraktığı her nefeste yaşamak istiyorum. Yaşamak istiyorum ve bu nefeslerin olabildiğince çoğunu sizinle paylaşmak istiyorum.

Umut olduğunu düşündüğü bir şey gözlerinde dalgalandı, ancak bir kez daha söndü. Dudağını dişlerinin arasına aldı. "Samuel-"

"Bizimle bir ilgisi yok. Bu bebeğin benim olduğunu iddia edeceğim ve biz kabul etmedikçe dünya aksini söyleyemeyecek.

Eğer bir erkek olsaydı, onu muhtemelen hayattaki daha büyük bir amaçtan alıkoyduklarına dair komplikasyonlar ve suçluluk duygusu olabilirdi. Ama unvanlar sevgi ve güvenlikten daha mı önemliydi? Aristokrasinin ucundaki bir konum dışında, olası varis varsayımının bu çocuğu Nash'in sağlayamayacağı bir şey var mıydı?

Kararı Margaretta'ya bırakacağını bilerek derin bir nefes aldı. İstese rahmetli kocasının ailesinin yanına gider, onlara her şeyi anlatırlardı; ama yapmasaydı, bu çocuğu seve seve kendi çocuğu gibi büyütürdü.

Naz konuşmaya başladı. Hayatlarının nasıl olabileceğine dair zihninde bir resim çizdi. Bu çocuğu - onların çocuğunu - kasabadaki diğer çocuklarla oynarken, pazar gününü dört gözle beklerken ve büyüyünce bir avukat, asker ya da olmak istediği herhangi bir şey olarak hayal etmişti. Margaretta çocukları şımarttığı için ona dik dik bakıyormuş gibi

yaparken, Bayan Lancaster'ın dükkânından çocuk nane şekerlerini gizlice almaktan bahsetti.

Her cümlesiyle onun gevşediğini, kucağına daha da yerleştiğini hissetti. Ara sıra kıkırdardı. Sonunda kolları vücudunun ortasından çözüldü ve ona dolanarak onu tamamen kucağına aldı.

Ait olduğu yer.

Naz derin bir nefes aldı. "Evlen benimle Margaretta. Burada kal. Beni sev. Gelin bu hayatı birlikte kuralım."

Cevap olarak öne eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Gözyaşlarının tuzunu tadabiliyor, vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

Odadan hafif bir klik sesi geldi ama bunun ne anlama geldiğini anlaması bir dakikadan fazla sürdü.

"Umarım bu evlendiğin anlamına gelir." Katherine sırtını kapıya yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını çatı.

Yanında, sarılı bir bebeği göğsüne bastırırken, Bayan Brightmoor kulaktan kulağa sırtıyordu. "Elbette öyleler. Birbirlerini seviyorlar."

Katherine'in ağzının bir tarafı kalktı. "Sanırım var, değil mi?"

SONSÖZ

İki ay sonra Nash, Bayan Lancaster'ın kulübesinden biraz ötede, kendisi ve Margaretta için kiraladığı evde yemek masasında oturuyordu. O sabah Margaretta'nın babasından, kendisinin ve Samuel Albany'nin yeni yarış tarzı için mükemmel olacak yeni bir eyer tasarlamak ve test etmekle meşgul olduklarını bildiren bir mektup almıştı. Fikir henüz tam olarak gerçekleşmemişti, ancak Samuel yeni bir saplantı bulmuştu ve stili spora getirmeye kararlıydı.

Nash, dikkatini Margaretta'dan uzaklaştırdığı sürece ona bol şans diledi.

Karısı arkadaşlarına akşam yemeği servis etmek için onun geniş göbeğinin etrafında manevra yaparken Nash'in dudaklarına bir gülümseme dokundu. Katherine ve Daphne, küçük Benedict'i getirmeyi ve haftada en az üç kez akşamı Margaretta ile geçirmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Bazen Bayan Lancaster da katılırdı.

Genellikle akşamlar gürültülü ve neşeli geçerdi ama bu gece Daphne sakin görünüyordu. Kaşığı tabağına sürtünerek, yemeği yemek yerine iteledi.

Margaretta kendi kaşığını bir kenara bırakıp kaşlarını çattı. "Neyin var Defne?"

Daphne başını kaldırdı, tatlı yuvarlak yüzü gergin ve ciddiye. "Sadece herkesin bir Nash'i olmasını diliyordum. Çok şanslısın Margaretta, çok şanslısın."

Herkes sırayla ondan Benedict'in o anda uyumakta olduğu beşiğe bakarken Nash'in yanaklarından sıcaklık yükseldi. Daphne'nin hüznünün nereden geldiğini söylemek zor değildi. İki kız Margaretta için inanılmaz derecede mutluyken, kimsenin Daphne'yi kurtarmaya gelmediği gerçeğinden kaçış yoktu.

Katherine elini masanın üzerinden uzattı ve parmaklarını Daphne'nin parmaklarına doladı. "Bunu yapacağız. Birinin Nash'i olacağız."

Margaretta'nın iri gözleri Nash'inkilerle buluştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, çocuğunuzu sizin için büyütmeye istekliydik ama artık buna mecbur değiliz."

Katherine yutkundu ve sanki teklif ettiği fikir onu yapmaya kararlı olmasına rağmen korkutmuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Yani başkası için yapacağız. Hepimiz biliyoruz ki bu imkansız durumla karşı karşıya kalan daha çok kız var."

"Ama hepsine yardım edemeyiz," dedi Daphne sessizce.

"Hayır," diye yanıtladı Katherine. "Ama birine yardım edebiliriz. Ve belki . . . belki bu yeterlidir."

Masanın etrafındaki grup sustu.

Nash'in aklında bir fikir oluştu. Muhtemelen vicdansızdı ve kesinlikle müvekkilinin aklındaki gibi değildi ama Nash çözümün mükemmel görüldüğünü inkar edemezdi. Tanrı'nın kendisi tarafından yaratılmış olabilecek biri. Yine de, "Ya birden fazla kişiye yardım edebilseydin?" diye fısıldamaktan fazlasını yapamıyordu.

Üç çift göz ona doğru döndü.

Daphne, "Kendimizi zar zor destekliyoruz, Nash," dedi. "Bir tane daha almak bile yeterince zor olacak."

Nash yutkundu. "Ya bunu düzeltebilirsek?"

Nash komşusunun atını ve arabasını ödünç alıp Bayan Lancaster'ı Benedict'i izlemeye ikna ettiğinde güneş gökyüzünde sürünmeye başlamıştı. Kadınlara ne demek istediğini göstermek için hâlâ yeterli zaman olmalıydı, ki bu iyiydi çünkü bunu açıklayacak sözcükleri bulabileceğini düşünmüyordu. Kısmen, önerdiği şeye hâlâ inanmadığı için.

Nash, arabayı Marlborough'dan çıkan bozuk bir yolda sürerken, hangisinin daha çok çarptığından emin değildi, kalbi mi yoksa beyni mi? Önermek üzere olduğu şey, vücudundaki her temkinli kemiğe aykırıydı. O bunu yapsa, onlar bunu yapsa, bu onların hayatları için ne anlama gelirdi? Margaretta'ya baktı, ona sokuldu.

Ama diğer birçok yaşam için ne anlama gelir? Çocukları bir yana, kendilerini geçindirecek hiçbir yolu olmayan Margaretta gibi kadınlar için mi? Hayatta kalmak için aşırı önlemler almaya zorlanan kadınlar mı?

İlk gün Margaretta'nın peşinden Bayan Lancaster'ın dükkânına gitmeseydi neler yapacağına dair hayaller zihnini meşgul etmeye çalıştı. Neler olabileceğini düşünürken midesi bulandı. Eve dönüp Samuel'le yüzleşmek zorunda kalsaydı ne olurdu? Eve hiç dönmemeyi seçseydi ne olurdu?

Başını salladı ve atları aşırı büyümüş bir yola yönlendirdi, dallar ve sarmaşıklar kafasına doğru sürükleniyordu.

Hayal ettiği şeylerin hiçbiri olmamıştı. Bunların hiçbiri olmayacaktı. Margaretta onun yanında güvendeydi ve daha o sabah çocuğunun tekmelediğini hissetmişti.

Kadınlar kıkırdayarak arabaya doğru düşen ağaçların arasından ittiler. Bu mülk uzun süredir Nash'in kontrolünde değildi ve özellikle bir bakıcı bulmak için onunla temasa geçen avukat, müvekkilinin mülk sahibi olmasına rağmen mülk için düzenlemeler yapma zahmetine girmediği için, sürücüyü temizlemek onun en büyük önceliği değildi. yıllardır.

Nash bakıcının bir çift kadın ve bir avuç çocuk olmaması için hiçbir sebep göremiyordu. Kasabada böyle bir çabayı destekleyecek, daha zahmetli işlerle ilgilenecek birkaç adam vardı. Ve çevredeki toprakların ihmali ve aşırı büyümesiyle kimsenin burada olduklarını bilmesine bile gerek yoktu.

Aşırı büyümüş çalıları yarıp geçtiler ve on yıldan fazla bir süredir sakinlerini görmemiş bir malikanenin önünde durdular.

Kıkırdamalar azaldı.

Katherine, araba sallanarak durana kadar yataktan atladı. "Nash, burası çok büyük."

Oldu. Evin çift kapılarına çıkan iki büyük merdivenle çevrili iki katlı dev sütunlar ön verandadan yükseliyordu. İki kanat orta kısımdan uzanıyordu ve üçüncüsü geriye doğru uzanıyordu ama kadınlar bunu henüz göremiyordu.

"Bir bakıcıya ihtiyacı var. Uzun vadeli bir çözüm oluşturmakla görevlendirildim."

Katherine bir evden Nash'e baktı, sonra tekrar geri döndü. Sonra bakışları Daphne'ye kaydı. "Ne düşünüyorsun?"

Daphne elini ağzına bastırdı ve önce Margaretta'ya, sonra Katherine'e baktı. "Sanırım beni kurtarmasaydın, Margaretta'dan daha zor durumda olurum. Bunu iletmek isterim."

Margaretta kollarını Nash'in koluna doladı. "Ve yalnız olmayacaksın." Nash'e baktı. "Hiçbirimiz olmayacağız."

Katherine bir nefes verdi. "Düşünmemiz gereken şeyler var. Bakıcının fonları bir pasel çocuğu desteklemiyor. Neyin üstesinden gelebileceğimize ve kime yardım edeceğimizi nasıl bileceğimize karar vermemiz gerekecek." Mülkiyete tekrar baktı. "Ama eğer yapmak istiyorsan, o zaman sana katılıyorum."

, Şimdi içinden patlamakla tehdit eden sevgiyle birlikte göğsünde bir amaç duygusu kabarıken, Margaretta'dan gözlerini ayıramadı . "Hepsini zeceğiz. Birlikte."

"Birlikte," diye fısıldadı Margaretta.

Nash ona hızlı bir öpücük vermek için eğilmeden önce gülümsedi. Tekrar yaşamak harika hissettirdi.

Kristi Ann Hunter'ın yazdığı *A Defense of Honor'un* zel bir rneği için okumaya devam edin

Umarız bu gizli incelemeden hoşlanırsınız

Haziran 2018'de mevcut
en sevdiğiniz kitapçada veya ziyaret ederek

BİRİNCİ BÖLÜM

LONDRA 1816 _

Vikont Wharton, Grableton kontluğunun varisi, Cambridge eskrim takımının gururu, gıpta ile bakılan parti konuğu ve hem Brooke'un hem de White'ın genel olarak sevilen üyesi Graham sıkılmıştı.

Etrafında dönen top her zamanki ışıltısını ve zarafetini taşıırken, son zamanlarda bir donukluk hayatın tüm parlaklığını alıp götürmüştü. Okuldan sonra dünyayı dolaşarak geçirdiği yıllar ona hayatın parlaklığını ve çeşitliliğini göstermişti ama İngiltere'ye döndüğünden beri rutinden başka bir şey olmamıştı. Yeni bir şey görmeyeli ne kadar olmuştu? Yeni biri? Üç yıl? Dört mü?

Gençliğindeki kadar macera peşinde koşmak istemiyordu -otuzunu bir geçte evde kalmaya fazlasıyla hazır- ama günlerinin biraz farklı olmasını istemek çok mu fazlaydı?

Her şey ve herkes aynı görünüyordu.

Bay Crispin Sherrington, "Bu yılın genç hanımları geçmiş yıllardan daha sevimli görünüyorlar," dedi ve Graham'ın aklını dalgın gezintilerinden alıp okuldan iki eski tanıdığıyla yaptığı konuşmaya geri getirdi.

Lord Maddingly, Bay Sherrington'a dirseğiyle vurdu ve kıkırdadı. "Cepleriniz ne kadar hafifse, keklikler o kadar güzel olur."

Konuşmalar bile aynıydı ve kırk saniyelik yinelemelerinde ilklerinden daha ilginç değillerdi. Farklı oyuncular ve ara sıra farklı motifler, ancak Graham repliklerini ezbere söyleyebiliyordu. "Bu yıl evlenmeyi düşünüyor musun, Sherrington?"

Sınırlı beklentileri olan ikinci bir oğul olan Sherrington, parmağını kravatının altına kaydırıp ve boynunu uzattı. Başka seçeneğim yok. Babam hastaydı ve o yere düştüğünde hiçbir şeyim olmayacak. Ağabeyim Seymour miras aldığı anda beni kesme fikrine biraz fazla heyecanlandı."

Çılgınca yüzünü buruşturdu. "En azından baban kumarda hepsini kaybetmedi. İçinde bulunduğum karmaşayı görmelisin. Çatıyı başımın üstünde tutmayı umuyorsam kasaları toplamalıyım.

Graham iç çekme dürtüsüne direndi. Bir adamın servetini ilerletmesi için daha iyi yollar vardı, ama bu görüş akranları arasında pek popüler değildi. Her iki adama da sahip oldukları fonlarla nasıl yatırım yapacaklarını öğrenmelerini veya hatta biraz tasarruf etmeye çalışmalarını önermek yerine, konuşmanın normal akışına devam etti. "En derin çeyiz kimde?"

Geçmiş deneyimleri ona umursuyormuş gibi görünmesi için gereken tek şeyin bu soru olduğunu söylüyordu. Diğerleri, Graham'ın katılımı olmadan bu konuda hararetli bir tartışma yürütebilirler. Bu iyiydi, çünkü bir adamın başka bir erkeği kızıyla evlendirmek için ne kadar para ödemeye razı olduğunu tartışırken heyecanlanamıyordu.

Birlikte bir hayata başlarken biraz destek almak her şey yolunda ve güzeldi, ama hanımın kendisinin biraz daha baştan çıkarması gerekmez mi? Ne de olsa, bir erkeğin hayatının geri kalanında görmek zorunda kalacağı tek kişi oydu.

Nasıl oldu da bu ikisiyle konuşmaya başladı? Graham'ın bakışları bir kez daha balo salonunda gezindi. Arkadaşları neredeydi? Kabul edildi, Bay Aaron Whitworth sosyalleşmeyi son derece garip bulduğu için muhtemelen toplantıya katılmıyordu, ama Oliver, Lord Farnsworth, buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Teras kapılarının yanındaki yeşil ışık Graham'ın dikkatini çekene kadar oda odaklanmamış bir bulanıklığa büründü ve Graham her şeyi odak noktasına getirmek için öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

Sonunda teras kapılarını keskin pencere camlarına ve ağır perdelere oturttuğunda, kimse yoktu. En azından, bir an önce gördüğünü bildiği yeşilin gölgesini giyen kimse yoktu.

Kapılar kapalıydı, eğlence düşkünlerini mevsim dışı soğuk geceden koruyordu, o halde bu kişi nereden gelmişti? Dışarı mı çıkmıştı? Geri mi geliyordu?

"Onun hakkında ne düşünüyorsun, Wharton?"

Graham bakışlarını uzak duvarda sıralanan pencereli kapılardan çekti ve Sherrington'ın kalkık kaşlarına baktı. Graham başını eğerek derin düşüncelere dalmış gibi görünmeye çalıştı. Ve öyleydi. Sadece o , diğer iki erkeği görmezden geldiğini, herhangi bir kızın erdemlerini dikkate almadığını ortaya çıkarmayacak bir ifade bulmaya çalışıyordu .

"Ailesi yeterince iyi," dedi sonunda. Bu odadaki her kız için geçerli olmalı. "Seni pek üzecek gibi değil."

Ne yazık ki, ikinci cümlede de uygulanmadığı pek kız yoktu. Kibarca yetiştirilmiş kadınların çoğu gülümsemek, sırtıtmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak için yetiştirilmişti. Onları dikkate değer ölçüde birbirinin yerine kullanılabilir yapan şeyin bir parçasıydı. Graham'ın otuz bir yaşında olmasının ve evliliğe yirmi bir yaşında olduğundan daha yakın olmamasının nedeni muhtemelen buydu. Karısını başka birinden ayırt edemediği için yakın dövüşte izini kaybetmek istemiyordu.

Graham'ın belirsiz ifadesine katılarak çılgınca başını salladı. Sen şehirde kalırken o taşrada yaşamaya bile razı olabilir.

Sherrington alay etti. "Bu saçmalığı karşılayamam." Kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyi bekleyeceğini mi düşünüyorsun, Wharton?"

Nasıl bilmeli? Ailesi, her sabah birlikte kahvaltı yapmaktan ve özel salonlarında gece geç saatlere kadar sohbet etmekten keyif alıyorlardı. Uzak evlilikler hakkında soru sorulacak kişi o değildi. Yine de arkadaşlarının, içine koyması için bir kova verseler bile sohbetin kendi payına düşen kısmını sürdüremeyeceğini bilmesini istemiyordu. Daha yerleşik ve daha az sosyal olmakla ilgili bir sorunum olmayacak."

Tabii kadın bir harridan ya da bluestocking değilse, ama Sherrington bunu keşfettiğinde, Graham'ın kötü tavsiyesinden daha büyük sorunları olacaktı. Tabii ki, Sherrington'ın böyle bir kadını düşünme şansı yoktu. Farklı ve akılda kalıcı bir şey aramıyordu.

Graham'ın aksine. Görünüşe göre onu sıkmayan biriyle tanışmak için o kadar çaresiz olduğu için bir elbise şeklinde parlak yeşil bir sıçrama hayal etmişti. Birlikte bir hayat kurmayı bile düşünebileceği bir kadın.

Sherrington ve Maddingley, kızın babasının Sherrington'ın takım elbisesine uygun olup olmayacağını tartışarak tartışmalarına devam ettiler. Graham, tekrar hazırlıksız yakalanmamak için sohbete biraz dikkat gösterdiğinden emin oldu. Yine de dikkatinin çoğu,

dans eden kadınlar üzerindeydi. Biri mavi bir elbise giymişti, rengi kalabalığın içinde göze çarpacak kadar belirgindi. Parlak bir yeşil kadar cesur değildi ama en azından sıra dışıydı. Kız muhtemelen diğerlerinden daha az aptaldı.

"Ondan bir sonraki dans setini istemek istiyorsam, pozisyonuma geçsem iyi olur." Sherrington ceketini düzeltti ve arkadaşlarına başını salladı. "Darağacına beyler."

Graham sırttı. "Oldukça kendinden emin, değil mi?"

Çılgınca güldü ve arkadaşına şans diledi.

"Charville'in kızı, korkarım bana yetmeyecek." Çılgınca ceketini düzeltti. "Sadece sezonun en büyük avı benim için yeterli."

Maddyly'nin zorlukları görüldüğü kadar kötü değildi, bu yüzden Graham onu özverili monologuyla baş başa bıraktı. Yeşilli kız, onun hayal gücünde olsa bile daha ilgi çekiciydi. Dikkatini, hanımların ve evde kalmış kızların daha koyu renkli cüppelerine çevirdi. Hala canlı bahar yeşili yok.

Maddingly konuşmayı kestiğinde, Graham gerçek meraktan çok alışkanlıktan konuşmaya devam etti. "Kime karar verdin öyleyse?"

Maddingly'nin hangi isimle yanıt verdiği önemli değildi, çünkü orada, uzaktaki duvar boyunca bir dizi saksı ağacının dallarının arasından zorlukla görülebilen bir yeşil yama vardı. Onu görmeden o kadar yolu nasıl gelmişti?

"Evet," diye devam etti Maddingly, "Sanırım Leydi Thalia ona kur yapma niyetimden memnun kalacak."

Graham aslında biraz popüler olan Leydi Thalia'nın kim olduğunu biliyordu ama Maddingly'ye karşı çıkacak değildi. Özellikle yeşilli kadının hayali olmadığını bildiğine göre. Bir kadın bütün akşam saksılı çalılıkların arkasına dikilmeye niyetliyse neden bu kadar göz alıcı bir renk giysin ki?

Graham'ın yüzünde kendi zekasına bir sırıtış geçti. Kendini çalılığın arkasına dik.

Artık kadını bulduğuna göre, onunla tanışmak için çaresizce ihtiyacı vardı ama önce Maddingly'den uzaklaşması gerekiyordu. "Neden ondan dans etmesini isteyerek başlamıyorsun?"

Dallar hafifçe aralandı ve bir el uzanarak oradan geçen bir hizmetçinin tepsisinden küçük bir düşes hamur işi aldı.

Saklanıyor muydu? Belli ki saklanıyordu ama bu ısrarcı bir talipten mi yoksa baskıcı bir anneden mi?

Acımasız ama kararlı bir bakışla Maddingly başını salladı ve balo salonunun kenarından dolandı. Graham ona iyi dileklerde bulundu ve ciddiye, ama o daha çok başka bir hizmetçinin yiyecek dolu bir tepsiyi ağaçların arasından geçmesini izlemekle ilgileniyordu. Uşak geçerken el yine uzandı ve bir lokma aldı. Neden sadece içecek masasına gidip bir tabak yemek almadı?

Avuçları, dünyanın yeni bir yerine giden bir gemiye her binişinde yaşadığı aynı heyecanla kaşınmaya başladı. Merakın, cevaplanması gereken soruların kaşıntısıydı. Sonunda, burada yeni ve alışılmadık bir şey vardı.

Ya özel bir şey olmadığı ortaya çıkarsa? En azından bir akşamı can sıkıntısından başka bir şeyle doldurmuş olurdu.

Odanın içinde dolanırken gözünü yeşillik kümesinden ayırmadı. Yine ondan kaçmıyordu. Ağaçların arkasından sarışın bir kafa fırladı ve tekrar gözden kaybolmadan önce

pencereden dışarı baktı. Daha yeni ayrıldığı bahçelerde onu ne ilgilendirebilirdi ki? Birinden mi kaçıyordu? Ondan yararlanmaya çalışan bir beyefendi mi?

İçinde bilinmeyen kadının onurunu savunmak için beklenmedik ve akıl almaz bir istek uyandı. Bildiği kadarıyla, kurtaracak onuru olmayabilirdi. Ne de olsa saksıdaki bir ağacın arkasına saklanıyordu.

Selamlaşma kalabalığının arasından sıyrılıp sohbet etmeye çalışırken, yerine getirilmiş mazeretler fazla düşünmeden dilinden tökezledi. Yanından geçerken yemek masasından iki bardak limonata kaptı.

Eğer büyük bir görgü kuralı ihlali yapacaksa, bir barış teklifi getirmeliydi. Ayrıca susamış olmalı. Henüz bir tepsi içki geçmemişti.

Başını hafifçe eğerek ağaçların arkasına geçti. Fazla uzun değildi, ama ağaçlar da değildi ve buraya geri dönüp gizemli kadınla tanışmak için çok uğraşmıştı ama biri onu fark edip anı mahvetmişti.

"İyi akşamlar."

Atladı ve göğsüne koyu gri bir kumaş demeti tutarak ona doğru döndü. Yakından bakınca elbise daha da sıra dışıydı. Cafcaflı veya bayağı görünmeden cesur ve kendinden emin. Diğer hanımların giydiği çok sayıda mücevher ve süslemeden yoksundu. Aslında balo salonundaki diğer kadınların giydiklerine hiç benzemiyordu. Kadın modası hakkında aşırı bilgi sahibi olduğunu asla iddia etmemişti ama bu elbise... . eskimiş.

Bunun için tek kelime buydu.

Orada durup sessizce birbirlerine bakarken, o muhteşem yeşil satenin değiştirilmiş, ayarlanmış olduğunu fark etti. Birden fazla dikiş aşınma gösterdi ve etek ucu birkaç yerde yıprandı. Nereden gelmişti?

Yüzündeki şaşkınlığı silerek ve ona muhteşem bir şekilde başını sallayarak ondan önce kendini toparladı. "İyi akşamlar."

Sesi sakindi, sakindi. Balo salonundaki diğer birçok kadının kullandığı ızgara, aşırı hevesli parlaklığa sahip değildi. Beğendi. Bardaklardan birini uzatırken gülümsemesi genişledi. "Limonata?"

Soluk mavi gözler, onunkilerle buluşmak için ayağa kalkmadan önce bir an için cama baktı. İlk başta beklediği kadar genç olmayan yüz hatlarından en ufak bir ifade geçmedi. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında kolayca giydiği bir olgunluk olan ince çizgiler belirdi. Dans pistini dolduran sahte güzellerin yaşını çoktan geçmişti. Belki bir dul? Kibar bir yoksullukla boğuşan bir ailenin ablası mı? Belki birinin arkadaşı veya mürebbiye bile?

O an garipleşene kadar birbirlerine baktılar ama o yine de bardağı almadı. Topun ortasında ona bir şey yapacağını mı düşündü? Çok iyi, ortası değildi. Uçurumun kenarındaydılar ama yakınlarda yüzden fazla insan vardı.

"Zararsız olduğuna sizi temin ederim." Graham sunulan içkiden bir yudum aldı. "Görmek?"

Sonunda bardağı alırken dudaklarının kenarından küçük bir gülümseme kıvrıldı. "Anlıyorum."

Bir omzunu duvara dayadı. "Kendimi tanıtarak iğrenç derecede kaba davrandığımı biliyorum, ama buradaki arkadaşın" -başıyla yeşilliklere işaret etti- "pek konuşkan görünmüyor."

"Hayır, değil." Bir yudum aldı. "Ve sen hala kendini tanıtmadın."

Kendini, onun glen mavi gözleri ve küçük, pembe gülümsemesine kilitlenmiş, okuldan yeni çıkmış bir delikanlı gibi hissetti. "Benim hatam. Lord Wharton, hizmetinizdeyim."

"Memnuniyetle, Lord Wharton. Seni hiç duymadım, ki bu senin takdirinedir.

Limonatasından bir yudum daha aldı ve aēacın kenarından baktı.

Görevden mi alınmıştı? Olasılık hem rahatsız edici hem de tatsızdı. Daha önce bir kadının ilgisini çekmek için hiç mücadele etmek zorunda kalmamıştı. "Dans etmek ister misin?"

Kurnaz bir sırtışla ona baktı ve yontulmuş aēaca hafifçe vurdu. "Ne yazık ki sonraki ikisini buradaki arkadaşımıza emanet ettim."

Bir alı için geçiliyor muydu? "Araya girmeme aldırmayacaēından eminim."

"Taahhtlerimi yerine getirmeye inanıyorum, Lord Wharton. Korkarım böyle bir eylemi sizin açınızdan protesto etmek zorunda kalacaēım."

Farkında olmadan aradıēı şey buydu. Ruh. Tazelik. Ve hepsi çarpıcı derecede güzel bir pakete sarılmış. Sarı saçları sade bir tarzda tepesinde toplanmıştı ve takı takmıyordu. Graham'ın kaşları çatıldı. Takı yok mu? Bir *ton baloda mı* ? Londra'nın seçkinleri mevcut konumlarından sadece bir buçuk metre ötede sosyalleşti ve o hiç mücevher takmadı?

"O zaman onun arkadaşıyla dans edeceēimi farz ediyorum." Kümenin diēer tarafındaki aēacı işaret etti. Ortadaki ikisine başını salladı. "Birbirlerine ortak olabilirler. şimdiye kadar dans ettiēim en tuhaf kadril olmalı."

Kadın kısa bir kahkaha attı. "zellikle de için içinde sadece üç çift olduēu için."

"Aslında."

Graham limonatadan mümkün olan en kk yudumları alırken ve ekşi sıvının yutmadan önce dilinde kalmasına izin verirken sessizlik uzadı. Her nasılsa, ikisi bittiēinde, onun gitmesini bekleyeceēini biliyordu. Dudaklarını bardaēa kapattı ve aslında hiç içmeden sıvının üst dudaēına deēmesine izin verdi.

"Neden buradasınız, Lord Wharton?" Bir beyefendi olarak kalması için boş bardaēını uzattı ve onu elinden almaya zorladı. Görünüşe göre uzun yudumlarla karşılaşmayı uzatmaya gerek duymadı.

"şirketi ve aktiviteyi seviyorum. Biraz sosyal beklenti var—"

"Hayır, *burada* , Lord Wharton. Bir alıyla dans etmek."

"Davetimi reddettiēin için bir alıyla dans ediyorum."

Tek kaşını kaldırdı. Yine okul günlerine geri götürüldü ve zayıf Latince çekimleri nedeniyle azarlandı. Elbiseni gördüm, diye itiraf etti.

Eteēine bakarken yüzünü bir şaşkınlık kapladı. "Elbisem?"

Omuz silkti. "Bu yeşil. Yeşili severim."

şüpheli görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Mozart parçası sessiz bir şekilde sona erdi. Sessizce anlaşarak, tekrar konuşmadan önce mziēin bir kez daha yükselmesini beklediler.

"Bana adını söylemedin." Graham, onun ne dřndēn ve hissettiēini tahmin edebilmek için kendi başına kalmalarını isteyerek doērudan onun gözlerine baktı. İlk bakışta basit ve açık sözlü görünüyordu ama gözleri bir şeyler saklıyordu. Sanki tamamen gevşeyemiyormuş gibi kenarları sıkıydı.

Bakışları onunkini tuttu ama kapalı kaldı ve ona hiçbir şey vermedi. "Hayır, yapmadım."

O halde isim yok. "Londra'da yeni misin?"

Bakışları onun saēındaki duvara kaydı. "HAYIR."

Yalan söylüyordu. Bu dakikalar geçtikçe daha da ilginçleşti. Yine de boş genişlik büyüleyiciymiş gibi başını yana eğerek duvara bakmaya devam etti. "Yeşil sever misin?"

"Affınıza sığınırım?" Bakışları onunkine döndü.

Graham onu şaşırttığı için sırtlamak istedi ama bunun yerine elbisesini işaret etti. "Senin kıyafetin. Yeşili sever misin?"

"Ah. Sanırım." Eteğin bir bölümünü parmaklarının arasına kaydırды. Yüzünden ilk kez bir miktar tereddüt geçti. "Bana kim olduğumu hatırlatıyor."

Ağaçların ötesindeki biri yüksek sesle güldü. Yeşilli kadın kendini duvara yasladı ve gri bohçayı iki koluyla sarıp sıkıca tutabilmek için eteğini indirdi.

Graham hayal kırıklığı içinde limonatasını bitirdi. Her an keşfedileceklerinden emindiler. Ağaçların rengiyle bir şekilde karışan eteğinin üzerinden kolayca bakılabiliyordu. Ancak siyah pantolonu, saksı ile çalının alt dalları arasındaki küçük boşlukta çok geçmeden fark edilecekti.

"Sizi arayabilir miyim?" Bir kadını ziyaret etmek için en son ne zaman izin istemişti? Yıllar, eğer varsa. Soru her zaman imkansız beklentiler uyandırdı.

Cevap vermedi. Sadece ona baktı, ağzı biraz açık.

"Graham, işte buradasın!"

Graham, ağaçların kenarında dolaşan, bozulmamış akşam siyahları içindeki bir adamı görmek için omzunun üzerinden baktı. Şimdi de Oliver görünmeye mi karar verdi? Graham, çeyizler ve evlilik anlaşmaları hakkındaki sıkıcı konuşmalarda boğulurken adam neredeydi? Dürüst olmak gerekirse, Oliver, Graham'ın en yakın arkadaşlarından biri olmasaydı, onu saksıdaki ağaçlardan birine iterdi.

Oliver'ın kaşları çatıldı. "Burada ne yapıyorsun? Ağaçların diğer tarafında olman gerektiğini, sefil hayatlarına neşe ve umut aşılmana ihtiyacı olan tüm insanlar tarafından bulunabileceğini bilmiyor muydun?"

Graham'ın Cambridge'e giderken aldığı eski bir aşk mektubuna yapılan atıf, gülümserken bile inlemesine neden oldu. O mektubu Oliver'a asla göstermemeliydi. "Eğer bilmen gerekiyorsa, konuşarak hafifliğimi tazeliyorum..."

Arkasını döndüğünde yanındaki boşluğun boş olduğunu görünce sözleri durdu. Yeşilli kız bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

Balo salonundaki bazı kişilerin Saygıdeğer Katherine FitzGilbert olarak tanıdığı Kit, göğsünde tekleyen kalbi bir şekilde sakinleştirmeyi umarak derin bir nefes aldı. Adını koyamadığı duygular o kadar hızlı ve o kadar çeşitliydi ki, tek yapabildiği gözlerini kapatmak ve kafasının içindeki dönmenin onu hasta etmediğini ummaktı.

Bu gece ilklerin olduğu bir geceydi. Ya da en azından bir gece, bir daha asla yapmayacağını sandığı ve ilk gibi hissettirecek kadar uzun süredir yapmadığı şeyler için.

Karanlıkta duvara yaslandı ve nefes almaya odaklandı. İçinde. Dışarı. Tekrarlamak.

Bu gecenin çok basit olması gerekiyordu. Londra'ya gelin, bir adamı gelecek on iki yıl için servetinin bir kısmını başkasına vermesi için korkutun, sonra eve gidin. Görünüşte, değer verdiği kişilerin geçimini sağlamanın en asil yolu bu olmayabilirdi ama yine de, asil sayılan çoğu şeye dair umudunu on yıldan uzun bir süre önce kaybetmişti.

Ne de olsa masum çocukları koruduğu soylular, kendi sırlarını, karanlıklarını ve aşağılık davranışlarını umursamayan soylular, istense içlerinden birini neşeyle sokağın merhametine bırakan soylulardı. başka bir günün dedikodusu demektir.

Bilmelidir. Onlardan biri olmuştu. Saygıdeğer Katherine FitzGilbert. Ta ki onların gözünde itibarını yitirene kadar - mahkûm edilene, mahvolana ve soylu babası için aniden değersizleşene kadar. Hayır, değersiz olmaktan daha kötü. O bir zarar olmuştu.

Yani, bir düzine yıl asilzadelerin arkasını temizledikten sonra, asil sayılmamak neredeyse bir iltifattı.

Hala . . .

Başını yana çevirdi ve gözlerinin açılmasına izin verdi, sanki bakışları duvarı delip ötesindeki dansçıları görecekmış gibi karanlığın içinden baktı. Onu gör. Asildi. Ve hoş görünüyordu. Ama yine de, hepsi nasıl güzel bir cephe oluşturacaklarını biliyorlardı.

Bununla birlikte, mizah anlayışı ve kendisiyle dalga geçme yeteneği, daha önce hiç karşılaşmadığını hatırlamadığı bir şeydi.

Bir eli, güçlükle içinden geçtiği gizli kapının kenarını bulana kadar duvarı el yordamıyla yokladı. Balo salonu duvarına karışıyor, Kit'in adamın kara gözlerinden kaçarken fark edebileceği en ufak bir dış hat bırakıyordu. Mükemmel bir kaçış yapmıştı. Belli ki, arkasındaki karanlık koridor ve ağaç barikat göz önüne alındığında, ev sahibi insanların orayı kullanmasını amaçlamamıştı, ama bu, Kit'in oradan kaçmak için daha fazla nedeniydi.

Kapıyı biraz araladı ve sol gözünü sımsıkı yumarken yüzünü sıkıca duvara bastırdı. Işık ve ağaçlardan başka bir şey yok. Adam gitmişti.

Şans eseri, onu bir daha asla göremeyecekti. Balo salonu dekorasyonlarının arkasına saklanan kadınlara limonata ve çekici bir gülümseme getiren bir erkeğin, aynı zamanda bir kadınla oynaştıktan sonra sonuçlarına katlanmak için onu terk edecek türden bir erkek olduğunu keşfetmek istemiyordu. Bir gün ona kendi evinde yaklaşıp, dikkatsizce ve düşüncesizce yarattığı bir hayatla ilgilenmesini talep etmek zorunda kalmak istemiyordu.

Elinin hafifçe dürtmesi kapıyı bir kez daha kaydırdı ve onu neredeyse tamamen karanlıkta bıraktı. Karanlığı umursamıyordu. Karanlıkta saklanmak daha kolaydı.

Bu yüzden en başta balo salonunun ışıklarına doğru koşmuştu. Onu kovalayan iki haydut, karanlık bir sokakta koşarken onun kadar rahattı, muhtemelen daha fazla. Tek savunması, olabildiğince çok insan bulmaktı. Önemli insanlar. Haydutların işverenin rahatsız etmelerini istemeyeceği şeyler.

Aslında, o oyalanana kadar iyi bir fikirdi. Müziğin ve mum ışığının onu anılarla boğmasına, saklandığı yerde donup kalmasına, sessizce en yakın kapıya gidememesine izin vermişti. Krema dolgulu, çikolata kaplı şekerlemelerin hatırladığı kadar iyi olup olmadığını görme arzusuna teslim olmamalıydı.

En başından hatırlamasına izin vermemeliydi.

Ama nostalji onu şaşırtmış, kaçma dürtüsünü bastırmış ve daha mutlu bir zamanın hayallerini durduramayarak orada kalmıştı.

Dans pistinde gülümseyen insanların ne kadar acımasız olabileceğini bir süre önce biliyordu. Herkesin saklamaya çalıştığı ve görmezden geliyormuş gibi yaptığı sırları öğrenmeden bir süre önce.

Büyüleyici bir beyefendi tarafından yaklaşıldığı bir zaman memnuniyetle karşılanırdı.

Adı neydi? Wharton? Bu bildiği bir unvan değildi, adamı da tanımamıştı. Tabii sosyete günlerinin üzerinden on üç uzun yıl geçmişti. O zaman bile, onun tek Sezonu kısa kesilmişti.

Ah, dansı nasıl özlemişti. Ve yemek. Elini tuhaf ve girdap gibi görünen orta kısmına bastırdı. Lüks şeker ve çikolata patlaması buna değmiş olsa da, zengin yiyecekler olmalıydı.

Evet, yemek buydu. Beyefendinin ilgisinden gerçekten keyif almış olamaz, kendini güzel ve ilginç hissettiği o anın tadını yeniden çıkaramaz, bir zamanlar olduğu saf, tasasız kızı özleyemezdi.

Kolu pelerini daha sıkı kavradı ve diğer eli yeşil saten eteğe gömüldü. Pelerininin cebindeki kağıtların kırış kırış sesi, yaylı dörtlünün bitip tükenmeyen ezgilerini kovaladı. Bu artık onun hayatıydı. Hamur işleri ve dansı içermiyordu ama uzun sıkı çalışma günleri, bu gece yapmak zorunda kaldığı gibi ara sıra korkunç adamlara yaptığı ziyaretlerle serpiştirilmişti.

Kit karanlık koridorda dikkatle yürüdü. Yakındaki bir pencereden gelen ay ışığı, zemini kesiyor ve ona ancak görebileceği kadar ışık veriyordu. Pencerede durdu, Londra'ya baktı. Sahte gülümsemeler ve anlamsızlık maskesiyle kaplı bir açgözlülük ve yalan çukuru. Arkasındaki balo salonundakiler gerçekten gösterişli kıyafetlerin ve gösterişli gezintinin onları hayatın çirkinliğinden koruyacağını mı sanıyorlardı?

Hayır, sadece sakladılar. Bu dünyada kanıtın çok az önemi vardı ve gerçeğin önemi daha da azdı. Görünüm, Londra seçkinlerinin gerçek hükümdarıydı. Doğru yerlerde parıldadıkları sürece kimse yüzeyin altına bakma zahmetine girmedi.

Çatlayana kadar. Sonra topladılar, dürttüler, geçen haftanın çöpu gibi atmadan önce istedikleri renge boyadılar.

Bu, anıları uyandırma tehlikesiydi. Kötüler iyilerin yanında uyudu.

Nazik gülümsemesi ve zekası olan adam ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, Kit'in en iyi yaptığı şeyi yapıp ortadan kaybolması herkes için daha iyi olacaktı.

Koridorda yürüdü, pencereden uzaklaştı. Duman ve parfüm kokularından, aşırı kullanılan basmakalıp sözlerden ve prova edilmiş konuşmalardan uzakta. Limonatanın hoş kokusundan uzak.

Gölgelerdeki yaşam, daha önce sürdürdüğü popüler varoluşa kıyasla yalnız ve korkutucu olabilirdi ama en azından onun yeni dünyasında insanlar birbirlerine yaptıkları konusunda dürüsttüler.

Kuyu. Çoğu zaman.

O, başını salladı. Felsefi derin düşünceler onu kağıt paketi sağlamken Londra'dan sağ salim çıkaramayacaktı. Ve eve gitmesi gerekiyordu. Yarın havuç ekmeleri gerekiyordu ve eğer Kit sıraların düzgün olduğundan emin olmak için orada olmasaydı, Daphne bahçeyi daha güzel yaptığı için bunların girdaplar halinde ekilmesine izin verirdi. Ve Jess, sırf Kit'in sinirlenmesini görmek için ona izin verirdi.

Hayır, yapması gereken bu evden çıkmak, en yakın hanı bulmak ve şehirden ilk etapta çıkmaktı. Londra dışında olduğu sürece nereye gittiği önemli değildi.

Onu kovalayan adamlar geldiği yoldan gideceğini düşünerek bahçede mi bekliyorlardı? Evin önüne kadar çember mi çevirmişlerdi? Vazgeçip eve gitseler iyi olurdu ama Kit onun böyle bir şansa sahip olacağını düşünmemişti.

Koridor yerini loş bir salona bıraktı. Üç kapalı kapı iki yan duvarı ayırdı ve Kit'in karşısındaki büyük bir kemer daha büyük bir geçide açıldı. Aslında, geniş, kıvrımlı merdivenlerin tepesindeki sahanlık. Biliyordu. O merdiveni daha önce bir kez çıkmıştı. Bir ömür önce.

Ve şimdi, o merdivenlerden aşağı inecekti. Daha sonra yola çıkacak insan kalabalığı içinde kendini kaybedecek, ön tarafta bekleyen arabaların arasından sıyrılacak ve gecenin içinde kaybolacaktı.

Kalbinin kaburgalarına çarpmayı bırakması için ikna edeceğini umduğu derin bir nefesle oturma odasına adımını attı.

Kapalı kapılardan biri açıldığında ve yeleğinin hafif bir göbeği üzerinde düzelten yalnız bir adam çıktığında, odanın yarısını geçti.

Hayır. Şansı o kadar da kötü olamaz, değil mi? Ama adam yakındaki bir mumun yaydığı ışık çemberine adım attığında, Kit'in kalbi neredeyse duracaktı çünkü evet, Kit gerçekten de o kadar şanssızdı. Yüzü, on yıllık ek bir yaştan daha eski olmasına ve saçlarının çok daha fazla beyazlamış olmasına rağmen, o adamı tanıyordu. Onu iyi tanıyordu.

Ve gerçekten, gerçekten onunla konuşmak istemiyordu.

Bakışlarını ayak parmaklarına indirdi ve yürümeye devam etmek istedi. Babası onu henüz görmemiş, salonda yalnız olmadığını bile kabul etmemişti. Ama ayakları hareket etmeyi reddetti, ayak parmakları çizmelerinin tabanları arasından altındaki halıyı kavradı. Görünüşe göre heykel gizleme yöntemini deneyecekti. Nefesini tuttu ve olabildiğince küçüldü, kalçasını dekoratif bir masaya bastırana kadar topuklarını yanlara doğru kaydırды.

Genelde istemediği zamanlarda görülmemek konusunda çok iyi olsa da, boş bir oda ona saklanacak pek fazla yer bırakmıyordu.

Adam, yeleğini düzeltmeye odaklanırken, baş aşağı, onun yanından geçti. Ayağı bir sandalyeye çarptı ve kafası havaya kalktı. "Afedersiniz."

Bir sandalyeden özür dilediğini fark edince ağzından anlık bir kahkaha yükseldi ama sonra bakışları yanlara kaydı ve Kit'inkilerle birleşti. Yüzündeki küçük, kendini beğenmiş gülümseme silindi ve yerini biraz daha yaşlanmamış olan gürleyen kaşlarını çattı. Katherine.

"Baba." Kabul ve saygı arasında bir yerde duran bir hareketle başını yana eğdi.

Sonra sessizlik oldu. Uzun, ağır sessizlik. Bunca yıldan sonra birbirlerine söyleyecek bir şeyleri yok muydu? İzleyicilerin yokluğunda bile mi? Kit yutkundu. O da onun gibi kayıp yıllar için ağlamış mıydı? Geceyarısı kitap tartışmaları mı? Parklarda yaptıkları uzun yürüyüşler?

Belki de yapmamıştı. Kit herhangi bir kayıp hissettiğini kabul edeli en az beş yıl olmuştu. Kendini iyi düşünmüştü ve bu düşüncelerden gerçekten vazgeçmişti, bu yüzden kalbinde alevlenen umut kıvılcımı, buna izin verdiği için kendini azarlarken bile onu şaşırttı. Kendini onun kollarına atma arzusu gülünç ve beyhude olduğu gibi, bundan da bir fayda gelmezdi. Nefes almayı, umursayan biri tarafından kucaklanmayı, masum ve saf olmayı ne kadar çok istediği önemli değildi.

O şeyleri kaybetmişti ve babasının yüzündeki sert ifade, onların geri gelmeyeceğini kanıtladı.

Bu üzücü gerçek, onu ayaklarına çökmüş olan tuhaf duygusal baskıdan kurtardı. Odadan ve evden çıkıp yoluna devam etmek niyetiyle öne çıktı.

"Artık benden para alamayacaksın." Sesi bir çekiç gücüyle sessizliği bozdu.

İçinde öfke kabardı, yıllar önce onu dışladığında hissetmediği bir duygu. Anlamış, mazeretler uydurmuş, her şeyi onun bakış açısından mantıklı bulmuştu. Ama şimdi hiç yapmadığı bir para talebini reddetmek için? Saldırmak istedi. Onu suçlu yap. İşe yararsa parayı kullanabilirlerdi.

"Neden?" En sert duruşunu aldı. Sorumsuz genç erkeklere, umursamaz genç kadınlara ve ihmalkâr babalara tepeden bakarken kullandığı ifade. On üç yıldır senden hiçbir şey istemedim. Neden kendi etinden ve kanından beni desteklemen için çağırılmıyorsun?"

On üç yıl. Diğer erkekleri istemedikleri çocuklara bakmaları için zorladığı süre kadar. Yine de babasını aynısını yapmaya zorlamak hiç aklına gelmemişti.

Ofladı. "Bir anlaşma yaptık."

Kit, "Ben de sakladım," diye ısırdı.

"Yine de buradasın."

Bu, karşı çıkamayacağı bir ifadeydi. Londra'ya dönmemeyi kabul etmişti. "İşim vardı."

O alay etti. Sesi çirkindi. "İşletme. Bir sosyete balosunda ne işiniz olabilir ki?"

"Bu dünyada yolumu çizmek zorundaydım. Çeyizimi sonsuza kadar yaşayacak kadar büyük mü sandın? O kadar büyük değildi, baba."

Homurdandı. Aslında ona hırladı. Onun için kullandığı çocukluk adı bir ilgi uyandırmış olmalı. Gözyaşları tehdit etti. Gerçekten bu hale mi gelmişti? Babasından çirkin bir yabancılaşıma mı? Birdenbire artık yapamaz hale geldi. Çocuklarını geçindirmek için zorladığı vicdansız adamlara yaptığı gibi babasını manipüle edemezdi.

Seninle evlenmek için *talihsiz* bir ülke bulmalıydın . Gençken yeterince güzeldin. O zaman bir skandalı gözden kaçırmış olurdu."

Şimdi yaşlı görüldüğünü mü söylüyordu? Kesinlikle hissetti. Yine de, belki de her şeye rağmen onu manipüle etmek için içinde vardı. En azından bu gece biraz daha kötü uyumasına yetecek kadar.

Graham'ın kendisini yeni hayali arkadaşı hakkında alay etmeye niyetli olan Oliver'dan kurtarması tam beş dakikasını aldı. Sonunda mazeretlerini uydurmuş ve öylece çekip

gitmişken, Oliver sosyetenin önde gelenlerinin kınamasından kaçınmak için kahkahasını kontrol etmeye çalışıyordu.

Graham şu anda sosyetenin önde gelen kadınlarını veya hayranlarının arkasından neler fısıldadıklarını umursamıyordu. Yeşilli kadını bulmak istedi.

Balo salonundan çıkarken ellerini ovuşturdu. Kumaş kendi kendine yakalanınca beyaz gece eldivenleri parmaklarına doğru çekildi ve onları çekip cebine tıkma dürtüsüne direndi. Omzunun üzerinden son bir kez baktığında, balo salonunda koyu yeşil çizgiler olmadığını doğruladı. Peki nereye gitmişti?

Ev büyüktü, Mayfair teraslı evlerle dolup taşmadan önce inşa edilmişti. Bu, tüm partinin sığabileceği kadar büyük bir balo salonu ve isteyen birinin saklanabileceği kullanılmayan pek çok odası olduğu anlamına geliyordu.

Ve Graham, ev sahibinin evinde amaçsızca dolaşmaya pek istekli olmadığından, kapıya doğru ilerlemekten ve onun aslında hayali olmadığına kendini ikna etmeye çalışmaktan başka yapacak bir şeyi kalmadı.

Eğer onu uydurmuş olsaydı, en azından ona bir isim vermez miydi? Zihni, daha sonra onu sağlam bir şekilde reddeden bir kadın icat ederse, onun hakkında ne söylerdi?

"Çıkmak."

Öfkeli ses Graham'ın sendeleyerek durmasına ve yönünü bulmak için etrafına bakınmasına neden oldu. Dinlenme odalarına yakındı, aydınlatılmış ve dinlenmeye ihtiyacı olan misafirler için hazırlanmış bir salonun hemen köşesindeydi.

Ya da görünüşe göre yarı halka açık bir yüzleşmeye ihtiyaç duyan konuklar.

"Dışarı çık," diye tekrarladı adam, "ve uzak dur. Londra'dan uzak dur. Bir anlaşmamız vardı ve en azından bunu sürdürmek için yeterince onura sahip olmanı bekliyorum."

Graham kaşlarını çatı ve açık kemerin kenarından eğildi. Bir sandalye kümesinin yanında duran adamı tanıdı. Lord FitzGilbert'in omuzlarında yükselen gerilim, Graham kravatını ayarlama ihtiyacı hissedene kadar dalgalar halinde odanın içinde yuvarlandı. Baron, Graham'ın kendisini kızdıran kişi hakkındaki görüşünü engelliyordu ki bu aslında o kadar da zor değildi. Adamın öfkesi oldukça kötüydü. Ama bir adama Londra'yı terk etmeyi kabul ettirmek için?

"Ya yapmazsam?"

Tamam öyleyse. adam değil Graham kadın sesi beynine saplanırken neredeyse kemerli yoldan kafa üstü yuvarlanıyordu. Tanıdıktı. Kadını tanıyordu.

Graham'ın dikkati, parlak yeşil eteğin çizgilerinin görüldüğü zemine takıldı.

Lord FitzGilbert homurdandı. "Eğer Hamilton seni buraya planlarımı bozmak için getirdiyse, o yüzden bana yardım et, ben..."

"Ne yapacaksın?" Etrafından dolandı ve pelerinini çözdü. "Şimdi beni incitecek ne yapabilirsin?"

Baron kekeleydi, Avustralya hakkında bir şeyler söylemeye çalıştı ama gizemli kadın pelerinini omuzlarına atarak ikinci bir bakış atmadan öylece çekip gitti. Omzunun üzerinden, Zamanımı almaya değmezsin, dedi.

Kemerli yoldan geçtikten sonra, mavi bakışları Graham'ın kollarıyla buluştuğunda kaşlarını kaldırdı ama ne durakladı ne de yavaşladı. Bir süre sonra, merdivenlerden aşağı gözden kayboluyordu.

Graham, aşağıdaki salondaki insan kümeleri arasında koyu pelerini görmeye çalışarak onu takip etti. Hizmetçiler, bekleyen arabalarına giden kısa yürüyüşte insanları sıcak

tutmak için pelerinler ve şallar getirerek ileri geri koştu. Sonunda onu kapının yanında bir grubun arasında buldu. Kapüşonunu kafasına geçirdi ve onları gecenin karanlığına kadar takip etti.

Halkın arasından geçip hizmetkarları paltosunu beklemeden gitmeye gerçekten niyetli olduğuna ikna etmesi umduğundan uzun sürdü. Evet, bunun için daha sonra geri dönmek utanç verici olurdu, ama yeşilli esrarengiz kadınla ilgili tek ipini kaybederse, hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duyacağını hissediyordu.

Zaten neredeyse kaybediyordu. Dışarıdaki gölgeler, koyu gri kadifeye sarınmış bir kadının saklanabileceği pek çok yer sağlıyordu.

Ama Tanrı bu gece Graham'ı kutsamak niyetindeydi çünkü aradığı bayan karşıdan karşıya geçerken arabanın fenerlerinden birinin ışığında yeşil bir dalga gördü.

Graham o yöne gitti. Kaybolma konusunda oldukça iyiydi, bu da onun saplantılı büyülenmesinin ortasına bir endişe mızrağı gönderdi. Yeni bir şey mutlaka daha iyi bir şey anlamına gelmiyordu.

Onu caddede ve bir meydana kadar takip etti. Hangi kare olduğunu bile bilmiyordu, çünkü bu akşamki topun nerede olduğuna pek dikkat etmemişti, sadece koçuna yön verdi.

Ne yaptığını sanıyordu? Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu, neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Nereye gittiğini, hatta gerçekte nerede olduklarını bilmiyordu. Onun hakkında bildiği az şey, onun gerçekten bir ilişki ve hayat kurabileceği biri olduğuna işaret etmiyordu, öyleyse neden onu kovalıyordu?

Hayatını her türlü nahoş çabaya karışabilecek bir kadının hayatına karıştıracak kadar gerçekten sıkılmış mıydı?

"Değerli eşyalarınızı şimdi alacağız. Bir daha bizden kaçmayı düşünme."

Graham içini çekti ve gökyüzüne baktı. Belki Tanrı bu akşam o kadar kutsama havasında değildi, ama bu Graham'ın kendi hatasıydı. Olmasını beklediği yerde kalsaydı, yine de boş konuşmalara dalmış, gölgelerin arasında tehdit savuran öfkeli adamları duymamış olacaktı. Bu gece erkeklerin bu kadar agresif olmasının nesi vardı?

Daha önce bu türden haydutlar tarafından soyulmuştu - Londra'da kim çalmamıştı? Bu gecenin talihsiz kurbanına karşı bir anlık sempati, o olmadığına şükranla savaştı.

"Seni üçüncü kez yakalamak zorunda kalırsak, bu kadar kibarca sormayız."

Graham kaşlarını çatı. Bu, ortalama park ayak tabanından biraz daha ısrarcı geldi.

"Gördüğünüz gibi beyler, size verecek süsüm yok. Elimde bir el çantası bile yok."

Bu sesi tanıyordu. Bu gecedен önce kulağına hiç gelmemişti ama son bir saat içinde oldukça fazla duymuştu. Ve karşılaştığı tüm kızgın erkeklerde ortak bir faktördü. Görünüşe göre kadının hayatından istediği gibi çıkmasına gerçekten izin vermeli.

Ama bunu güvenli bir şekilde yapabileceğinden emin olmadan önce değil. Parkın köşesindeki küçük bir ağaç korusunun arasına gizlenmiş olarak sessizce seslere doğru ilerledi.

Korkarım senin için hiçbir şeyim yok. Kadının sesi artık sertleşmişti, tehlikeliydi. Balo salonundaki ağaçların arkasından duyduğu alaycı kıvraklık, salondaki kibirli küçümseme gitmişti. Onun yerine Graham'ın tüylerini ürpertecek kadar soğuk ve sert bir ses geldi. Ve hedef bile değildi.

Ah, bence biliyorsun. Haydutlardan biri, Graham'ın asla anlayamadığı o ürkütücü şekilde güldü. Gotik aşk romanlarındaki kötü adamların hep böyle güldüğünü hayal etmişti.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

Graham artık üç kişinin ana hatlarını sececek kadar yaklaşmıştı ve içlerinden biri, eteği ve pelerini dizlerinin altında dalgalanan, az önce bıçak çekmişti.